

Haziran başlangıç, işçi sınıfı gelecek!

İşçi sınıfı tüm zincirlerine rağmen yerinden doğruluyor ve daha fazlası için de güç biriktiriyor. Bugün yaptıklarıyla onun hakkında hüküm kurulamaz, işçi sınıfı mutlaka ayağa kalkacak ve Haziran'da başlatılanı tamamlayacaktır. Önemli olan işçi sınıfı ayağa kalktığında onu devrimci bir temelde kucaklayabilecek bir hazırlığa sahip olabilmektir.

» Kılıçdaroğlu ABD'de görücüye çıktı...

Ziyaretin içeriği, zamanlaması ve verilen mesajlar, olası bir hükümet değişikliğinde, CHP-ABD işbirliği için zemin hazırlandığına işaret ediyor. Kuşkusuz ki, bu hazırlıklar, AKP'den hemen vazgeçileceği anlamına gelmiyor ama doruktan inişin başladığı kesindir. (s. 8)

» Av. Ermiş: ÇHD'lilere sahip çıkalım!

ÇHD Genel Başkan Yardımcısı Av. Münip Ermiş ile devrimci avukatlara yönelik saldırılar ve 24 Aralık tarihinde Silivri'de görülecek dava üzerine konuştuk. Ermiş, "Bu iddianamenin arkasındaki zihniyeti mahkum edip, arkadaşlarımızı 26 Aralık'ta duruşma salonundan alıp dışarıya çıkaracağız" dedi. (s. 6)

» Dünya iklim krizinde...

Küresel iklim değişikliklerinin ana sorumlusunun enerji sektörü olduğu biliniyor. Fosil yakıtlara dayalı enerji projeleri ve yatırımlarında ısrar gösterilmesinin nedeninin ise kapitalist tekellerin kar hırsı olduğu ortada. (s. 26)

Haziran başlangıç, işçi sınıfı gelecek!

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi içerisinde olduğumuz her gün yeniden doğrulanıyor.

Siyasal süreçlerin canlı ve sert biçimler aldığı bir dönemde, sosyal mücadele dinamikleri de güçleniyor. Bunun böyle olmasında kıdem tazminatına yönelik saldırılar belirleyici bir rol oynuyor. Çünkü bu saldırılar işçi sınıfını tam da can evinden vuruyor. Ağır çalışma ve yaşam koşulları içerisinde bir güvence olarak bakılan kıdem tazminatının elinden alınacak olması geniş işçi yığınlarında öfkeyi büyütüyor, mücadele isteğini kamçılıyor, "artık yeter" duygusunu uyarıyor.

Sermaye ve uşakları ateşle oynuyorlar. Bunun farkında oldukları için de ellerinden geldiğince dikkatli davranmaya çalışıyorlar. İşte aslında ortada sınıfın güçlü bir direnişi olmamasına rağmen kıdem tazminatı saldırısını hayata geçiremiyor oluşlarının gerisinde de bu korku var.

Korkuyorlar ama ateşle oynamaktan da vazgeçmiyorlar. Bu ise onların cesaretlerinden değil, buldukları koşullardan kaynaklanıyor. Çünkü derinleşen kapitalist ekonomik kriz karşısında işçi sınıfının kölelik zincirlerini sıkmaktan başka çareleri yok. Öyle ya kapitalist dünya ekonomisinde en büyük avantajları kaliteli ama ucuz işgücü! Bununla övünüyorlar fakat kapitalist rekabet o denli keskin ki, işgücünü daha da ucuzlatmak, yok pahasına kullanmaktan başka çare göremiyorlar-zincirleri sıkıkça sıkıyorlar! Ama nereye kadar?

Yıllar boyunca zaten bunu yaptılar. Krizlerinin faturasını kesintisiz biçimde işçi sınıfına kestiler. Ücretleri düşürdüler, çalışma yükünü ağırlaştırdılar, hiçbir sosyal yükümlülük altına girmediler, olanlardan da kurtuldular. Eğitim ve sağlık gibi hak sayılan kalemleri tutup birer soygun çarkına çevirdiler. Öyle ki Türkiye işsiz milyonların, karın tokluğuna kölece çalışanların, üstüne de üç kuruşluk ücretinin neredeyse üçte ikisini dolaylı ya da dolaysız vergiler yoluyla devlete aktaran insanların ülkesi haline geldi. Bu ülkede üretim çarkları işçi kanıyla dönmekte, fabrikalardan oluk oluk işçi kanı akmakta, sermaye kelimenin gerçek anlamıyla işçi kanıyla beslenmektedir.

İşte durum böyleyken bu kan emiciler tutup daha fazlasını istiyor, işçi sınıfının elinde kalan son kırıntılara gözlerini dikiyorlar. Ama böylelikle yangına körükle gidiyor, işçi sınıfının sabrını zorluyorlar.

Ortakları pek çok belirti de sınıfın saflarında patlamaya hazır güçlü bir öfkenin biriktiğini gösteriyor. Bugün öyle çok güçlü bir biçimde, birleşik ve siyasal bir tarzda kendisini ortaya koyan bir işçi hareketi yok. Ama tüm örgütsüzlüğe, devlet ve sendikal bürokrasi tarafından kuşatılmışlığa rağmen kesintisiz biçimde hareket halinde bir işçi sınıfı var.

Haziran Direnişi'nde işçi sınıfı kendisini kolektif varlığıyla hareket içerisinde göstermedi, aynı şekilde sosyal-sınıfsal öfke de sahne almadı belki. Ama işçiler direnişin en kararlı ve direngen dinamiklerinin başında geliyordu. Öte yandan da siyasal bir düzlemi olan direnişte, arka planda güçlü bir sosyal öfke yer alıyor, kendisini bazen açık bazen daha örtük biçimde de olsa gösteriyordu. Haziran Direnişi'nin henüz bir başlangıç olduğuna eminiz. Kaldı ki, hem Haziran'ı önceleyen,

hem de bu büyük direnişin arkasından çoğalarak devam eden işçi hareketliliği, işçi sınıfının daha belirgin biçimde örgütlü bir sınıf olarak toplumsal mücadele sahnesine ağırlığını koyacağına güçlü bir işaret. Haziran Direnişi'nden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadığı gibi işçi sınıfı da eskisi gibi değildir. Belki bu değişim henüz bütünün tüm niteliğini ve görünümünü değiştirecek bir düzeyde değil, ama bunun için şartlar olgunlaşıyor.

Burada asıl sorun bunun nasıl olacağı, örgütsüz işçi sınıfının Haziran Direnişi türünden büyük bir genel direnişi nasıl omuzlayacağıdır. Sınıfın bugünkü örgütlenme düzeyine bakıldığında bu oldukça zor görünüyor, ama toplumsal mücadelenin Haziran Direnişi'nin de ortaya serdiği derslerine ve yarattığı birikimlere baktığımızda bu öyle aşılamaz bir büyük zorluk da değildir.

Haziran Direnişi, örgütsüz yığınların hoyratlık

ölçüsüne varan baskı ve dayatmalara karşı patlayan büyük öfkesinin ürünüydü. Kapitalizmin parçalayıp böldüğü yoksul ve küçük burjuva kitlelerin de içinde olduğu örgütsüz yığın hareketi düzene kök söktürdü. Nesnel toplumsal durumları itibariyle de kolektif hareket edebilecek koşullardan yoksun yığınların bu son derece organize görünen hareketi haftalar boyunca devam edebildi. Peki, kapitalizmin fabrikalarda bizzat birleştirdiği, birleşmekten başka yol bırakmadığı, bu nesnel konumla toplumun diğer ezilen kesimlerinden farklı olarak kolektif hareket etmenin tüm olanaklarına sahip işçi sınıfı bundan daha fazlasını neden yapmasın ki?

İşçi sınıfının bugünkü dağınık tablosu yanıltıcı olmamalıdır. Büyük kitlesel ayaklanmalar sadece ezilmişlikten doğmaz. Ezilmişlik ayaklanmak için gerekli şartlardan sadece biridir, ama tek başına hiçbir işe yaramaz. Toplumsal hafıza, deneyimler, kazanma

umudu, özgüven gibi moral değerler en az onun kadar, hatta daha fazla rol oynarlar. Öte yandan işçi sınıfı sözkonusu olduğunda sendika üye sayıları örgütlenme düzeyi hakkında bir veri olsa da, mücadele ve örgütlenme kapasitesi hakkında hiçbir şey söylemezler. Hareket bir kez başladığında kimse tüzüklere bakmaz, üye sayılarının ve sendikal barajların da hiçbir hükmü olmaz. Dahası bu çapta toplumsal hareketler başladığında sahnedeki hemen her şey değişir, eski uyusukluklar kadar bu uyusuklukların ürünü örgütler ve yöneticiler de aşılır.

Tarih öğreticidir. Unutmayalım sendikaları yaratan sendika yöneticileri değil, işçi sınıfıydı. Türkiye işçi sınıfının tüm örgütsüzlüğüne rağmen ortaya koyduğu mücadele ve örgütlenme isteği olmasaydı Türk burjuvazisi Amerikan emperyalizminin desteğiyle Türk-İş'in yolunu açmazdı. İşçi sınıfı yukarıdan kendisine dayatılan bu işbirlikçi sendikal düzene de teslim olmadı, yokluklar içerisinde kanlı mücadelelerle DİSK'i yaratmayı bildi. İşçi sınıfının bu mücadelesi olmasaydı DİSK'in kurulmasında rol alan sendikacıların elinden hiçbir şey gelmezdi.

Tarihin ve toplumsal mücadelelerin diyalektiği işlemeye devam ediyor. Durgun geçen on yıllarda birikenler açığa çıkıyor, devrimci eylemde billurlaşıyor. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi içerisinde olduğumuz her gün yeniden doğrulanıyor. İşçi sınıfı tüm zincirlerine rağmen yerinden doğruluyor ve daha fazlası için de güç biriktiriyor. Bugün yaptıklarıyla onun hakkında hüküm kurulamaz, işçi sınıfı mutlaka ayağa kalkacak ve Haziran'da başlatılanı tamamlayacaktır. Önemli olan işçi sınıfı ayağa kalktığında onu devrimci bir temelde kucaklayabilecek bir hazırlığa sahip olabilmektir. Elbette bu hazırlık başka yerde değil, işçi sınıfının bağrında, ancak devrimci bir tarzda yapılacaktır.

Sınıf cephesinden büyük bir yükselişin olanaklarının biriktiği bir dönemden geçerken sınıf devrimcileri olarak kendimizi her bakımdan yenilemeli ve durgun dönemde oluşmuş tüm eski alışkanlıkları ve kalıpları kırmalıyız. Bu kalıplar, düşünce tarzında, örgütlenmede ve davranışta, kısacası sınıf çalışmamızın her alanında kendisini göstermektedir. İşçi sınıfının devrimci önderleri, örgütçüleri, militanları olarak içerisinde bulunduğumuz tarihsel dönemin ruhuna yanıt vermeliyiz. Bunun somut anlamı, "enginleri fethetme ruhuyla" sınıf çalışmasında, örgütlenme ve eylemde kalıpları kırmaya çağıran **TKİP IV. Kongresi** tarafından açıklanmıştır. Bu vesileyle "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarını yükselten partinin tüm birikimlerini özümsemeye ve çalışma tarzına ilişkin ortaya koyduğu perspektiflerle donanmaya çağırıyor, son sözü de Kongre bildirisine bırakıyoruz:

"Tüm alanlarda, tüm cephelerde devrime hazırlık, onun tüm çalışmasının ve mücadelesinin kalbinin attığı şaşmaz hedeftir. Bu hazırlığın tayin edici halkası sınıfla devrimci temellerde birleşmektir, sınıf hareketini devrimcileştirmektir, sınıfı geleceğin devrimine çok yönlü olarak hazırlamaktır. TKİP'nin uzun yılları bulan çabalarına, bu doğrultuda elde ettiği son derece önemli deneyimlere ve bu alandaki ilk önemli kazanımlara rağmen, partiyle sınıfın devrimci birliği hala da çözülmeyi bekleyen bir sorundur. Türkiye'nin devrimci geleceği bu sorunun çözümüne bağlıdır. Türkiye'de olayların yeni dönemine proletarya sosyalizminin damgasını vurabilmesi bu doğrultuda alınacak esaslı mesafeye bağlıdır." (**TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012**)

Düzene karşı devrim!

Düzen siyasetinde baş gösteren tıkanma ve krizlerin derinleşmesi ve emekçiler lehinde sonuçlar üretmesi her şeyden önce sosyal mücadelelere bağlıdır.

Düzen siyasetinde yaşanan güncel gelişmeler, özellikle yaklaşan yerel seçimler ve dinci-gerici koalisyonda baş gösteren iktidar dalaşı, burjuvazi tarafından emekçilerin uyuşturulması ve gerisin geri düzene bağlanması için etkin bir şekilde değerlendiriliyor. Bu tabloda boyalı basın ve toplamında medya bir kez daha öne çıkıyor, düzen siyasetinin ihtiyaçlarına göre işliyor.

Esasında bu türden siyasal süreçler çeşitli düzen güçlerinin pislüklerini ortalığa saçmakta, sermaye düzeninin teşhiri açısından önemli olanaklar sunmaktadır. Halihazırda AKP-cemaat kapışmasında olduğu gibi çatışmanın taraflarının hızla yıpranmasına, emekçiler nazarında güven ve itibar kaybetmelerine yol açmaktadır. Fakat bu aynı gerçeklik, solun büyük oranda reformizm bataklığına saplandığı, devrim iddiasını söylem planında bile bir kenara bıraktığı, örgütlü bir sınıf-kitle hareketinin olmadığı günümüz koşullarında ciddi bir sorun alanına dönmektedir. Zira reformist sol, konumu gereği düzen siyasetinin çatlakları üzerinden politika yapmakta, bu yolla emekçileri düzen içi çatışmanın tarafı haline getirmekte, dahası bir dizi açıdan tıkanan düzen siyasetine bulunduğu yerden soluk katmaktadır.

Gelinen aşamada parlamentarizmin bataklığına saplanmış olan reformist solun bu uğursuz rolü, seçim süreci yaklaştıkça daha da belirgin bir hal almış bulunuyor.

Çatlağı örgütlü bir sınıf hareketi büyütülebilir

Seçim sürecinin yaklaşması ile birlikte düzen cephesinde yaşanan gerilimler de giderek tırmanıyor.

AKP-cemaat gerilimi yeni gelişmelerle devam ederken, meselenin rant paylaşımı ve egemenlik alanlarının genişletilmesi üzerinden cereyan ettiği ise artık tamamen açık bir olgu haline gelmiş bulunuyor. Bununla birlikte iktidardaki dinci-gerici koalisyonun düzen içi hasımları da bu çatlağa oynamakta, buradan yaşanacak sarsıntılardan medet ummakta ve rant dalaşını kendi lehlerine çevirmek için türlü manevralar yapmaktalar. Bunun en yakın örneği ise CHP şefi Kılıçdaroğlu'nun ABD ziyareti ve burada cemaat güçleriyle kurduğu temaslar oldu.

Şurası açık ki tüm düzen güçleri, yaşanan AKP-cemaat kapışmasını ve yaklaşan yerel seçimleri kendi cephesinden olanağa dönüştürme çabasıdadır. Tam da bu nedenle kendi içlerindeki bölünme ve çatışmalardan emekçiler lehine zerre kadar fayda bulunmamaktadır. Bu açıdan komünistlerin yıllar önce yaptığı şu tespit, hala daha günceldir: "... Düzen cephesinde büyüyen iç çatlakların iki yönlü bir sonucu olabilir. Bunlardan ilki, burjuvazinin iç bütünlüğünün zayıflaması ve böylece toplumsal muhalefetin gelişmesinin nispeten kolaylaşmasıdır. İkincisi ise, örneğin 28 Şubat sürecinde olduğu gibi, toplumsal muhalefetin bu iç çatışmada taraflarca

yedeklenmesidir. AB hayranı liberal sol ile ordu yalakası devletçi sol, her biri kendi cephesinden olmak üzere, bu konuda şimdiden çatışan tarafların hizmetindedirler." (**Ekim, Sayı: 233, Ocak 2004**)

Düzen siyasetinde baş gösteren tıkanma ve krizlerin derinleşmesi, çelişki ve çatlakların büyümesi ve en nihayetinde emekçiler lehinde sonuçlar üretmesi her şeyden önce sosyal mücadelelere bağlıdır. Örgütlü, devrimci bir sınıf hareketi olmaksızın bu türden gelişmelerin kendiliğinden devrimci sonuçlar üretmesini beklemek en hafifinden saflık olacaktır.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Öte yandan, AKP-cemaat kapışması ve seçimler üzerinden yaşanan başkaca gerilimler, sermaye düzeninin teşhiri açısından önemli olanaklar sunuyor. Düzenin ne denli çürümüş ve kokuşmuş olduğunu gözler önüne seren bu türden gelişmeleri devrimci teşhir ve propaganda açısından önemli rezervler olarak görmek gerekiyor. Fakat ötesi değil. Zira devrimci yaklaşım, daha doğru bir ifadeyle devrimi amaç edinmiş bir parti, düzen siyasetinden yansıyan her türden gelişmeyi devrim davasını güçlendirmek için değerlendirir.

Bu açıdan içinden geçtiğimiz dönemde "çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde" bakışını rehber edinmek, tam da bu açıdan büyük önem taşımaktadır. Düzen siyasetinden akan pislükleri bu yaklaşımın güçlendirilmesi için kullanmak, dahası kitlelerin yüzünü sermaye düzenine çevirmek için çabalayan düzen solunun ve parlamentarizmin batağına saplanmış olan reformist solun gerçek konumunu ortaya koymak için değerlendirmek büyük önem taşıyor.

Bunun için öncelikle çatışmaya ve gerilime konu olan her türden gelişmeyi devrimci politikanın hizmetine sunmak olmazsa olmazdır. Gelişmeleri sadece kaba düzen teşhirine indirgmeden, bu çatışmanın konusu olan sorunlara karşı alternatif devrimci politikalar üreterek emekçilere devrimin güncelliğini anlatmak büyük önem taşımaktadır.

"Son yıllarda egemen sınıf içinde yaşanan bölünme ve çatışma halen bir rejim krizi halinde seyretmektedir. Bu çatışma burjuva gericiliğinin farklı kliklerinin kendi aralarındaki sefil çıkar ve iktidar mücadelelerinin bir ifadesidir ve her açıdan gerici niteliktedir. Partimiz bu gerici çatışmanın askeri vesayet rejiminden kurtulma ve demokratikleşme, ya da cumhuriyetin savunulması ve laik düzenin korunması olarak sunulması gerici çabalarının içyüzünü açığa çıkarmayı sürdürecektir, bu çatışmanın emekçilerin bilincini bulandırmasına, emekçilerin bu çatışmaya alet edilmesine izin vermeyecektir. Bunu, bu çatışmada burjuva gericiliğinin farklı kliklerinin yedeğinde hareket eden, onların aldatici argümanlarına inandırıcılık kazandırmaya çalışan tasfiyeci sola karşı mücadele ile de birleştirecektir." (**TKİP III Kongre Bildirisi**)

Bu pisliği devrim temizler!

Emperyalistlerin tercihlerinden Haziran Direnişi gibi gelişmelere ve seçimlerin sonuçlarına kadar bir dizi etken gerici rant dalaşının şiddetini belirleyecektir.

Dinci-gerici iktidar koalisyonunun uzun bir süredir kendi içinde sürdürdüğü güç ve çıkar çatışması, dershanelerin kapatılması tartışmaları üzerinden kamuoyu önünde daha açık ve sert bir hal aldı. AKP-Gülen cemaati arasında süren bu çatışma öte yandan dinci-gerici iktidarın şimdiye kadarki tüm kirli icraatlarının da bir bir ortaya saçılmasına vesile oluyor.

Rejim krizi üzerinden yayınladığı haberler ve açıkladığı belgelerle adından sürekli söz ettiren *Taraf* gazetesinin şimdi de 2004 yılına ait MGK belgelerini yayınlaması bu durumun son örneklerinden biri olmuştur. MGK belgelerinde irtica ile mücadele çerçevesinde Gülen cemaatinin izlenmesi kararının altında, başta Erdoğan olmak üzere AKP hükümetinin MGK'ya katılan tüm bakanlarının imzalarının bulunması, kamuoyunda sürekli "dindar muhafazakâr başbakan" imajını öne çıkaran Erdoğan'a önemli bir darbe vurdu.

Bu hamle karşısında gerek hükümet yetkililerinden, gerekse de AKP'nin sözcülüğünü üstlenen gazetelerden hemen durumu izah etmeye çalışan açıklamalar ve yorumlar gelmeye başladı. Burjuva medyada doğrudan AKP sözcülüğüne soyunan kesimler "o dönemin şartları" vb. gerekçelerle atılan imzaları meşrulaştırmaya çalıştı.

Fakat nasıl ki "ulusalcı" kliğin boyun eğdirilmesinde "bavul dolusu" belgelerden yararlanılmışsa, şimdi de benzer yöntemlerle hükümetin ilk açıklamaları boşa düşürülmüştür. Meselenin sadece imza atmakla kalmayıp uygulamaya da geçirildiğine ve fişlemelerin yapıldığına dair veriler sunulmuştur. Üstelik "bavuldaki" belgelerin henüz bir kısmının kamuoyuyla paylaşıldığına dair haberler yapılarak hükümete üstü kapalı tehditler savuruldu.

Yine *Zaman* gazetesinde Gezi Direnişi sırasında Erdoğan'ın en çok sarıldığı "camide içki içtiler" argümanın tamamen yalana ve manipülasyona dayalı bir argüman olduğu gerçeği teşhir ediliyor. Böylelikle Gülen Cemaati Erdoğan'a kolay lokma olmayacağını, iktidar ve rant paylaşımı kavgasında kendilerini safdışı etme çabalarının bir bedeli olacağını hatırlatmış oluyorlar. Nitekim bu konuda yanılmıyorlar. Zira

AKP'de temsiliyetini bulan dinsel gericiliğin 12 yıllık iktidarlaştırma serüveninde Fethullah Gülen ve cemaatinin oynadığı rol hiç de azımsanacak gibi değildir. Bu açıdan yaşanan her türlü kirli icraattan yolsuzluklara ve çıkar ilişkilerine kadar tüm bilgi ve belgelerin ellerinde olması muhtemeldir. Bunların ne kadarının ortalığa saçılacağı tarafların karşılıklı çıkar ilişkisine ve dengelere göre değişecektir. Erdoğan ve AKP hükümetinin dershanelerin kapatılmasına dair düzenlemenin 1 yıl ertelendiğini açıklaması bu mesajın "şimdilik" alındığını teyit eder nitelikte bir pratik olmuştur.

Bu türden karşılıklı hamleler, tarafların birbirleri üzerinde güç ve hâkimiyeti kurana ya da ortak bir noktada uzlaşana kadar devam edeceğe benziyor. Fakat tarafların kendi aralarındaki güç dengeleri dışında bu çelişki ve çatışmayı etkileyecek birçok faktör de gelişmelerin hangi yönde ilerleyeceğini etkileyecektir. Emperyalist merkezlerin siyasal tercihlerinden Haziran Direnişi gibi toplumsal gelişmelere ve önümüzdeki seçimlerden çıkacak sonuçlara kadar bir dizi etken düzen içi iktidar ve rant savaşlarının şiddetini belirleyecektir.

Burada aslolan işçi ve emekçilerin bir kez daha düzen içi bu türden taraflaşmalara yedeklenip yedeklenmeyeceği sorudur. Zira başta düzen solu CHP olmak üzere ufku parlamentarizmle sınırlanmış reformist sol ve Kürt hareketi dinsel gericiliğin iktidar ve rant kavgasından çıkarabildiği tek sonuç kendi seçim hesapları üzerinden nasıl faydalanabilecekleri olmaktadır. Oysa ki açığa çıkan bu türden pisliklerin ve kirli ilişkilerin devrimciler açısından anlamı ve önemi kendi içinde AKP hükümetinin veya dinsel gericiliğin teşhirini yapmak değil onun gerisindeki düzen gerçekliğini gösterebilmekte yatar. Bu ilişkiden koparılacak her türlü teşhir işçi ve emekçileri sermaye düzenine ve bu anlamıyla yeni düzen içi iktidar ve rant paylaşım savaşlarına mahkûm edecektir.

Bu yüzden sermaye iktidarının kendi içindeki klikleri arasında yaşanan hâkimiyet ve rant savaşlarına karşı işçi ve emekçilere sunulacak tek çözüm "devrim ve sosyalizm" olabilir.

"Yüzüme hasret ölecekler!"

RedHack, üyelerinin gözaltına alındığı, sözcüsünün yakalandığı iddialarına karşı açıklama yaptı.

Taylan Kulaçoğlu'nun "RedHack sözcüsü olduğu" iddiası ile tutuklanması nedeniyle konuşmak zorunda kaldıklarını söyleyen RedHack sözcüsü, öncelikle oyuncu Barış Atay'ın gözaltına alınma sürecini hatırlattı. Atay'ın sesinin kendisine benzetildiğini söyleyen RedHack sözcüsü, RedHack'e yönelik saldırıların sonuçsuz kalacağını, devletin siber güvenlik elemanlarının "yüzüne hasret şekilde öleceklerini" söyledi.

RedHack sözcüsü, çürümüş sermaye devletinin kirli icraatlarını teşhir etti.

RedHack sözcüsü "Sosyalizmi hükümet karşıtlığına indirgemek, bir sandığa kağıt parçası atıp içinden demokrasi çıkmasını beklemek saflığından kurtulalım artık" dedi.

RedHack davası çöktü

2012 yılında, RedHack'in Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün internet sitesine yönelik gerçekleştirdiği eylemler gerekçe gösterilerek 10 kişi hakkında "terör örgütü üyeliği"nden dava açılmıştı.

Mahkeme, bilirkişilerden, dava kapsamında yargılananların "emniyetin personel bilgileri, silah ruhsatı alan vatandaşlara ilişkin kimlik bilgileri, emniyet raporları, ihbar mesajlarını içeren verileri" izinsiz olarak alıp almadığının tespitini istemişti.

Bilirkişi raporunda "elde edilmiş herhangi bir kayda (saldırı esnasında IP bağlantılarını gösterir LOG vb.) rastlanılmamıştır" denilerek polisin iddialarını çürütmüş, savcılık tarafından hazırlanan iddianamenin ise dayanaksız olduğunu ortaya koymuş oldu.

RedHack, Taylan için AKP'yi hackledi!

RedHack, Taylan Kulaçoğlu'nun tutuklanmasına, RedHack eylemleriyle karşılık verdi.

AKP'nin Ordu il yönetimine ait siteyi hackleyen RedHack siteye şu açıklamayı koydu: "Suçsuz insanları alıp bizimle ilişkilendirip halka gözdağı vermeyi meslek edindiniz siz iyi halsiz haydutlar. Zulmün elinden nice suçsuz, günahsız insanları çekip aldı bu halk. Taylan'ı da yalnız bırakmayacağız. Masumiyet korkusuzdur. Asıl korkması gereken siz suçlulardır bundan sonra."

RedHack, ayrıca AKP Pendik ve AKP Esenler Gençlik twitter hesaplarını da hackleyerek Taylan Kulaçoğlu'na destek mesajları attı.

Taylan'ın ablası: Bizim için onur!

Taylan Kulaçoğlu'nun ablası Özen Kulaçoğlu operasyona ve ardından medyada yer alan haberlere tepki göstererek "Kardeşimi asılsız iddialarla tutukladılar. Ama yine de böyle bir suçlamayla yargılanıyor olmak onurdur. Çünkü RedHack halkın gerçekleri öğrenmesi için çalışıyor" şeklinde konuştu. Abla Kulaçoğlu, "Kardeşim şu an onlarda tutsak. O'nu nasıl verdimse öyle alacağım" dedi.

AKP-cemaat çatışması üzerine notlar...

Haydar Baran

Düzen içi çatışma zeminlerinden işçi ve emekçiler açısından olumlu bir sonuç çıkması olası değildir. Emegın korunması mücadelesinin güçlenmesi, devrim ve sosyalizm mücadelesinin güç kazanması demektir.

Bir süredir cemaat-AKP arasında sert bir tonda süren dershanelerin kapatılması tartışması, düzen cephesinin önemli gündemlerinden biri olarak öne çıkıyor. Dershanelerin kapatılmasının tarafları ve burjuva basın tartışmayı köpürtmeyi sürdürüyorlar.

Gülen cemaatinin ve Recep Tayyip Erdoğan'ın karşılıklı atışmaları da sertleşerek devam ediyor. Tayyip Erdoğan cemaat için "kara propaganda yapıyorlar, komplo kuruyorlar" diyor. Gülen cemaati ise 28 Şubat'ta bile bu derece etkisiz bırakılmaya dönük adımlar atılmadığını sert ifadelerle dile getiriyor. Aslında dershane tartışması buzdağının görünen yüzüdür. Tartışma daha derinlikli bir içeriğe sahiptir.

AKP'nin iktidarlaşma süreci düzen cephesinde bir dizi çatışmalı sürecin ardından gerçekleşti. 2002 yılında henüz iktidarlaşma yolunun başındaydı. Bu nedenle daha ihtiyatlı davranmak durumundaydı. O gün için ordu merkezli düzen kliği ile çatışmalı bir tutum içine girmemeye özen gösteriyordu.

2002 yılı sonunda başlayan AKP'nin iktidarlaşma yürüyüşüne en büyük desteği özelde Gülen cemaati ve genelde diğer cemaat ve tarikatlar verdiler. AKP merkezli düzen kliğinin elde ettiği her mevzi ve zafer, aynı zamanda cemaat ve tarikatların hanesine de yazılıyordu. Bu gelişmenin doğal sonucu Gülen cemaati ve diğer tarikatların ayrıcalıklarının ve iktisadi-sosyal gücünün artması oldu.

2007 yılı düzen içi çatışmada AKP merkezli kliğin üstünlüğü elde etmesine tanıklık etti. AKP'nin hem oy oranı bakımından hem de toplumsal destek açısından gücü büyüdü. Cumhurbaşkanlığı seçim krizi AKP'nin istediği şekilde bitirildi. Abdullah Gül Cumhurbaşkanı seçildi. Böylece ordu merkezli düzen kliği bir mevzi daha kaybetti. Ulusalçılık operasyonlar ve davalar yoluyla iyice yıpratıldı.

Bütün bu süreçte Gülen cemaati, AKP iktidarına tam destek verdi. Elinde bulunan medya gücünü AKP iktidarının hizmetine sundu. Kısacası AKP iktidarı ve Gülen cemaati tam bir uyum içinde çabalarını ortaklaştırdılar. Zira ordu merkezli kliğin ve laiklik söylemlerini öne çıkararak politika yapan CHP'nin geriletilmesi, AKP iktidarının ve Gülen cemaatinin hedeflerini gerçekleştirmesi açısından önemli bir eşikti.

Eşik aşıldı. AKP iktidarlaşma yolunda daha da güçlendi. Cemaatin hem bürokraside hem de sosyal yaşamda etki alanı büyüdü. AKP ve müttefikleri artık çok daha büyük, devasa mali kaynakları kontrol etmeye başladılar. Yargı da dahil tüm alanlarda AKP'nin iktidarlaşma süreci hız kazandı.

12 Eylül 2010'da gerçekleşen referandumdan da AKP iktidarı kazançlı çıktı. Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu ve Anayasa Mahkemesi'nin yapısı AKP iktidarının istediği şekilde değişti. Böylece AKP iktidarlaşma sürecini daha da pekiştirdi. Ulusalçılık kliğinin yenilgisi perçinlendi.

Kazanmak demek; iktisadi ve siyasi gücün büyümesi demektir. Aynı zamanda bu gelişme AKP merkezli düzen kliğinin kendi içinde yaşayabileceği krizin de habercisiydi. Zira AKP iktidarı ve liderinin özgüveni iyice pekişmişti. Öyle ki AKP artık Cumhuriyetin 100. yılında iktidarda olacağı hesabıyla 2023'e dair hedeflerini planlıyordu. Tüm bu yaklaşımlar özgüvenin dışavurumuydu. AKP

iktidarının özgüven patlamasındaki en büyük pay emekçilerin her seçimde düzenli olarak artan oy desteği idi.

Büyük özgüvenle hareket eden AKP iktidarı, Gülen cemaatini giderek daha fazla rahatsız etmeye başladı. Gülen cemaati elinde tuttuğu mevzileri (bürokrasi, yargı) bu temelde daha etkin bir şekilde harekete geçirmeye başladı. Örneğin MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın PKK'ye yardım ve yataklık gerekçesiyle savcılık tarafından ifadeye çağırılması bu girişimlerden biriydi. Bu girişimle asıl mesaj verilmek istenen Recep Tayyip Erdoğan'dı. Zira Erdoğan'a bağlı olan Hakan Fidan'ın ifadeye çağırılması, aslında objektif olarak, siyasi olarak Erdoğan'ın da ifadeye çağırılmasıydı. Erdoğan hamleyi gördü. Fidan'a özel bir yasal düzenleme yapılması için düğmeye bastı.

AKP iktidarı ve liderinin, Gülen cemaati ile yaşanan çatışmadan kaçınmasında olası oy kaybı yaşamaktan gelen kaygılar önemli bir etken. Recep Tayyip Erdoğan'ın oy hesabı yapmadan, açıktan çatışmanın tarafı olması mümkün değildir. Nitekim AKP liderinin bu çerçevede kamuoyu yoklamaları yaptırdığına dair bilgiler sermaye medyasında yer aldı. AKP iktidarı el bebek gül bebek geçindiği Gülen cemaatiyle girdiği sert tartışmanın gerisinde kamuoyu yoklamalarının ortaya çıkardığı tablonun payı da var. Zira Recep Tayyip Erdoğan, AKP'nin toplam oyları içinde Gülen cemaatinin oylarının yüzde 1 (%1) ile sınırlı olduğunu biliyor. AKP iktidarının cemaate yönelik sert tutumunun nedenlerinden biri de budur. Gülen cemaatinin etkileyeceği oy oranının yüzde 1'in çok üzerine çıkması durumunda Recep Tayyip Erdoğan'ın ve partisinin "U" dönüşü yapacağı aşikardır.

Tüm sınıflı toplumlarda olduğu gibi kapitalist toplumun egemeni olan burjuvazinin ve devletinin ihtiyacı ideolojik-politik ve kültürel meşrebine uygun insan yetiştirmektir. Kapitalist toplumda, diğer tüm toplumlardan ayrı olarak her alanda olduğu gibi eğitim alanında da metalaştırmaya yönelik eğilim egemen hale geldi.

Kapitalist Türkiye'de diğer tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi her alanda ve tabiki eğitim alanında metalaştırma politikaları egemen hale geldi. Örgün eğitimin başlıca hedefi ve işlevi genç, dinamik işgücünü kapitalist işletmelere kazandırmak oldu.

Sermaye devletinin sivil bürokratik örgütlenmesi için eğitilmiş insan ihtiyacı arttıkça, bu ihtiyacın karşılanması çerçevesinde çabalar da yoğunlaştı. Gülen cemaati bu ihtiyacın kendi kadrolarından devşirilmesi için dershane ve özel okullarda zeki öğrencileri özel bir ilgiye konu etti. AKP iktidarı durumun farkında olduğu halde cemaatin kadrolaşmasına önceleri herhangi bir müdahalede bulunmadı. Ancak siyasi ve toplumsal yaşama daha fazla etkide bulunma konusunda cemaatin cüretkar çıkışları AKP iktidarını germeye başladı.

Gülen cemaatinin dershane tartışması çerçevesinde takındığı tutumun önemli nedenleri var. Gülen cemaati dershaneleri sayesinde hem üstün zekalı çocuklar ve ailelerine kolayca ulaşıyor hem de düzenin mağduru emekçi çocuklarının şükürcü bir yaklaşım içinde olmasını öğütlüyor. Rıza gösterme duygusunun toplumsallaştırılmasının aracı olan dinin etki alanını genişleterek özel mülkiyet düzeninin temellerinin

sağlamlaştırılmasına hizmet ediyor. Bu yaklaşımı ile AKP iktidarının "dindar bir nesil" yetiştirme yaklaşımına da kendi cephesinden omuz veriyor. Ayrıca AKP-cemaat ikilisinin Türk-İslam sentezine dayalı, aynı anlama gelmek üzere Kürtler'in ve Aleviler'in hakları ve geleceğinden yoksun bırakmaya yönelik 100 yıllık imha ve inkar politikalarının devamcısı olma konusunda da aralarında herhangi bir kan uyuşmazlığı bulunmuyor. Osmanlı'dan günümüze taşınan Sünni ve Hanefi İslam geleneğinin taşıyıcısı konumunda bulunmaktan memnundur.

Gülen cemaatinin AKP iktidarının eğitime dair attığı tüm adımlara destek verdiği biliniyor. AKP iktidarı bilimsel, parasız, demokratik, anadilde eğitim taleplerine kulaklarını tıkıyor. Cemaat, AKP iktidarının bu tutumuna destek veriyor. AKP iktidarının eğitimin özelleştirilmesine yönelik tüm girişim ve düzenlemelerden Gülen cemaati sevinç duyuyor. Dahası Gülen cemaati eğitimin özelleştirilmesi yolunda atılmış olan özel okulların mali olarak desteklenmesini içeren AKP iktidarının uygulamalarından duyduğu memnuniyeti defalarca dile getirdi.

ABD emperyalizminin bölgesel politikalarında rol alma, savaşı içeren 100 yıllık BOP politikasına destek verme konusunda cemaat-AKP arasında gerilim izine rastlanmıyor. Tam tersine ABD'nin başarısı için tam bir anlayış birliği içinde hareket ediliyor.

Semayenin korunması noktasında da AKP-cemaat ikilisi uyum içindeler. Kıdem tazminatlarının fona devredilmesine yönelik yasa tasarısının gündeme geldiğinden itibaren cemaat basını kıdem tazminatı yükünden burjuvaziye kurtarma girişimine tam destek verdi. Ulusal İstihdam Stratejisi, esnek çalışma, çalışma sürelerinin uzunluğu, insanca yaşamaya yeten asgari ücret, iş kazaları vb. ilişkin emek örgütlerinin hazırladığı raporlar, basın açıklamaları cemaat basınında yer bulamadı.

Diğer düzen partilerinin özellikle de CHP ve MHP'nin AKP-cemaat çatışmasının daha da derinleşmesinden yararlanmaya çalıştıkları görülüyor. CHP liderinin dershanelerin kapatılması tartışmasına katılması ve dershanelerin kapatılması türünden yasaçık yaklaşımları eleştirmesi basına yansdı. Düzen solu aldığı bu tutumla AKP-cemaat çatışmasının olası sonuçlarından politik planda nemalanmayı hedefliyor. Zira olası AKP'den kopacak cemaat oylarını kendi hanesine yazmak istiyor. MHP'nin de benzer politik kaygılarla hareket edip, dershane tartışması üzerinden AKP iktidarının politikalarını eleştirmesi, benzer amaçlar taşıyor.

Bu ve benzeri düzen içi çatışma zeminlerinden işçi ve emekçiler açısından olumlu bir sonuç çıkması olası değildir. Emegın korunması mücadelesinin güçlenmesi, devrim ve sosyalizm mücadelesinin güç kazanması demektir. Ancak bu koşullarda eğitimin paralılaştırılması da dahil tüm sorunların kalıcı çözümüne ilişkin kalıcı adımlar atılabilir. Din afyonu kapitalistler ve temsilcilerinin elinden alınır.

Yaşamın tüm alanlarında özgürleştirici kimliği ile sosyalizm egemen olur.

24 Kasım 2013

Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevi B2-64

Sincan / ANKARA

“ÇHD’lilere sahip çıkalım!”

Bu iddianamenin arkasındaki zihniyeti mahkum edip, arkadaşlarımızı 26 Aralık’ta duruşma salonundan alıp dışarıya çıkaracağız. Onları özgürleştireceğiz.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Genel Başkan Yardımcısı Av. Münip Ermiş ile devrimci avukatlara yönelik saldırılar ve 24 Aralık tarihinde Silivri’de görülecek dava üzerine konuştuk...

- 18 Ocak tarihinde ÇHD’ye yönelik yapılan operasyonla gözaltına alınarak tutuklanan devrimci avukatlara destek amaçlı bir imza kampanyası başlattınız. Bu imza kampanyası hakkında bilgi verisiniz?

- ÇHD’li avukatların yargılamaları 24 Aralık’ta Silivri’de Özel Yetkili Mahkemesi’nde başlıyor. Bu davada iktidarın yeni egemeni olan AKP iktidarı ve onun saldırganlığını masaya yatıracağız ve olağanüstü mahkemeleri ve olağanüstü mahkemelerin yarattığı devlet terörünü teşhir edeceğiz. Devrimciliği, devrimcilerin avukatlığının ne anlama geldiğini tartışacağız. Halkımız bilmeli ki, bu operasyonla sadece avukatlar değil, tüm toplumsal siyasal muhalefet hedef alındı. Tekrar ediyoruz; bu dava AKP iktidarının siyasal muhalefet üzerinde yarattığı devlet terörünün bir simgesidir. Tutsak tutulan avukatlar, sokaklarda, karakolda, cezaevlerinde ve zulmün olduğu her yerde, ezilenlerin yanında oldukları için bugün cezaevindeler. Bu böyle bilinmelidir. Şimdi de biz, tüm ezilenleri bu davaya sahip çıkmaya çağırıyoruz. “Bu ÇHD değil, sizin hak ve özgürlük davanız” diyoruz. “Onların özgürleşmesi için tüm toplumsal muhalefetin bu davaya sahip çıkması şarttır” diyoruz. Bu çağırımızı sahip çıkılacağına inancımız ise tamdır. Bu imza kampanyası 24 Aralık’ta herkesi Silivri’ye davet çağrısının bu anlamıyla bir adımdır.

- Tutsak avukatların ilk duruşması 24-25-26 Aralık tarihlerinde görülecek. Hazırlanan iddianame hakkında bilgi verisiniz?

- İddianame tümünden polis fezlekesine dayanmaktadır. Polis fezlekesi dışında herhangi bir şey yoktur. Sadece yalan ve manipülasyon vardır. Hiçbir hukuki temeli yoktur. Ceza Hukuku’nun evrensel ilkeleri altüst edilmiştir. Arkadaşlarımızın avukatlık pratikleri, avukatlığa bakış açıları bu davada yargılanacaktır. ÇHD’liler örgüt üyeliği ile suçlanmaktadır. Delil olarak en büyük dayanaklardan biri polis infaz davaları, işkence davalarının duruşmaları sonrası adliye önlerinde yaptıkları basın açıklamaları, gözaltında şüphelilere yasal haklarını

hatırlatmaları, susma hakkını hatırlatmaları, siyasi nedenlerle gözaltına alınanların avukatlığını yapmaları suçlama olarak getirilmiştir. Üstelik aldıkları davalar istatistiksel veri halinde sunulmuştur. İşkence ile ilgili suç duyurusunda bulunmaları yine örgütsel faaliyet olarak sunulmuştur. Yine iddianamede sözde gizli tanık beyanları üzerinden ÇHD’lilerin özel yaşamları didik didik edilerek ve dedikodular üretilmek suretiyle ÇHD’lileri itibarsızlaştırmak için her türlü aracın kullanıldığını da görmekteyiz. Diğer yandan yapılan dinlemelerin tümü yasadışıdır. Yukarıda söylediğimiz gibi iddianamenin hiçbir hukuki temeli yoktur. ÇHD’lilerden ölç alma iddianamesidir.

- Siz savunma olarak davaya nasıl hazırlanıyorsunuz?

- ÇHD 1974’den beri sürdürdüğü mücadele geleneğinde, siyasal iktidar ve devletten yönelen şiddetin yabancısı değildir. ÇHD 1970’li yıllarda sıkıyönetim mahkemelerinde doğdu. Teslim olanların değil, direnenlerin avukatlığını yapanlar tarafından kuruldu. 40 yıldan bu tarafa bu gelenek çizgisinde yürüyor. Bu siyasal iktidardan ve özel yetkili mahkemelerinden adalet beklentisi içerisinde olmadığımız gibi bu türden davalarla, tutuklamalarla bu gelenekten vazgeçecek değiliz. Bu dava bu nedenle bu geleneğe sahip çıktığımızın bir göstergesi olacaktır. Egemenlere asla teslim olmayacağımızı bir kez daha haykıracağız. Bu iddianamenin arkasındaki zihniyeti mahkum edip, arkadaşlarımızı 26 Aralık’ta duruşma salonundan alıp dışarıya çıkaracağız. Onları özgürleştireceğiz.

- Sizin eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?

- Bu duruşmaya yurtdışından ve uluslararası avukat örgütlerinden büyük bir katılım bekliyoruz. Operasyon olduğu günden beri tüm uluslardan meslektaşlarımızın büyük bir dayanışmasını ve desteğini gördük. ÇHD’nin üye olduğu ELDH (Dünyada Demokrasi ve İnsan Hakları için Avrupa Hukukçular Örgütü), IADL (Uluslararası Demokratik Hukukçular Birliği) uluslararası bir kampanya başlattılar. Tüm dünyada avukatları bu davaya sahip çıkmaya çağırıldılar. Bunun dışında başta Fransa ve İngiltere olmak üzere, Avrupa baroları ile Arap ülkeleri baroları yine bu davaya sahip çıkacaklarını açıkladılar. Son olarak halkımızı bu davaya ve ÇHD’lilere sahip çıkmaya çağırıyoruz.

ÇHD’li tutsak avukatlara disiplin cezası

Sincan ve Tekirdağ’ın ardından Kandıra F Tipi Cezaevi’nde de avukat görüş odaları yıkılarak yerine cam görüş kabinleri yapıldı. Avukat görüşüne yönelik denetim çabasını protesto eden tutsak ÇHD’lilere hapisane idaresi disiplin cezası verdi.

11 Aralık’ta Kandıra F Tipi Cezaevi’nde tutuklu bulunan Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı Avukat Selçuk Kozağaçlı ve İstanbul Şube Başkanı Avukat Taylan Tanay’ı avukatları ziyaret etti. Cam görüş odasını protesto etmek için iki ÇHD’li tutsak “Savunma hakkımız engellenemez” sloganını attı.

Kozağaçlı, akşam saatlerinde ziyarete gelen diğer bir avukat görüşünde de aynı protestoyu gerçekleştirdi. Gardiyanlar tarafından tutulan tutanaklar doğrultusunda Disiplin Kurulu Başkanlığı, Kozağaçlı’ya 2 ay, Tanay’a ise 1 ay haberleşme ve iletişim araçlarından yoksun bırakma cezası verdi.

ÇHD İstanbul Şube yönetiminden Avukat Güray Dağ, Kozağaçlı ve Tanay’ın da uygulamaya itiraz ettiklerini ancak yapılan başvuruya yanıt alamadıklarını aktardı. Dağ, “Durumu öğrenmek için cezaevine gittim, muhtemelen Tanay’a da bu görüşten ötürü ceza vereceklerdir” dedi.

Eşile telefonla görüşmesi yasak

Kandıra F Tipi Cezaevi’nde bulunan Selçuk Kozağaçlı ile Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi’nde kalan avukat eşi Betül Vangölü Kozağaçlı’nın cezaevinden cezaevine telefonla görüşme yapmalarına izin verilmedi. Gerekçe olarak da, “Hükümlülere dışarıdan telefon açılmak suretiyle görüşme yaptırılamaz” diye bir madde gösterildi. Kozağaçlı’nın başvurduğu Adalet Bakanlığı, avukatı haklı bulsa da, “Bu tür talepler mevzuat değişikliğinde değerlendirilmek üzere not alınmaktadır” diyerek, itirazı reddetti.

Gözaltında işkencenin fotoğrafı dava dosyasında

ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı gözaltındayken, polisler tükürük ve kan örneği ile parmak izi alınması için üzerine bastılar, kollarını çektiler ve başını tutup ağzını zorla açtılar. Bu sırada doktor da tükürük örneği aldı. Bu olayla ilgili fotoğraflar dava dosyasına girdi.

Zamana oynuyorlar!

1 Haziran günü polis kurşunu ile vurularak yaşamını yitiren Ethem Sarısülük'ün katledilmesi ile ilgili davanın üçüncü duruşması 2 Aralık'ta Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Ankara Başsavcılığı, Ethem'i vuran polis Ahmet Şahbaz hakkında 'meşru savunmada sınırın aşılması suretiyle öldürme' suçundan dava açmıştı. Hem dava ile ilgili gelişmeler hem de ortaya çıkan yeni olgular, katilin ve onu koruyan devletin yalanlarını ortaya seriyor. İşçi ve emekçilerin insanca bir yaşam talebine faşizmi yükselterek cevap veren sermaye devleti, katliamcı kimliğini ne yapsa gizleyemiyor.

Tarihi boyunca toplumun üzerine sürdüğü katillerle artık sayılamayacak kadar infazlar, katliamlar gerçekleştiren sermaye devleti, Ethem Sarısülük davasında da yine tarihte her dönem örneğine sıkça rastladığımız bir aklama senaryosunu sahneye koymuş durumda. Katilin tutuksuz yargılanmasına karar verilmesi ile başlayan aklama oyunu, 2 Aralık'ta üçüncü duruşması yapılan davaya günler kala mahkemenin aldığı ara karar ile sürdü.

Sarısülük davasında mahkeme heyeti çekildi!

Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi "güvenlik" gerekçesini kullanarak Şahbaz'ın mahkemeye gelmeden ifade alım işleminin Urfa'dan telekonferans ile yapılmasına önceki duruşmada karar vermişti. Buna ek olarak 28 Kasım'da alınan ara kararda katil polisin de avukatlarının ifade alım sırasında bulunmasına gerek olmadığını açıkladı.

2 Aralık günü yapılan duruşmada katil polisin telekonferans yöntemi ile görüntülü olarak ifadesi alındı. Duruşma katil polisin kimlik tespiti ile başladı. "Önlisans mezunu" olduğunu belirten katil polis, 1986-Hatay Dörtüyl doğumlu olduğunu söyledi. Sabıka durumunun sorulması üzerine "Yok" dedi, ancak mahkeme salonundakiler cevaba tepki gösterdi. Sabit bir ikamet adresi olmadığını iddia etti.

Katil polisin ekrana yansıyan görüntüsünde bıyık ve gözlük taktığı görüldü. Avukatlar, katil polisin peruk ve takma bıyık kullanıp kullanmadığını sordu. Dosyada fotoğrafı olmadığı için kimlik doğrulaması yapılamadığını belirttiler.

Ayrıca avukatlar salondaki sivil polislerin çıkarılmasını talep ettiler. Ancak mahkeme heyeti talebi kabul etmeyerek iddianamenin okunmasına geçti. Ardından katil polisin yazılı savunması okundu. Katil polis, tam bir arsızlık örneği sergileyerek, "Ethem'in ölümünden taş atan arkadaşlarının sorumlu olduğunu" söyledi. Avukatı da benzer bir savunma ile saldırıya geçti. Şahbaz'ın avukatı "Müvekkilim katil değildir. Katil görmek isteyenler aynaya baksın" dedi.

Sarısülük ailesinin avukatları tarafından yöneltilen sorulara sürekli "hatırlamıyorum" sözleri ile cevap veren katil polis, kendisine kaç taş atıldığını hatırlamasına rağmen, Olay Yeri Tutanağı'nı imzalayıp imzalamadığını hatırlamadığını iddia etti. Sarısülük ailesinin avukatları da savunma yaptı ve duruşmaya ara verildi. Aranın ardından duruşma yeniden başladı. Mahkeme heyeti, duruşma boyunca tarafsızlığına yönelik çok sayıda eleştiri olduğunu söyleyerek davadan çekildiğini ve dosyanın bir üst mahkemeye gönderilmesine karar verdiklerini açıkladı. Kararın

ardından duruşma sona erdi.

Yalanı da kurtaramadı

Şanlıurfa Koruma Şube Müdürlüğü'ne atanan ve tutuksuz yargılanan katil polis Ahmet Şahbaz'ın olaylar sırasında kendisine atılan taşlar nedeniyle yaralandığı gerekçesiyle 1 Haziran tarihinden itibaren iki günlük rapor almıştı. Ancak 2 Haziran tarihli 'Olay Yeri Tutanağı'nda Şahbaz'ın da imzasının bulunduğu ortaya çıktı. Şahbaz'ın raporlu olduğu tarihte düzenlenen olay yeri tutanağına imza attığı anlaşıldı.

Katil polis, 24 Haziran 2013 günü savcıya verdiği ifadesinde, "Ben olaydan iki gün sonra internet ve televizyonlarda olay görüntüleri yayımlanınca ateş ederken birinin yaralandığını öğrendim. O ana kadar haberdar değildim" demişti. Ancak 2 Haziran tarihli ve kendisinin de imzasının bulunduğu Olay Yeri Tutanağı'nda Ethem Sarısülük'ün vurulduğu bilgisine sahip olduğu anlaşıldı. Tutanakta şöyle denildi: "Polis memuru Ahmet Şahbaz'ın uyarı ateşi yaptığı esnada eylemci grup tarafında yakın mesafede atılan çok sayıda taş kendisine isabet etmiştir. Bu esnada saldırgan grubun arasında bulunan Ethem Sarısülük'ün yere düştüğü ve devamında ambulansla hastaneye gönderildiği gözlemlenmiştir."

Sarısülük ailesi, olay tutanağında imzası olan polis amirleri hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. Ahmet Şahbaz'a talimat veren polis amirleri hakkında da dava açılması talep edilmişti. Ancak savcılık soruşturmada amirler hakkında takipsizlik kararı verdi. Ailenin avukatları takipsizlik kararına itiraz etti. İtirazı görüşen Sincan 1. Ağır Ceza Mahkemesi de savcılığın verdiği takipsizlik kararını hukuka uygun bularak

yapılan itirazı reddetti.

Bu gelişmelerin yanında ortaya yeni bir video görüntüsü çıktı. Görüntülerde, geri çekilen polis topluluğun içerisinde bir polisin yanındaki arkadaşına "Çektim, sıktım 3 tane" dediği duyuluyor. Söyleyen kişinin yüzü tam olarak görülememesine rağmen, görüntü yeri ve zamanı, konuşan polisin katil Ahmet Şahbaz'a benzer yönleri birçok durumu teyit eder nitelikte.

Zamana oynuyorlar

Yalan üzerine kurulu ifadelerle katil polisini koruyan devlet, bu adımlarının boşa çıktığı yerlerde yeni taktiklerle karşımıza çıkıyor. Katillerini korumanın yollarını her daim üreten sermaye devleti, tutuksuz yargılama, görev yeri değiştirme, kılık değiştirme, telekonferansla katılma, avukatsız ifade alma gibi yöntemlerin yanında yargı eliyle de davaları zamanaşımına götüren, ceza adı altında cezasızlıkla sonuçlandığı davalarla yeni katillere güvence vermeyi sürdürüyor. Her daim sömür sisteminin ve onun uşaklarının koruyucu olmuş yargının, geri çekilmesi de bir manevra. Süreci bir yandan katilin durumundan çok ilgiyi bu noktaya kaydırma, bu arada da zamanı bu gibi adımlarla ilerletme çabası içerisinde.

Ne yalanları ne de manevraları yeni Haziranlar'ın ve Ethemler'in doğmasını önleyebilecek. Bir yanda haklı ve meşru özgürlük, sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesi, bir yanda da yıkılmayı bekleyen kapitalist barbarlık. Milyonların talepleri karşısında değil katil polis Ahmet Şahbaz, köpekliğini yaptığı sermaye düzeni bile duramayacak.

Kılıçdaroğlu ile partisi ABD’de “görücüye” çıktı

Türkiye’de burjuva partilerin ve şeflerinin talihsizliği, hükümet kurabilmek, hatta koalisyon ortağı olabilmek için, ABD’den icazet almak zorunda olmalarıdır. Bir partinin hükümet kurabilmesi veya bir parti şefinin başbakan olabilmesi için Washington’un yeşil ışık yakması şarttır.

Yarım yüzyıl önce başlayan bu alçaltıcı geleneğin devam ettiği, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’nun ABD ziyaretiyle bir kez daha görüldü.

ABD’nin desteği ile başa geçenler, bu desteğin kesilmesiyle, buruşturulup çöpe atılırlar. Süre değişse de, her burjuva politikacının bir “son kullanma tarihi” vardır. Yıpranınca çöplüğü boylar. Sermayenin siyaset çöplüğüne bakılırsa, orada çok sayıda “lider” görmek mümkündür. Görünen o ki, çöplüğü boylama sırası AKP şefi Tayyip Erdoğan’la müritlerine gelmiştir. Kesin zamanı şimdiden bilmek mümkün olmasa da, “geri sayım” başlamıştır.

“At değiştirme” tartışmalarının ardından gündeme gelen ziyaret

Hatırlanırsa eğer, geçtiğimiz günlerde, Barack Obama yönetiminde at değiştirme eğiliminin güçlendiğine dair bilgiler medyaya yansımıştı. 11 yıldır büyük sermaye ve emperyalistlere fütursuzca hizmet eden AKP’nin gelinen yerde yıprandığı, hem iç hem dış politikada sorun kaynağına dönüştüğü bir durumda, kökten dinci selefilere destek verdiği için, artık desteklenememesi gerektiğini savunanlar, seslerini duyurmaya başladılar.

Mısır’da İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin alaşağı edilmesi, “ılımlı İslam projesi”nin tabutuna son çivinin çakılmasını sağladı. Haziran Direnişi ise, dinci-gerici iktidarın iç politikada da sorun alanına

dönüştüğünü kanıtlayınca, AKP’nin Washington nezdindeki parlıtları sönükleşti.

Dinci-gerici akım, iliklerine kadar Amerikancı olmasına rağmen, ABD için eski cazibesini yitirdi. Alternatif arayışı içinde olduğunu hissettiren Washington’daki efendiler, doğal olarak karşılarında CHP’yi buldular. Zira halihazırda, burjuva siyaset arenasında, AKP karşısında alternatif olarak hazırlanabilecek başka bir seçenek bulunmuyor.

Bu olgular, Kılıçdaroğlu’nun 1 Aralık günü başlayan ABD gezisinin zamanlamasının tesadüf olmadığını da kanıtlıyor.

Kılıçdaroğlu’na büyük ilgi

Kalabalık bir heyetle ABD’ye giden CHP şefinin, büyük bir ilgiye mazhar olduğu, geziyi izleyen farklı gazeteciler tarafından dile getirildi. Bu ilgi şaşırtıcı değil. Zira hâlihazırda, sermaye partileri arasında AKP’ye alternatif olarak hazırlanabilecek tek parti CHP’dir. Dolayısıyla Kılıçdaroğlu başkanlığındaki heyetin özel bir ilgiyle karşılanması beklenen bir şeydi.

Günlerdir devam eden gezi sırasında ABD medyası, “düşünce” kuruluşları, Yahudi lobisi, hem Demokrat hem Cumhuriyetçi partilerin senatörleri, Obama yönetiminin temsilcileri ve bazı eski diplomatlarla görüşen Kılıçdaroğlu, karşılıklı görüşmelerin yanı sıra, yaptığı konuşmalar, verdiği röportajlar ve yaptığı açıklamalarla da CHP’yi, emperyalist Amerikan rejiminin efendilerine tanıtmaya çalıştı.

İç politikadan NATO’ya, İsrail’le ilişkilerden Ortadoğu’daki sorunlar karşısındaki tutuma kadar, farklı alanlarda CHP’nin görüş ve projelerini dinleyen ABD rejiminin efendileri, aktarıldığına göre, Kılıçdaroğlu’nun Washington’a daha sık gelmesini ve

meydanı AKP’ye bırakmamasını da istemişler.

Savaş aygıtı NATO’ya sadakat

Medyada yer alan haberlere göre, Brookings Enstitüsü kürsüsünden seslenen Kılıçdaroğlu, ABD ile “güçlü, sağlıklı, kalıcı ilişkiler kurmak istediklerini” ve “NATO ittifakını önemsediklerini” vurguladı. “NATO’nun önem, rol ve etkisinin günümüz dünyasında daha da arttığını düşünüyoruz” şeklinde konuşan CHP şefi, “Türkiye, ittifaklarına sadık bir ülkedir” güvencesini de verdi.

Kendini beğendirme telaşıyla hareket eden Kılıçdaroğlu ile heyeti, yansıdığı kadarıyla, Washington’daki efendilerin duymak istedikleri mesajları vermeye çalıştılar. NATO’nun öneminden, ABD ve AB ile ilişkilerin geliştirilmesine, İsrail’le arayı düzeltmekten Ortadoğu’daki olaylarla ilgili tutuma kadar uzanan geniş yelpazede, Washington’dakilerin duymak istediği mesajları vermeye çalışan Kılıçdaroğlu’nun, iyi puan topladığını söylemek mümkündür.

Fethullah cemaatine kur yapma zamanı

ABD’ye giden burjuva politikacıların “resmi olmayan” iki “hac” mekanı var. Biri Yahudi lobisi öteki Fethullah Gülen cemaatidir.

İlk gün Yahudi lobisinin huzuruna çıkan Kılıçdaroğlu, hemen ardından Fethullah Gülen’in müritleriyle buluştu. Buluşmaya büyük bir ilgi gösteren Fethullah’ın adamları, CHP’nin bir takım olaylar karşısındaki tutumunu birinci ağızdan dinleme şerefine nail oldular.

Yaptığı açıklamalarla cemaate göz kırpan Kılıçdaroğlu, CHP’de solcu, sağcı ve inançlı kesimlerin siyaset yaptığını ifade ederek, Fethullah Gülen ve müritlerine, “bizi destekleyin” mesajı da verdi.

Ziyaretin CHP-ABD ilişkilerini güçlendireceği yorumları yapılırken, ABD-AKP ilişkilerini etkileyeceğini savunanlar da var.

Hemen olmasa bile...

Ziyaretin içeriği, zamanlaması ve verilen mesajlar, olası bir hükümet değişikliğinde, CHP-ABD işbirliği için zemin hazırlandığına işaret ediyor. Kuşkusuz ki, bu hazırlıklar, AKP’den hemen vazgeçileceği anlamına gelmiyor ama doruktan inişin başladığı kesindir.

Bu hemen mi, yoksa bir süre sonra mı netleşir, henüz belli değil. Ancak Washington’da, AKP atının yerine CHP atını yerleştirmenin koşulları üzerinde durulduğundan kuşku duyulmamalıdır. Elbette bu at değişikliği için başka koşulların, -CHP’nin yerel seçimlerde başarı kazanması vb.- oluşması da gerekiyor. Buna rağmen AKP şeflerini diken üstünde bırakan Kılıçdaroğlu’nun Washington ziyaretini, bu yönde başlatılan girişimin ilk somut adımları saymak mümkündür.

Herkese eşit, parasız ve nitelikli sağlık!

Sağlık alanındaki neoliberal dönüşümlerin neden olduğu sorunlar her geçen gün artmaktadır. Sağlıkta özelleştirmenin sonuçları, gerek bu hakkı kullanmak isteyen, gerekse bu alanda çalışan emekçileri oldukça olumsuz etkilemektedir.

Sağlıkta özelleştirme planları özellikle 1980 darbesiyle yaşama geçirilen 24 Ocak Kararları'ndan beri emekçileri tehdit etmektedir. Bu projenin yaşama geçmesi için sağlık alanına bütçeden ayrılan payın giderek kısılması, yatırımların yapılmaması gibi bilinçli politikalara, emekçiler hastane kuyruklarında rezil duruma düşürülerek özelleştirmenin "iyi bir şey" olacağına dair yapılan gerici bir propaganda eşlik etti. Kapitalist bir düzende sağlık hizmeti almanın getirdiği sıkıntılar, emekçileri özelleştirmeye ikna etmek için kullanıldı. Bu altyapının ardından, AKP iktidarıyla birlikte, sağlıkta "reform" yaratacakları iddiasıyla, "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adıyla somut adımlar atıldı. Sağlıkta ticarileşmesini getiren Sağlıkta Dönüşüm Programı adım adım yaşama geçirildi. AKP' den de öte emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaç duyduğu neoliberal politikaların bir sonucu olan bu proje IMF-DB direktifleri doğrultusunda yaşama geçmiştir. Sadece Türkiye'de değil emperyalizme bağımlı Doğu Avrupa'dan Afrika'ya, Latin Amerika'dan Asya'ya kadar çeşitli ülkelere bu politikalar dayatılmıştır.

Sağlıkta Dönüşüm Programı ile sağlık alanı piyasa koşullarına göre yeniden düzenlenmiştir. Gelinen yerde sağlık hizmetlerinin kamusal niteliği giderek ortadan kaldırılmakta ve sağlık hakkı parası olanın, parası yettiği kadar faydalanabildiği bir hizmet olmaktadır. Bu proje ile "Genel Sağlık Sigortası" adı altında emekçiler sağlık hizmetlerini serbest piyasa koşullarına göre almakta, sağlık kurumları birer işletme gibi çalışmakta, hastalar müşteri sayılmaktadır. Sağlık emekçilerine ise kapitalist sömürü düzeninin dayattığı esnek, sözleşmeli ve güvencesiz çalışma koşulları dayatılmaktadır. Sağlık emekçileri artık bilgi ve yeteneklerine göre değil, performanslarına göre değerlendirilmektedir. Bu performans işletmeye yani hastaneye ne kadar kazandırdığı ile ölçülmektedir. Bunun karşılığı ise hastalar açısından kısa sürelerde, nitelsiz tedavi ve bakımdır. Koruyucu sağlık hizmetlerinden ve halk sağlığına yönelik politikalardan uzaklaşılması demektir. Böylelikle de daha maliyetli olan tedavi edici sağlık hizmetlerine yönelim demektir.

Sağlık çalışanları ise gerekli-gereksiz tahliller, ameliyatlara, röntgenler vb. isteyerek işletmeye para kazandırmak amaçlı meslek etiğine ters tercihlere zorlanmaktadır. Ayrıca yoğun iş temposu, güvencesizlik, işsizlik baskısı ile hem fiziksel hem de ruhsal açıdan ciddi risklerle karşı karşıyadırlar. Özellikle sağlık alanında sistemden kaynaklı sorunlar nedeniyle hasta ve yakınları tepkilerini sağlık çalışanlarına şiddet olarak yansıtmaktadır. Bunu Tayyip Erdoğan'ın özelleştirme politikalarını daha rahat yaşama geçirmek için toplum genelinde sağlık çalışanlarını hedef alan söylemleri de ayrıca desteklemiştir.

Örneğin Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın bir ayağı olan "Tam Gün Yasa Tasarısı" doktorların emeğinin piyasalaşması ve doğal olarak ucuzlaması demekken, "doktorun eli hastaların cebinde" gerekçesiyle gündeme getirilmişti. Erdoğan'ın böylesi saldırıları

çeşitli demagojiyle, yalanla sunması artık kimse için şaşırtıcı değildir.

Bu yasayla ne getirilmek istendiği ise geçtiğimiz günlerde TBMM Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu'nda kabul edilen halinden bellidir. Komisyonunda kabul edilen haliyle, yasaya göre; devlet hastanesinde çalışan hekimler, yine özel muayenehane açamayacaklar ama özel hastanelerde çalışabilecekler. Fakat bir şartla; özel hastaneler çalıştırdıkları hekim için üniversite hastanelerine para ödeyecekler. "Tam Gün" de yapılan bu düzenleme ve rötüşlarla, özel hastanelerde çalışacak doktorlar üzerinden Maliye'ye para kazandırmanın hesabı yapılmaktadır. Zira yapılan yeni düzenlemeler, üniversite hastanelerini özel hastanelere "doktor kiralama" duruma düşürecektir. Kısacası hekimler özel hastanelere kiralanacak, hastanın cebine ise bizzat özel hastaneler ve sermaye hükümeti elini atacaktır.

Konuyla ilgili olarak Ankara Tabip Odası (ATO) Başkanı Özden Şener, aile hekimlerine angarya nöbetlerin verileceğini, doktorların diplomalarının ellerinden alınacağını belirterek şunları söylüyor: "Öğretim üyelerine muayenehane yasaklanırken, özel hastanelerde çalışmalarına izin veriliyor. Bunun şartı da üniversite hastaneleri, özde çalışacak doktor için özelden para alacak. Böylelikle hasta ve doktorun üzerinden özel hastane ve devlet para kazanacak. Doktorun emeğinden komisyon alınacak."

Ayrıca sağlık çalışanlarını bir başka tehdit beklemektedir. AKP, Haziran Direnişi'nde sağlık hizmetleri veren emekçileri hedef almaktadır. Meclis gündeminde bulunan Sağlık Torba Yasa Tasarısı'nın 33. Maddesi şu hükmü içeriyor: "Sağlık hizmeti sunumu ile ilgili tüm iş ve işlemler Sağlık Bakanlığı'nca denetlenir. Olağanüstü durumlarda mesleğini icraya yetkili kişilerce acil sağlık hizmeti ulaşana kadar verilecek olan sağlık hizmeti hariç, ruhsatsız olarak sağlık hizmeti sunan veya yetkisiz kişilerce sağlık hizmeti

verdirenler, bir yıldan üç yıla kadar hapis ve yirmi bin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır." Haziran Direnişi'nde hafızalara işlenen, polis şiddeti karşısında, direnişçilerin birbirlerinin yaralarını saran dayanışma örnekleri iktidardakilerin korkularını daha bir tetiklemiş olmalıdır.

Haziran Direnişi'ni hazmedemeyen ve devlet terörünü daha da artıran devlet şimdi de olası direnişleri hesaba katarak Türkiye'de acil durum sağlık hizmetleri verilmesini suç sayacak denli saçmalayabiliyor. Haziran Direnişi'ne destek veren doktorlara dava açan AKP iktidarı hazırladığı bu yasa tasarısıyla ipin ucunu kaçırmış gözüküyor. Böylelikle mesleğinin etik değerlerine uygun davranan doktorlar suçlu sayılabilecek. Bu yasa maddesi öylesine bir gayretkeşlikle hazırlanmış ki, sadece toplumsal olaylar değil, herhangi bir acil durumda olduğu gibi deprem, sel vb. olağandışı durumlarda da ilk yardıma koşanlar da suçlanabilecek içeriktedir.

Sağlıkta özelleştirmeye karşı ortak mücadele!

Özetle, sağlıkta dönüşüm programıyla emekçilere tam anlamıyla yıkım getirilmiştir. Sağlık çalışanları ise kapitalizmin çarkları arasında her türden sömürü ve baskının hedefindedir. Yapılması gereken ortadadır. Sağlık hakkına sahip çıkan emekçiler ve insanca çalışma koşulları isteyen sağlık çalışanları birlikte hareket etmelidir. Haziran Direnişi'nin bıraktığı önemli deneyimleri bir adım daha ileriye taşımak, örgütlenmek ve mücadele etmek gerekmektedir.

Mevcut kapitalist sistemin işçi ve emekçiler için ne derece "sağlıksız" olduğu ortadadır. Sağlıkta hak olduğu, herkesin eşit, parasız ve nitelikli bir şekilde bu hakka ulaşabileceği bir toplumsal düzen ancak sosyalizmle mümkündür. Bu açıdan sosyalizm mücadelesini büyütme yaşamsal önemdedir.

Vanlı depremzedelerin açlık grevi 100. gününde!

Vanlı depremzedelerin açlık grevi eylemi 4 Aralık'ta 100. gününe girdi. Konut sağlanmayan depremzedelerin Anadolu, Tahir Paşa ve Alkanat konteyner kentlerinden zorla tahliyeler dayatılıyor. Buna karşı başlayan eylemler sürüyor. Devletin de baskı için yaptırımları arttı. Konteynerde yaşam olanaklarını zorlaştırmak için elektrik ve su kesilirken polis baskısı devreye sokuldu. Geçtiğimiz günlerde polis baskınlarıyla tahliye dayatması yapıldı. 4 Aralık sabah saatlerinde ise polisin konteyner kent çevresinde sirenleri açarak aileleri taciz ettiği ifade edildi.

Depremzedelerden Cengiz Gün, havaların soğuması ile birlikte geceleri donma korkusu yaşadıklarını belirterek şunları ifade etti: *"Bu sabah polisin siren sesi ile uyandık. Bizi polisle korkutmaya çalışıyorlar. Çocuklarımız ve eşlerimiz korku içinde. Ne yapalım, nereye gidelim? Bizler bu ülkenin vatandaşı değil miyiz?"*

Anadolu konteyner kentinde 110 aileden 30'u, 28 Ağustos'ta açlık grevine başlamıştı. Açlık grevinin 100. gününde konuşan grev sözcüsü Ali Ahi, şunları ifade etti: *"Biz açlık grevine bizim için kalıcı bir çözüm oluşturulması için girdik. Zaten burada yaşayan birçok ailede çalışabilecek kişi yok. Evin yetişkinleri ya hasta ya da çalışamaz raporu olan kişiler. Biz kiraya gitsek bile bunun sonu yok. Bizler için en ideali baştan da dediğimiz gibi kalıcı konut. Biz bunu istiyoruz. Talebimiz karşılanana kadar da açlık grevini sürdüreceğiz. Biz burada çok zor şartlarda yaşam mücadelesi veriyoruz. Kar yağdı, havalar çok soğuk. Çocuklarımız hasta çünkü burada 108 gündür elektrik yok. Konteynerlere sobada kuramıyoruz. Artık yetkililerin burada kalan bir avuç insana sahip çıkması gerekiyor. Bu çok mu zor?"*

Daha önce AKP Van Milletvekili Burhan Kayatürk, ailelerin taleplerinin karşılanmasına dair "olasılık" olmadığını söyleyerek eylemi bitirmeye çalışmıştı. AKP şefi Erdoğan'sa Van'da TOKİ konutları dağıtımını için geldiğinde açlık grevindeki aileleri yok saymıştı.

"Sağlık verilerinin korunması haktır!"

Meslek odaları gündemde olan sağlıkta elektronik kayıt sisteminin merkezileştirilmesinin doğuracağı sıkıntılara karşı bir basın toplantısı yaptı

İstanbul Tabip Odası'nda gerçekleştirilen toplantı Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türk Dişhekimleri Birliği (TDB), Türk Eczacılar Birliği (TEB) ve Türkiye Barolar Birliği (TBB) tarafından ortak örgütlendi.

Sağlık alınır-satılır bir meta haline dönüştürüldü

Toplantıda ilk olarak TTB Kişisel Sağlık Verileri Çalışma Grubu adına Dr. Hasan Oğan konuştu. Oğan, Sağlıkta Dönüşüm Yasası'yla birlikte sağlığın alınır-satılır bir meta haline dönüştürüldüğünü ifade ederek konuşmasına başladı.

Oğan, hükümetin "toplum yararına" diye lanse ettiği bu değişikliklerin, toplanan bilgilerin şirketlere satılmasıyla sonuçlandığını belirtti. Dijital ortamlarda saklanacak bu bilgilere internet ortamından ulaşmanın ve değiştirmenin çok kolay olduğunu belirten Oğan, UYAP sistemine giren bir kişinin beş yıllık cezasını sildiğini örnek gösterdi. Oğan, sağlık bilgilerinin toplanıp satılmasına karşı olduklarını ifade ederek konuşmasını sonlandırdı.

Toplanan bilgiler kötü amaçlı kullanıma açık

TTB Merkez Yürütme Konseyi Başkanı Özdemir Aktan ise avuç içi ve parmak damar izi kayıt sisteminin özel bir hastanede başlatıldığını, bunun tüm hastanelere yayılmak istendiğini ifade etti. Aktan, bunun aynı zamanda bir fişlemeyi beraberinde getirdiğini vurguladı. Yapılanın insan haklarına ve Anayasa'ya aykırı olduğunu söyleyerek, toplanan bilgilerin kötü amaçlı kullanıma açık olduğunu ifade ederek buna karşı bir koruyucu bir yasanın olmadığını

söyledi. Son olarak Aktan, tıp ve etik kurallarına aykırı olan bu uygulamalara günlük ve hukuki bir mücadeleyle karşı koyacaklarını söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

SGK hastaların bilgilerini sattı

Dr. Ümit Yurdakul ise TDB adına yaptığı konuşmada, Sağlık Bakanlığı yetkilisinin kendilerine *"Biz bu düzenlemeyi yapacağız, hukuk daha sonra gelir"* dediğini aktararak sergilenen bu yaklaşımı eleştirdi. Yurdakul, özel diş hekimliklerinden iki yıldan beri verileri istediklerini ifade ederek kendilerinin buna karşı çıkmaya devam ettiklerini söyledi.

SGK'nın daha önce hastaların bilgilerini 75 bin TL'ye bir sigorta şirketine sattığını belirterek hekimle hasta arasındaki bilgilerin hiçbir şekilde satılmayacağını ifade etti.

Kanunu çıkarımlar kendi bilgilerini saklıyor

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Ümit Şen ise muayene hekimlerinin üzerinde oluşturulan baskıya dikkat çekerek konuşmasına başladı. Bu kanunu çıkarımların kendi bilgilerinin paylaşılmasını engellediği bilgisini veren Şen, Türkiye'nin sağlık verilerinin paylaşılması konusunda dünyada birinci sırada yer aldığını ifade etti. Yapılan düzenlemelerin hasta yararına olmadığını ifade eden Şen, bu konuda Sağlık Bakanlığını uyararak konuşmasını sonlandırdı.

Bosch işçilerinin mücadele birliği güçleniyor!

Bosch işçilerinin düzenli olarak hazırlayıp yayınladıkları Hochdruck&ZÜNDSTOFF'un Kasım sayısında uluslararası kapitalist tekel Bosch'taki çalışma koşulları masaya yatırılarak ağırlıklı olarak, kapitalist işletme yönetiminin daha fazla kar için planladığı işçi çıkışları saldırısı üzerinde duruluyor. Bosch şefi Denner bu yılın bahar aylarında yaptığı açıklamada, "Solar üretiminin durdurulmasından dolayı çıkışlar olmayacak" demişti. Bu açıklamanın üzerinden altı ay gibi kısa bir zaman geçmişken, Bosch işletmelerinde önümüzdeki beş yıl içerisinde, 1000'i Stuttgart-Feuerbach işletmesinde olmak üzere, üç bin işçi ve büro emekçisinin işine son verileceği açıklaması geldi. Denner'in bu yalan ve ayak oyunlarına dikkatleri çeken Stuttgart-Feuerbach Redaksiyon'u, işyerlerinin korunması için ortak mücadelenin önemine dikkatleri çekerek, tam ücretle haftalık 30 saatlik iş haftası talebinin önemi üzerinde duruyor.

Hochdruck&ZÜNDSTOFF'un Kasım sayısında Bursa-Bosch işletmesinden işçilerin gönderdikleri dayanışma mektubuna da yer verildi. "Bu satırları size Bosch'un Bursa fabrikasından yazıyoruz. Öncelikle hepimize sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz" ifadeleri ve enternasyonal duygularla başlayan mektupta "Arkadaşlar, sizin fabrikanızdaki çalışma koşullarından doğrusu haberimiz yok ama, biz ağır çalışma koşulları, düşük ücretler ve üstüne de yoğun bir baskı ortamıyla boğuşuyoruz" denildi. Mektupta, Bursa işletmesinde yaşanan sendika değiştirme mücadelesine yer verilerek, bu mücadeleye karşı işletme-devlet ve gerici sendika eli ile sürdürülen saldırının üzerinde durularak ortak mücadelenin önemini altı çiziliyor.

"Çünkü binlerce kilometre uzakta da olsanız, farklı bir ülkede yaşıyor da olsanız bizi en iyi anlayacak insanların siz sınıf kardeşlerimiz olduğuna inanıyoruz. Bunun için lütfen aramızdaki dayanışma, dostluk ve kardeşlik bağlarını güçlendirelim" görüşlerine yer veren Bursa-Bosch işçilerinin bu enternasyonalist çağrısı yanıtızsız kalmayarak işçi kardeşlerinden enternasyonal destek ve yanıt buldu. 'Stuttgart-Feuerbach Bosch işletmesinden işçiler, işyeri işçi temsilcileri ve sendika aktivistleri' imzası ile yaptıkları açıklama ile Bursa-Bosch işçilerinin mücadelesini

enternasyonal duygularla selamladılar:

'Sevgili arkadaşlar,

Bursa Bosch işletmesinde, bütün zorluklara karşın verdiğiniz mücadeleyi ve sizlerin bu mücadelesine karşı gerçekleştirilen saldırıları başta Hochdruck&ZÜNDSTOFF'la yaptığınız enternasyonal dayanışma çalışmasından ve değişik kanallardan izliyoruz.

Bizler, sizlerin mücadeleniz ve mücadeleciler sendikanızla dayanışma içerisinde olduğumuzu bildirmek istiyoruz. Ve sizlerin mücadelenizi burada toplantılar ve işletme gazetesi aracılığı ile tanıtıyoruz.

Bizlerde burada vardiyaların uzatılıp esnekleştirilmesine karşı mücadele ediyoruz. Feuerbach işletmesinde 4 vardiya olarak Haftada 35 saat çalışılmakta. Haftada 7 gün çalışıyoruz. (üç klasik vardiya yanında birde bayramlar için 4. vardiya olarak) Sadece Cumartesi gece ve Pazar sabah ve öğlen vardiyası boş. İşçiler bu çalışma metoduna karşı direndiler.

Sendika yönetimi bu çalışma vardiyalarını, kapitalist işletme yönetiminin üretimi başka ülkelere kaydırma tehdidi karşısında boyun eğerek onayladı. Biz sendika içerisinde de sendika yönetimine karşı, bu kararın geri alınması için mücadele yürütüyoruz. Ortalama (eski işçiler)2000 Euro kazanıyoruz. Ama kazancımızın yarısı kira ve enerjiye gidiyor.

Biliyoruz ki uluslararası kapitalist tekelde aynı üretim koşulları altında çalışan biz işçilerin kurtuluşu da, örgütlenme ve mücadelemizi uluslararası düzeyde yürüteceğimiz mücadelemizle sağlayacağız. Dayanışma ilişkilerimizin sürekli ve kalıcı olmasını bizlerde istiyoruz. Sermayenin uluslararası birliğine ve saldırılarına karşı emeğin ve işçi sınıfının enternasyonal birliği bizlerin bu mücadeledeki en önemli silahı olacaktır.

Dayanışma selamlarımızla mücadelenizde başarılar diliyoruz.

**Yaşasın işçilerin uluslararası birliği!
Stuttgart-Feuerbach Bosch işletmesinden işçiler,
işyeri işçi temsilcileri ve sendika aktivistleri'**

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Asil Çelik'te grev kararı

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şubesi ile Asil Çelik yönetimi arasında sürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmazlık nedeniyle uyuşmazlık zaptının tutulmasının ardından grev kararı alındı.

Alınan bilgilere göre, anlaşmazlık ücret konusunda yaşanıyor. Sendikanın saatlik 1 TL'lik ücret zammı teklifine Asil Çelik patronu 25 kuruşluk bir zamlı yanıt veriyor.

Anlaşma olmaması halinde 60 günlük süre zarfında sendikanın grev kararını uygulamaya koymasına gerekiyor.

Asil Çelik'te 2008 yılında anlaşmazlık nedeniyle 1 yılı aşkın süre devam eden grev yaşanmış, grev herhangi bir hak kazanılmadan bitirilmişti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Karsan'da işçi kıyımı!

Otomotiv sektörünün önde gelen şirketlerinden olan Karsan'ın Bursa fabrikasında 120 işçinin işine son verildi.

Karsan yönetimi, işçi kıyımını "üretimdeki daralma" gerekçesiyle açıkladı. Böylelikle Karsan kapitalisti de diğer kapitalistlerin yaptığı gibi, üretimdeki en küçük dalgalanmanın faturasını işçiye kesmiş oldu. Kârından önemsiz bir azalmayı göze almaktansa binlerce insanın hayatıyla oynamayı tercih etti.

İşçilerin hayatıyla böylesine keyiflerince oynamaları, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden kaynaklanıyor.

Elbette Karsan'da yetkili sendika Türk Metal'i işçi sınıfının örgütlüğünden saymamak gerekiyor. Öyle ya, bu işbirlikçi çete tüm bunlar olurken işçi kıyımına itiraz etmek bir yana nezaretçilik yapıyor, kimin işten atılacağını patronla birlikte belirliyor.

Birgi&Mefar'da mücadele ve patron baskısı

Pendik Kurtköy'de kurulu bulunan Birgi&Mefar ilaç fabrikasında Haziran ayında açığa çıkan örgütlenme sonucunda 2 işçi işten atılmıştı. Aradan geçen süre zarfında işçiler Petrol-İş 2 No'lu Şube'de örgütlenmeye devam etmiş ve mücadeleden geri durmamışlardı.

Son süreçte ise fabrika yöneticileri işçileri sorgu odalarına çekerek "tatlı" bir dille sorgulayıp sendikalı olup olmadıklarını öğrenmeye çalışıyor. İşçilerin sendikalı olduklarını tok bir şekilde savunmaları karşısında patronun farklı uygulamalarla sendikayı tasfiye etme çabaları söz konusu.

Bölüm bölüm örgütlenen işçiler Birgi şirketinde çoğunluğu sağlamışken, patron Mefar'da ve taşeron temizlik şirketinde çalışan işçi ve memurları da Birgi'ye geçirerek çoğunluğu düşürmeye çalışıyor. Görüştüğümüz işçiler ise patronun bu çabasının da boşa olduğunu, yıllardır uygulanan sömürü uygulamalarına karşı duran memurların ve temizlik işçilerinin de sendikaya üye yapıldığını ifade ettiler.

İşçilerin e-devlet üzerinden yapılan sendika üyeliğini başarıyla gerçekleştirmeleri karşısında patron son çare olarak işçilerin e-devlet şifrelerini istiyor. Sendika şubesi ise yetki başvurusu yapmaya hazırlanıyor.

Kızıl Bayrak / Gebze

Gebze'de mücadele çağrısı

1 Aralık sabahı, İşçilerin Birliği Derneği'nde emekçi kadınlarla buluşuldu, akşam saatlerinde ise kıdem tazminatı konulu söyleşi yapıldı.

Emekçi kadınlarla kahvaltı ve film gösterimi

Emekçi kadınlar sabah saatlerinde kahvaltı vesilesiyle İşçilerin Birliği Derneği'nde buluştu. Kahvaltı yapıldıktan sonra işçi ve emekçi kadınların yaşadıkları sorunlar ile ilgili sohbet edildi. Genç işçi kadınlar, çalıştıkları işyerlerinde karşı karşıya kaldıkları sorunları dile getirdiler. Konuşmalarda, kadınların örgütlenmesinin önemine değinildi. Haziran Direnişi süreci ve kadınların etkin katılımı ile ilgili anlatımlar yapıldı.

İlerleyen saatlerde ise 25 Kasım 1960'da, Dominik Cumhuriyeti'nde katledilen Mirabel Kardeşler'in yaşamını anlatan Kelebekler Zamanı filminin gösterimi gerçekleştirildi. Film gösterimi öncesinde, Mirabel Kardeşler'in mücadelesi anlatıldı. AKP iktidarı ile artan kadın şiddetine ve çalışan kadınların artan sömürü koşullarına değinilerek, BDSP ve Emekçi Kadın Komisyonları adına işçi ve emekçi kadınlara örgütlü mücadelede yer alma çağrısı yapıldı.

Kıdem tazminatının gaspı ile ilgili söyleşi

Gebze İşçilerin Birliği Derneği, kıdem tazminatı ile ilgili yürüttüğü çalışmalara dernekte gerçekleştirdiği söyleşi ile devam etti. İlk olarak kıdem tazminatı hakkının nasıl kazanıldığı ve bu hakkın işçiler için ne ifade ettiğinin anlatıldığı bir sunum gerçekleştirildi. Sunumda, kıdem tazminatının fona devredilmesi ile iş güvencesinin ortadan kalkacağı, kural dışı ve esnek çalışma koşullarının işçilere dayatılacağı belirtildi.

Sunumun ardından gerçekleşen canlı sohbette saldırının kapsamına dair birçok vurgu yapıldı. Kıdem tazminatının fona devredilmesinin işçilerin lehine olduğunu anlatan hükümetin Fenış direnişi üzerinden yürüttüğü propaganda ve Hak-İş'in tutumu teşhir edildi.

Daha sonra ise imza kampanyasının yaygın bir şekilde yapılması ve işçilere, bildiri, toplantı gibi araçlarla kıdem tazminatının fona devredilmesi ile neleri kaybedeceğimizin ayrıntılı bir şekilde anlatılması kararları alındı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Sİ-DER'in 'direnişçi' çağrısı sürüyor!

Kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı Adana Sanayi İşçileri Derneği (SİDER) "Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için direnişçi!" olma çağrısını işçi ve emekçilere ulaştırıyor. Konuyla ilgili bildiri dağıtımları devam ediyor. Emekçi semtlerinde işçi servislerinin kalkış noktalarında bildiriler dağıtılırken, Taşköprü gibi servis geçiş güzergâhlarında da bildiriler işçilere ulaştırıldı.

Kıdem hakkının gaspına karşı çalışmalar kapsamında 8 Aralık günü gerçekleştirilecek forum çalışmaları da sürdürülüyor. Forumun duyurusu için hazırlanan materyallerle de emekçilere seslenilmeye devam ediliyor.

Kızıl Bayrak / Adana

Kıdem tazminatının gaspına geçit yok!

Sınıf devrimcileri kıdem tazminatının gaspına ve sınıfa dayatılmak istenen kölelik uygulamalarına karşı yürüttükleri faaliyetlerle işçileri mücadeleyi büyütme çağırıyor.

Adana'da sınıf faaliyetleri

Adana'da sınıf devrimcileri kıdem hakkının gaspına ve kölelik yasalarına karşı "Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için direnişçi" şiarlı çalışmalarına devam ediyor. Bu çalışmalar kapsamında Şakirpaşa'da bulunan Yeni Metal Sanayi işçilerine bildirilerle seslenildi. İşçi geçiş güzergâhı olan Obalar Caddesi'nde ve Çarşı merkezde Kültür Sokak önünde bildiri dağıtımları gerçekleştirildi.

Bu çalışmaların yanı sıra sınıf devrimcileri Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımlarını da yapıyor. Iskenderun'da 30 Kasım sabahı işçi geçiş güzergâhlarında bülten dağıtımı yapılarak, işçilerle kıdem tazminatının gaspı üzerine konuşuldu. Ayrıca Mersin'de bulunan Birleşik Metal-İŞ'te örgütlü Çimsetaş işçilerine Metal İşçileri Bülteni ulaştırıldı. Metal işçileriyle de kıdem hakkının önemi üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Bursa MİB'den imza standı

Fomara Meydanı'nda açılan masada kıdem tazminatının fona devredilmek istenmesine karşı imza toplandı ve bildiri dağıtıldı. Masaya "Kıdem tazminatı iş güvencesidir! Dokunma!", "Güvenceli çalışmak istiyoruz!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" dövizleri asıldı.

Kıdem tazminatı fona devredildiğinde hangi hak gasplarının yaşanacağına dair konuşmalar eşliğinde yapılan dağıtıma ilgi yoğundu. Pek çok işçi ve emekçi masaya gelerek imza verdi. Dağıtım boyunca emekçilerle sohbet edilirken bu saldırı karşısında sokağa çıkmak ve üretimden gelen gücü kullanmak gerektiği dile getirildi. Emekçilerin sermaye hükümeti AKP ve şefi Tayyip Erdoğan'a öfkeli olduğu görüldü.

Kızıl Bayrak / Adana-Bursa

Kartal Belediyesi işçileri iş bıraktı

Kartal Belediyesi'ne bağlı KARYAPSAN ve KARTURSAŞ şirketlerinde çalışan işçiler haklarını alamadıkları için 4 Aralık sabahı iş bırakma eylemi başlattılar.

Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube üyesi olan taşeron işçilerinin toplu iş sözleşmesinden doğan sosyal hakları, maaş ve sözleşme farkları iki yıldır uygulanmıyor.

Sendikanın Belediye Başkanı ve şirket yöneticileriyle defalarca yaptığı görüşmelerden hiçbir sonuç alınamaması üzerine, işçilerin alacaklarının kişi başına 4 bin ile 5 bin TL arasında olduğu belirtilerek iş bırakma eylemi gerçekleştirildi.

Sabah çalıştıkları yerlere giden işçiler işbaşı yapmayarak eylemlerini başlattılar. Taşeron işçilerin yaptığı eyleme sözleşme farklarını alamayan kadrolu işçilerin de katıldığı ifade ediliyor.

Sendikanın girişimlerine rağmen daha önce de bir sonuç alınamamış ve işçiler defalarca eylem yaparak haklarını istemişlerdi. Gelinek yerde hala bir sonuç üretilmemesine karşın iki-üç günlük bir eylem sürecine girildiği söyleniyor. Sendikanın yaptığı açıklamada ise talepleri karşılanmadığı oranda işçiler yarın da toplu şekilde viziteye çıkarak işbaşı yapmayacaklar.

Bu süreçte de herhangi bir gelişme olmaması durumunda bir yürüyüş yapılacağı da işçiler tarafından ifade ediliyor.

Kızıl Bayrak / Kartal

Abdi İbrahim'de işten atma

Abdi İbrahim ilaç firması, ilaç mümessillerinin neredeyse tamamını "haksız prim kazanmak için hayali satış" gerekçesiyle işten çıkardı. İşten çıkarılanlar için İş Kanunu'nun 25. maddesi uygulanarak kıdem ve ihbar tazminatları da ödenmedi. Şirketin "hayali ilaç satışı" iddiasına ise işten çıkarılanlardan yanıt geldi.

İşten çıkarılan bir çalışan şunları aktardı: "Şirket içinde neredeyse bir mahkeme kurdular. Resmen sorgulandık. Bizi hırsızlıkla suçladılar. Hakkımızı aramak için biz de hukuki yollara başvurduk. İşten çıkarılanlar olarak eylem yapmaya hazırlanıyoruz. Gerekirse şirketin önünde yatacağız ve eylemi sürdüreceğiz."

Ayrıca işten çıkarılanlar 3-4 yıllık çalışanlar olduklarına dikkat çekerek tazminat vermemek için bu sistemin ortaya atıldığını savundular.

Abdi İbrahim ilaç tekeli işçilerini de ağır sömürü ve sefalet koşullarında çalıştırmasıyla bilinen bir sermaye grubu. 2012 yılının sonunda 200'ün üzerinde işçinin işten atılması üzerine 3 işçi direnişe başlamış Abdi İbrahim'deki sömürüyü teşhir etmişti.

Hak-İş bürokratlarından zoraki Feniş ziyareti!

85 gündür Hak-İş tarafından unutulmuş Feniş direnişi 28 Kasım'da birçok Hak-İş yöneticisi ve sendika temsilcisi tarafından ziyaret edildi.

Bir süredir işçilerin sendika yönetimine karşı öfkeleri had safhada idi. Çelik-İş Gebze Şubesi sürekli bu yönde tepkilerle karşılaşılıyor, eğer Hak-İş ve Çelik-İş harekete geçmezse Ankara'ya, sendikanın genel merkezine gidileceği ve Hak-İş'in teşhir edileceği söyleniyordu. Bunun üzerine harekete geçen Hak-İş yönetimi en kısa zamanda Feniş'e geleceğini duyurdu ve işçilerin basıncıyla direnişi ziyaret edip Feniş üzerine neler yaptıklarını allayıp pullayıp anlattılar.

Hak-İş Genel Başkanı, Çelik-İş Genel Başkanı, Hizmet-İş yöneticileri, OLEYİS, Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı gelen ziyaretçiler arasında idi. Toplantı başlamadan önce işçiler 'kaba tepkiler' verilmemesi üzerine uyarıldı. Bu uyarının ardından işçiler 'burada kimsenin şakşakçılık yapmayacağını, bu zamana kadar nerede olduklarını sormak gerektiğini' vurguladılar. İşçilerin çoğu, sendika yöneticileri geldiğinde slogan ve alkışlara katılmadı.

Yemekhanede başlayan toplantıda söz alan işyeri baştemsilcisinin yaptığı selamlamanın ardından Şube Başkanı söz aldı. Süreci kısaca anlattıktan sonra Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan'a sözü bıraktı. Arslan, kıdem tazminatı ve maaşlarla ilgili sorunu "yasal yollarla" çözmek için bakanlarla görüştiklerini, buna ilişkin çeşitli yolları zorladıklarını anlattı.

"Kıdem tazminatının fona devredilmesi gerekiyor!"

İşçilerin yaşadıkları sorunun "eğer kıdem tazminatı fonda olsa idi bu sorunları yaşamayacaklarını" söyleyen Arslan, adeta fonun reklamını yaptı. Arslan, kamuoyunda "yanlış anlaşıldıklarını" kıdem tazminatının 30 gün üzerinden fona devredilmesi yönünde çalışmalar yaptıklarını iddia etti. Ayrıca bu

direnişin çözümünün boyunlarının borcu olduklarını söyleyerek sözlerine son verdi. Bürokrat takımı "zaman sıkışıklığı" bahanesiyle kısaca sorulara hızlı cevap vereceklerini söyleyerek kaçmaya çalıştılar.

Fakat işçiler direnişe, talep ve eylem hedeflerine yönelik sözlerini yine de söylediler.

Bir işçi tazminatlar işsizlik fonundan ödendikten sonra Aloğlu'ndan devletin bir şekilde parayı tahsil edebileceğini ifade etti. "Hakan Fidan için bir gecede yasa çıkarılıyor ise bunun içinde çıkarılır" diyen işçi, ayrıca Hak-İş'e bağlı şubelerin, temsilcilerin sadece bu şekilde gelmiş olmasına, 85 gündür bir ziyarete bile gelmemelerine tepki gösterdi.

İkinci temsilci ise devletin bir çok bakanı ve bürokrati ile görüşmelerin olmasına rağmen sonuç alınmadığını, Çalışma Bakanlığı'nın önünde eylem yapılması gerektiğini söyledi. Bu eylemin Hak-İş tarafından genele yayılarak yapılması gerektiği ve üretimden gelen gücün kullanılması gerektiğini söyledi. "Nasıl ki Mısır başkanı Mursi için eylem yapıyorsunuz Feniş işçileri içinde bu yapılması gerekiyor" dedi.

85 gündür gelmeyen, işçilerin basıncı ile gelen ve geldikleri gibi de giden sendika yöneticileri işçilere kıdem tazminatının fona devredilmesinin reklamını yaptılar, hukuki süreçlerde bile Aloğlu'nun nasıl korunduğunu anlatırken yine de "hukuki süreçlerle bu işin çözüleceğini" anlattılar. Yönetmelik ve yasalarda hiçbir değişiklik yapılmamasına karşın işçileri yasal cenderenin içerisine hapsedmeye yönelik söylemlerde bulundular. Bürokratlar işçilerin biriken öfkelerini kontrol altına almaya çalıştılar.

Soruları yanıtlayan Arslan, "görüşmelerin olduğu bir dönemde bir mitingin ya da başka bir eylem biçiminin doğru olmayacağını" dile getirdi. Genel geçer verilen cevapların ardından toplantı son buldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

Yatağan'da kavga sürüyor!

Yatağan işçileri özelleştirme saldırısı karşısında mücadelelerini sürdürürken, işçilerle dayanışma ziyaretleri ve eylemler gerçekleşiyor. Sendika bürokratları ise Erdoğan'la yaptıkları görüşme sonrası işçileri beklentiye sokarak oyalamaya çalışıyor.

İşçiler Erdoğan'ı hoş karşılamadı!

Toplu açılış törenine katılmak için 30 Kasım'da Muğla'ya giden Erdoğan, yasaklara rağmen işçilerin protestosuyla karşılandı.

Her yeri ablukaya alan polis ayrıca "eylem yapma ihtimali" gerekçesiyle FKF ve TGB üyelerini, emekçileri yolda yürürken gözaltına aldı.

Yatağan Termik Santrali idaresi, tüm işçi izinlerini iptal ederek protestolara katılımı önlemeye çalıştı. Yatağan işçileri Erdoğan'ın ziyareti nedeniyle OHAL uygulamalarına ve eylem yasaklarına rağmen direniş alanında toplanarak Erdoğan'ın konvoyunun geçtiği saatte protesto eylemi gerçekleştirdiler.

Jandarmanın etten duvar ördüğü yol tarafına dizilen işçiler ıslıklar ve sloganlarla Erdoğan'ı protesto etti.

'Oyalama sürecine' giriş...

Türkiye Maden-İş Sendikası yaptığı yazılı açıklamada Tayyip Erdoğan ile görüşme yaptıklarını ve Yatağan işçilerinin taleplerini ilettiklerini duyurdu.

Erdoğan'la yapılan toplantıya işçilerin taleplerini iletmek üzere T. Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin ve Tes-İş Yatağan Şube Başkanı Fatih Erçelik katıldı. Toplantıya dair açıklamada, Girgin'in işçilerin ve bölge halkının santralin özelleştirmesini istemediğini ve bunun işçilere zarar verdiğini söyleyerek özelleştirmenin durdurulmasını talep ettiği bildirildi.

Buna karşılık Erdoğan'ın verdiği yanıt ise işçileri edilgen bırakmaya, oyalamaya yönelik bir söylem oldu. Yapılan açıklamada Erdoğan'ın şu ifadeleri kullandığı belirtildi: "Devletin ekonomiden çekilmesi ile ilgili uyguladığımız bir program var. Bundan geri bir adım atmamız mümkün değil. Ancak ve ancak ihale için son başvuru tarihi olan 24 Ocak'ta yeterlilik belgeleri ile ilgili bir eksiklik olursa, tekliflerin değerinde bir teklif olmadığı tespit edilirse bu ihaleyi ancak o zaman iptal

edebiliriz veya erteleyebiliriz."

Erdoğan'ın oyalama maksatlı bu açıklamaları sendika bürokratları tarafından "umut var" diye lanse edilerek, işçiler beklemece bir yaklaşıma sokulmak isteniyor.

Enerji Sen'den dayanışma eylemi

Enerji Sen üyeleri 3 Aralık'ta Galata Kulesi'ne çıkarak bir pankart açtı. Eylemde direnişlerinin 21'inci günündeki BEDAŞ işçileri "BEDAŞ direnişinden Yatağan'a bin selam! / Direne direne kazanacağız!" yazılı bir pankart açtı. Kulede yirmi dakika boyunca asılı kalan pankartla Yatağan direnişçilerine destek mesajı yollandı.

Enerji Sen pankart eyleminin ardından yazılı bir açıklama yayımlayarak BEDAŞ'ta direnişlerinin devam ettiğini ve özelleştirmeye karşı direnen Yatağan işçileriyle dayanışma içerisinde olduklarını açıklayarak mücadelenin kazanana kadar süreceğini ifade etti.

Ankara yürüyüşü hazırlığı!

Tes-İş ve Maden-İş sendikaları, 29 Kasım'da bir açıklama yaparak eylemleri sürdüreceklerini duyurdular.

Açıklamada AKP'nin özelleştirme konusundaki ısrarını sürdürerek bölgeye, ülkeye ve emekçilere zarar verdiği ifade edilirken, bu süreçte Erdoğan'dan enerjide özelleştirmeleri tamamıyla gündemden çıkarmasını bekledikleri belirtildi.

Aylardır eylemler, basın açıklaması ve yürüyüşlerle özelleştirmeye karşı duracaklarını gösteren enerji ve maden işçilerinin yeni eylem takvimi de açıklandı.

Açıklamada, 9 Aralık günü direniş çadırında 10'ar kişilik ekipler halinde 2'şer günlük açık grevine başlayacakları, açlık grevinin ilk ihale için teklif verme süresi olan 24 Ocak'a kadar süreceği ifade edildi. Ayrıca 29 Aralık günü Milas'ta özelleştirmeye karşı miting örgütlenecek. Bu süreçte özelleştirme kararı geri çekilmediği takdirde tüm işçiler aileleriyle birlikte 24 Ocak 2014 günü büyük Ankara yürüyüşüne başlayacak. Ankara eyleminin yapılacağı zaman aralığında işyerlerini terk etmeme eylemleri de hayata geçirilecek.

Yapılan açıklamada ayrıca alıcı firmaların işyerinde ve çevresinde görmek istenmediği vurgulanarak buna kayıtsız kalınmayacağı ifade edildi.

Hatırlanacağı gibi, işçiler Ekim ayında da "Ankara yürüyüşü" ilan etmiş, geçtikleri illerde eylemler düzenleyerek meclis önünde taleplerini dile getirmişlerdi.

Cavo Otomotiv'de örgütlenme ve işten atma!

TAYSAD'da kurulu Cavo Otomotiv'de uzun süredir örgütlenme çalışması yürüten Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi, kısa süre önce çoğunluğu sağlayarak yetki başvurusunda bulundu. Cavo Otomotiv'de örgütlenme süreci tamamen internet üzerinden sağlandı.

Bakanlığa yapılan başvurunun ertesi günü 7 işçi işten atıldı. Cavo Otomotiv yönetimi ile yapılan görüşmede, yönetim işçilerin geri alınamayacağını, yetki geldikten sonra da sendika meselesini ayrıca değerlendireceklerini söyledi. Atılan 7 işçi Cavo Otomotiv'in kapısı önünde bekleyişlerini sürdürüyor.

Birleşik Metal-İş, 27 Kasım'da fabrika önünde yaptığı eylemle patronla görüşme taleplerinin karşılıksız kaldığını belirterek atılan işçilerin geri alınmaması ve örgütlenme haklarına saygı duyulması çağrısı yaptı.

Otomobillerin fren kolları ve çeşitli fren ekipmanlarını üreten fabrikada işçiler sendikal haklarına yönelik saldırıya karşı mesaiye kalmıyorlar. Ayrıca çay ve yemek saatlerinde de dışarıda bekleyen arkadaşlarının yanına giderek destekte bulunuyorlar.

Birleşik Metal-İş Sendikası ayrıca Anadolu Yakası Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan COFLE TK Otomotiv'de örgütlendiğini duyurdu.

Kızıl Bayrak / Gebze

SGBP: "Hava-İş'e baskılara son!"

Sendikal Güç Birliği Platformu AKP'nin Hava-İş Sendikası'na müdahale etmesini protesto etti.

THY grev çadırı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına direnişçi Punto işçileri, DHL işçileri, SGBP üyesi sendikaların yöneticileri ve düzen partilerinden temsilciler katıldı. Birleşik Metal-İş ve Sosyal-İş sendikası da basın açıklamasına destek verdiler.

Basın açıklamasının öncesinde Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin bir konuşma yaparak, iktidarın THY işçileri üzerindeki baskıyı arttırarak tüm emekçilere mesaj vermek istediğini ifade etti. Ardından Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı ve SGBP Dönem Sözcüsü Mustafa Öztaşkın, Hava-İş yönetiminin yanında olduklarını göstermek için burada olduklarını ifade etti; ardından basın açıklamasını okudu.

Basın açıklamasında THY yönetiminin baskıcı, grev kırıcı uygulamalarına dikkat çekildi. Öztaşkın THY yönetiminin iktidarın vesayetinde Hava-İş'in seçimlerine müdahale ettiğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kasım ayında 128 iş cinayeti yaşandı

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Kasım ayında en az 128 işçinin iş cinayetlerinde hayatını kaybettiğini açıkladı.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin yaptığı açıklamada çeşitli sektörlerden işçilerin Kasım ayı içerisinde çalışma koşullarından kaynaklı yaşamlarını yitirdiği belirtilirken en çok iş cinayetinin yaşandığı sektörün sigortasız ve kurlsız çalışmanın daha yoğun yaşandığı inşaat sektöründe meydana geldiği görülüyor.

Bununla birlikte 10 kadın işçinin de iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği belirtilerek ev işçisi kadınların yaşadığı çalışma koşullarına dikkat çekildi.

Tekstil ve deri sektöründe yaşanan iş cinayetlerine yer verilen raporda, çocuk işçilerin ölümleri de yer aldı. Ayrıca 5 göçmen işçinin de kurlsız çalışmayla birlikte hayatını yitirdiği belirtildi.

Açıklamada Feniş işçisi Nizamettin Önelge'nin inşaatta çalışmak zorunda kaldığı ve çalıştığı inşaatın düşerek yaşamını yitirdiğine de yer verildi.

Kasım ayı iş cinayetleri raporu bir kez daha kapitalistlerin kurlsız ve güvencesiz çalıştırma sonucu yaşanan iş cinayetleri gerçeğinin geldiği vahim duruma işaret ediyor.

KARDEMİR'de iş cinayeti

29 Kasım sabah saatlerinde KARDEMİR'in kok fabrikasında 39 yaşındaki Hüseyin Özdemir kok kömürlerini, kullandığı iş makinesinden vagonlara boşalttı. Ardından da fırından yere dökülen kömürleri toplamak istedi. Özdemir araçtan inmeye çalışırken, araç ile fırın arasında sıkıştı.

İşçiler tarafından sıkıştığı yerden çıkarılarak fabrikaya ait ambulansla Karabük Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde kaldırılmak istenen Özdemir yolda hayatını kaybetti. Bir gün öncesinde elektrik arızası nedeniyle açıklamalar yapan fabrikanın maddi zararından bahseden KARDEMİR A.Ş. Genel Müdürü Fadıl Demirel, iş cinayetine dair hiçbir şey konuşmadı. Patronlar iş cinayetlerini dahi fabrikaya yarattığı maddi zarar üzerinden değerlendiriyor. Kardemir gibi ağır çalışma koşullarının olduğu fabrikalar işçi kanıyla çarklarını döndürmeye devam ediyor.

Kaçak madenlerde iş cinayetleri

Zonguldak Kilimli'de bulunan kaçak maden ocağında yaşanan göçük sonucu bir işçi hayatını kaybetti.

29 Kasım sabah saatlerinde gerçekleşen göçüğün ardından 1 işçinin göçük altında kaldığı söylenmiş ve arama çalışmaları başlatılmıştı. Maden işçilerinin de katıldığı arama çalışmaları sonucunda Naci Güledağ'ın cansız bedenine ulaşıldı.

13 yıllık maden işçisi Güledağ, TTK'ya bağlı bir madende çalışıyordu. 11 Kasım'da yıllık izne çıktığı söylenen Güledağ'ın bu süre içerisinde kaçak madende çalışması hayat koşullarının işçileri nasıl, neye zorladığını da gösteriyor.

Başta Zonguldak'ta olmak üzere kaçak madencilik sektörde uzun süredir varlığını sürdürüyor. İş cinayetleriyle ortalama 3 ayda bir gündeme gelse de sermaye düzeni sahte önlemler, göstermelik denetimlerle kaçak madenlere izin veriyor. Devlete ait madenlerde alınmayan işçi sağlığı ve işçi güvenliği önlemleri kaçak madenlerde çok daha fazla gözardı edildiği için sıkça göçükler yaşanıyor.

İş cinayetlerinde de 'adalet' yok!

İş cinayetlerinde yakınlarını kaybeden ailelerin sorumluların yargılanması ve iş cinayetlerinin son bulması için gerçekleştirdikleri "Vicdan Nöbeti"nin 24.'sü 1 Aralık Pazar günü yapıldı. Bu ayki eylemde, dört ailenin kaybettiği yakınları gündeme getirildi.

İş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin fotoğrafları yere serilerek, üzerine karanfiller bırakılan eylemde, iş cinayetlerinin yaşandığı yerlerin yazılı olduğu dövizler taşındı. İlk olarak aileler adına Nihat Gürer basın açıklamasını okudu.

Açıklamaya "Geciken adalet, adalet değildir!" ifadesiyle başlanarak, 25 Kasım'da Van 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Van Bayram Otel davasında gerekçeli kararı açıklandığı, 29 Ekim'de Anayasa Mahkemesi'nin Van Valisi ve AFAD yetkilileri hakkında kararını açıkladığı, 1 Kasım'da Esenyurt davasının 9. duruşmasının görüldüğünü, 9 Aralık'ta Erkan Keleş davasının 2. duruşması ve 27 Aralık'ta OSTİM ve İvedik patlamaları duruşmasının yapılacağı belirtildi. Yargılamaların doğru düzgün yapılmadığı ifade edildi.

Açıklamanın ardından gazeteci Elif Bereketli, ailelere yaşananlar üzerine sorular sorarak röportaj yaptı. Ailelerin sorulara verdiği cevapların ardından eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

(EKİM 3. Genel Konferans belgelerinin “Din, dinsel akımlar, laiklik ve Alevilik sorunu” bölümünü güncelliğini koruduğu için kısaltarak okurlarımıza sunuyoruz... / KB)

Son otuz yıldır dinsel akım ve ideolojilerin ciddi bir güçlenme yaşadığına tanık olmaktadır. 1970’li yılların sonlarında İran’da bir Molla rejiminin kurulmuş olması ise, özellikle İslami inanın yaygın olduğu ülkelerde bu gelişmeye özel bir hız kazandırmıştır. Dinsel yükselişi koşullayan, besleyen çok çeşitli etmenlerin varlığından söz edilebilir. Biz burada bu etmenlerin başlıcalarını saymakla yetineceğiz. Kapitalist dünya ekonomisini bir bütün olarak saran, özellikle de az gelişmiş kapitalist ülke ekonomilerinde çok daha sarsıcı bir karakter kazanan iktisadi bunalım, kuşkusuz ki bu etmenlerin başında gelmektedir. Nitekim bu nedenden dolayıdır ki, dinsel yükseliş olgusu, gelişmiş kapitalist ülkeler açısından geçerli bir olgudur. Bu ülkelerdeki tarikat sayılarında, tarikata üye insan sayılarında “patlama” olarak nitelenebilecek bir artış söz konusudur. Ne var ki, dinsel yükselişin bugünkü boyutlarını, yalnızca genel iktisadi bunalım faktörü ile açıklamak mümkün değildir. Zira aynı faktörün normal koşullarda dinsel gericilikten ziyade devrimci ve komünist hareketin güç kazanmasını sağlaması beklenirdi. Oysa aynı süreçte, çok çeşitli nedenlere bağlı olarak, devrimci dalganın dünya genelinde geri çekilmeye başladığını görmekteyiz. İşte dinsel ideolojinin, bugünkü boyutlarda bir güç kazanmasını sağlayan, bu iki faktörün birarada bulunmasıdır. Genel iktisadi bunalım ile devrimci dalganın geri çekilmesi olgusunun eş zamanlı olarak yaşanması gerçeğidir.

Bu iki faktör, aynı zamanda, Türkiye’deki dinsel yükselişin de temel nedenleridir. 12 Eylül rejiminin uygulamaları, Türk burjuvazisinin Ortadoğu politikasındaki değişiklikler, emperyalist dünyanın Türkiye gibi ülkelere dayattığı yeşil kuşak stratejisi,

Türkiye’nin İran’dan yükselen İslami havayı çok daha yakından teneffüs etmesi vb. etkenler de, Türkiye’deki dinsel yükselişin üzerinde özel etkilere sahiptir.

Yukarıda, en kalın çizgiler halinde belirtmeye çalıştığımız nedenlere bağlı olarak, bugün, gerek dünyada gerek Türkiye’de bir dinsel yükseliş olgusuyla yüzyüzeyiz. Bu durum, doğal olarak devrimci ve komünist hareketin önüne yeni bazı görev alanları çıkarmaktadır. Dinsel akımların ve düşüncenin yükselişi kaçınılmaz olarak emekçi sınıfların saflarında da bu ideolojinin önemli bir etki alanı yaratması anlamına gelmektedir. Öte yandan bu aynı gelişme, sermaye devletinin dinsel-mezhepsel inanış farklılıklarını kullanarak işçi ve emekçileri atomize etme çabalarını besleyip kolaylaştırmaktadır. Laiklik-irtica, Alevilik-Sünnilik vb. sorunların son dönemin en önemli gündem maddeleri arasında yer alması bu durumun dolaysız bir göstergesi ve sonucudur. Sınıf ve emekçi hareketinin önüne bu türden yeni engellerin dikilmesi, devrimci ve komünistlerin önüne de ikili bir görev alanı koymaktadır. Devrimci ve komünistler bir yandan dinsel ideolojinin işçi ve emekçiler üzerindeki etkilerini zayıflatıp yok etmek görevi ile yüzyüze iken, diğer yandan da sermaye devletinin işçi ve emekçileri dinsel-mezhepsel inanış farklılıkları ekseninde bölme girişimlerini de boşa çıkarmak görevi ile yüzyüzedirler. Bu görev demetinin başarıya ulaştırılabilmesi ise herşeyden önce, din, dinsel akımlar, laiklik, Alevilik vb. konularda ilkesel ve politik bir açıklığa, bu açıklık temelinde oluşturulmuş bulunan doğru bir taktik çizgiye sahip olmayı gerektirir.

Dine karşı tutum

Dinin mayalandığı, hayat bulduğu zemin, doğaya ya da topluma ilişkin olarak, insanoğlunun kendi dışındaki süreçleri, olguları anlamak ve müdahale etmek konusunda içinde bulunduğu güçsüzlük ve çaresizliktir.

Din, dinsel a

Dinsel inanın toplum içindeki yaygınlığının temeli ve kaynağı budur. Tarih boyunca din, yalnızca güçsüzlüğün ve çaresizliğin kendisiyle telafi edildiği bir ters dönmüş bilinç olarak işlev taşımamıştır. Aynı zamanda egemen sınıflar tarafından kendi iktidarlarını meşrulaştırmanın, sömürü ve eşitsizlik düzenine mistik bir kılıf geçirmenin aracı olarak da kullanılmıştır. Kitlelerin kendi yoksulluk ve acılarının kaynakları konusunda doğru bilince ulaşmalarının önünde dogmatik bir engel olmak, kitlelerin mücadele azimlerini kırmak, onları kaderci ve tevekkülcü bir anlayışa kanalize etmek, bütün dinlerin ortak özelliğidir. Bu açıdan bakıldığında, bütün dinlerin oynadığı rol, istisnasız olarak gerici bir içeriğe sahiptir. Tarihsel süreç içinde, kendisine dinsel ideolojiyi dayanak yapan kimi toplumsal hareketlerin ilerici bir karaktere sahip olabildikleri de görülmektedir. Ne var ki, bu hareketlerin sahip oldukları ilerici nitelik şu ya da bu dinsel-mezhepsel inanışa sahip olmalarıyla, bir başka söyleyişle, dayandıkları dinsel inanın diğer dinlere göre kendi içinde daha ilerici bir özellik taşıyor olmasıyla ilgili değildir. Bu durum tümüyle hareketin sahip olduğu sınıfsal özelliklerle ilgilidir. Dinin hemen neredeyse tek ideolojik değer durumunda bulunduğu geleneksel-kapalı toplumsal yapılarda, ya da diğer ilerici ideolojilerin şu ya da bu nedenle zayıflamış bulunduğu tarihsel dönemlerde bazı ilerici alt sınıf hareketlerinin dinsel ideolojiye yaslandıkları görülür. Bu durum, ilgili dinsel inanın lehine bir gösterge değil, yalnızca ilgili alt sınıf hareketinin ideolojik-politik ufkunun sınırlılığına ilişkin ciddi bir belirtidir. Kısacası her din gericidir; kendilerine dinsel ideolojiden dayanak bulan bazı toplumsal-siyasal hareketler ise, sınıfsal yapılarıyla bağlantılı olarak ilerici bir özellik taşıyor olabilirler.

Din ve dinsel akımlara yaklaşım bakımından bu kısa anlatımdan çıkarılabilecek üç önemli unsur daha vardır. Birincisi; din, belirli nesnel-toplumsal koşullar tarafından beslenmektedir. İkincisi; din, her zaman için egemen sınıfların ezilen kitleleri mücadeleden alıkoymak için kullandığı önemli bir silahtır. Üçüncüsü; dinsel akımlara ilişkin yaklaşımda esas unsur, bu akımların sahip olduğu sınıfsal temel ve çıkarlarıdır. Dolayısıyla, dine ve dinsel akımlara karşı mücadele yalnızca ideolojik kapsamda bir mücadele değil, temelde onu oluşturan toplumsal-nesnel koşullara karşı mücadeledir. Dine karşı yürütülen mücadelenin ana çizgisini, dinin egemen sınıflar tarafından kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kullanılmasını kitleler önünde açığa çıkarma, teşhir etme çabası oluşturur. Dinsel akımlara karşı etkili mücadele ve doğru tutum ancak bu akımların sahip olduğu sınıfsal temelin ve çıkarların doğru bir şekilde kavranmasıyla mümkündür.

* Komünist örgüt, din sorunu konusunda, materyalist-ateist bir çizgiye sahiptir. Dine karşı mücadelesinin dayandığı temel felsefi ve ideolojik hat budur. Marksist-materyalist görüş açısından bütün

kımlar ve tutumumuz

dinler gerici bir nitelik taşırlar. Zira bütün dinler doğa ve toplum yapısı hakkında yanlış, çarpık, dogmatik bir anlayışı vaaz ederek, insanın doğayı ve toplumu bilimsel bir temelde kavramalarının ve değiştirmelerinin önünde ideolojik-felsefi bir engeldirler. Öte yandan, yine bütün dinler eşitsizliğin, baskıların, sömürü ve acıların gerçek sınıfsal kaynaklarının üstünü örter, bunları anlaşılmasız bir yazgı olarak sunar, bu yolla da egemen sınıfların alt sınıflar üzerinde tahakkümünü kolaylaştıran, besleyen bir rol oynarlar.

Bu temel nedenden dolayıdır ki, dinleri kendi içinde ilerici dinler/gerici dinler olarak tasnif etmek bilim ve tarih dışı bir yaklaşım olacaktır. Komünistler dine, dinsel düşünceye karşı sürekli ve uzlaşmaz bir mücadele yürütürler. Kitleleri her türlü dinsel inanın etkisinden kurtarmaya çalışırlar. Bu tutumdan sapmak, örneğin mevcut dinsel inanışlardan birini kendi içinde “ilerici” ilan etmek, devrimci materyalist yaklaşımdan uzaklaşmak demektir. Siyasi oportünizme ve felsefi idealizme doğru yol almak demektir. Dinsel inanın gücü karşısında teslimiyetin göstergesi olan bu tutum, militan materyalizm ile burjuva dinsel reformcu yaklaşımlar arasındaki çizgiyi muğlaklaştırır ve gerçekte Marksizm adına ikincisini, yani burjuva dinsel reformcu çizgiyi savunur. Pratik planda ise, dinsel inançları daha da inceltip “güzelleştirerek” dinsel inanın daha da güçlenmesine, kitlelerin beynine vurulu olan din zincirinin daha da kalınlaşmasına hizmet eder. Komünistler, dine ilişkin yaklaşımlarında, uzlaşmacılığın-teslimiyetin göstergesi olan bu tür bir siyasi oportünizmle aralarına net bir ayırım çizgisi çekerler. Bu tür yaklaşımlara karşı mücadeleyi, dine karşı yürütülen mücadelenin zorunlu bir parçası olarak değerlendirirler.

* Komünist örgüt, dine karşı ideolojik mücadelenin her dönem ve kesintisiz bir biçimde yürütülmesini bir görev, bir prensip sorunu olarak görür. Bu böyle olmakla birlikte, işin bu cephesi, komünist örgütün dine karşı mücadelesinin tek ya da temel unsuru değildir. Komünistler, topluma vurulmuş olan dinsel boyunduruğun belli nesnel-toplumsal etmenler üzerinde yükseldiğini, ve dolayısıyla kitleler üzerindeki dinsel boyunduruğun zayıflatılıp yok edilmesinin temel yolunun da buradan, bu nesnel-toplumsal nedenlerin ortadan kaldırılmasından geçtiğini savunurlar. Kitlelerin dikkatini bu nesnel-toplumsal faktörlerin ortadan kaldırılması sorunu üzerinde toplamak, komünistlerin dine karşı yürüttükleri mücadelenin ana çizgisini oluşturur.

Gerek burjuva aydınlanmacı anlayış, gerekse din sorununa yönelik anarşizan yaklaşımlar, dine karşı mücadeleyi soyut bir ideolojik-felsefi mücadele sorununa indirgerler. Dini, onu besleyen nesnel-toplumsal etmenlerden bağımsız ele aldıkları için, dine karşı mücadeleyi de bu temelden kopuk olarak

yürütürler. Oysa komünistler, bu nesnel-toplumsal koşullar ortadan kaldırılmadan dinsel düşünceyi kalıcı tarzda geriletip yok etmenin mümkün olmadığı, bu faktörlerin de ancak sınıf mücadelesi aracılığıyla kaldırılabilceği temel gerçeğinden hareket ederler. Bu temel yaklaşım biçimine bağlı olarak, dine karşı ideolojik mücadeleyi bu nesnel faktörlerin yok edilmesi amacına tabi kılarlar.

* Dini besleyip geliştiren koşullar, yalnızca geleneksel toplumsal ilişkiler değildir. Modern kapitalist ilişkilerin hakim olduğu koşullarda bu geleneksel ilişkiler daha da tali plandadır. Bu koşullar altında dinsel düşünüşün beslendiği kaynak, bizzat başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin yaşadığı baskı ve sefalet koşullarıdır. Bu baskı ve sefaletin kaynağı ise kapitalizmin “kör güçleri”nden başka bir şey değildir. Dinsel inancı besleyen, işçi ve emekçi yığınlarının bu “kör güçleri” kavrayıp bilince çıkaramamaları, dolayısıyla kendilerini büyük ölçüde çaresiz ve güçsüz hissetmeleridir.

Geniş işçi ve emekçi yığınlar, eğer kendi acı ve sefaletlerinin gerçek sınıfsal-toplumsal nedenlerini kavrayamazlarsa, bu kesimler üzerindeki dinsel boyunduruk da sürüp gidecektir. Geniş işçi ve emekçi yığınlar sözkonusu olduğunda ise, bu nesnel-sınıfsal nedenler ancak somut sınıf mücadelesi aracılığıyla değiştirilip, o ölçüde kavranabilir. Bu olmadan, yani geniş yığınlar, dinsel boyunduruğu koşullayan faktörlere karşı somut sınıf mücadelesine çekilmeden, hiç bir soyut eğitsel çaba dini kitlelerin beyninden söküp atamayacaktır. Demek oluyor ki, emekçi yığınları dinsel boyunduruktan kurtarma savaşının başarısı, her şeyden önce, bu yığınların somut sınıf savaşı pratiği içine çekilebilmiş olmasını gerekli kılar. Buradan çıkacak dolaysız sonuç ise, dine karşı mücadele kapitalizmi yıkmaya hedefine bağlı olmalıdır. Bu hedeften koparılmış, bu hedefi sakatlayan bir din karşıtı mücadele, komünist yaklaşımın tümüyle dışındadır ve mücadele edilmesi gereken bir yaklaşımdır.

* Dine karşı yürütülen ideolojik mücadelenin nasıl bir çizgiye oturması gerektiğini de, bu mücadelenin önceliklerini de yukarıdaki temel yaklaşım belirler. Dine karşı yürütülen ideolojik mücadelede, dinin çelişkilerini, felsefi tutarsızlıklarını, bilim dışı karakterini sergilemek kuşkusuz ki gerekli ve zorunludur. İşin bu cephesi yürütülen ideolojik mücadelenin asli unsurlarından biri olmak durumundadır. Ne var ki, ideolojik mücadele ne yalnızca bundan ibarettir, ne de bu yürütülmesi gereken ideolojik mücadelenin oturması gereken temel eksendir. Komünistlerin dinsel düşünceye karşı yürütecekleri ideolojik mücadelenin ana eksenini, egemen ve sömürücü sınıfların niçin dine sarıldıklarını, sınıfsal gerçekler ve çıkarlar ekseninde teşhir etme çabası oluşturur. Bu sınıfların “ikiyüzlü dindarlıklarını”

kitleler şahsında açığa çıkarıp teşhir etmek, bu anlamda dinin ve dinsel kurumların ne tür bir sınıfsal işleve sahip olduklarını somut ilişkilerden kalkarak işçilere emekçilere gösterebilmek ideolojik mücadelenin ana görevidir. Komünistler dine karşı ideolojik mücadelelerini bu iki cephede birden doğru bir öncelikle ve birbirine uyumlu bir tarzda yürütürler.

Dine karşı mücadele sorunu kendi içinde soyut bir tarzda ele alınamayacağı gibi, dine karşı mücadeleyi sınıf mücadelesinin diğer temel sorunlarını karartacak bir tarzda öne çıkarmak da doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Zira böyle bir davranış, kaçınılmaz olarak dikkatleri sınıfsal sorun ve bölünmelerden, dinsel sorun ve bölünmelere kaydıracaktır. Böyle bir yaklaşım, sınıf mücadelesini sekteye uğratarak kitlelerin dinsel boyunduruktan kurtarılmasını hedefi bakımından tam tersi bir sonuç doğurur. Burjuvazinin dinsel önyargıları ve ayrımları kışkırtarak emekçileri mücadeleden alıkoyma, paralyze etme politikasına verilmiş bir desteğe dönüşür. Buradan çıkarılacak sonuç, dinsel baskı ve ayrımcılığa kayıtsız kalmak, sınıfın birliği adına bu tür baskıları ve ayrımcı politikaları görmemezlikten gelmek değildir. Yalnızca dine karşı mücadele sorununu partinin birincil propaganda ve ajitasyon konusu haline getirmemektir. Dine karşı mücadele sorununu diğer temel sorunları karartacak, sekteye uğratacak tarzda ele almak kadar bu sorunların üstünden atlamak da, sonuç olarak burjuvazinin paralizasyon politikasına destek vermek olacaktır. Zira burjuvazinin dinsel önyargı ve ayrımları kullanarak sınıf mücadelesini paralyze etmesinin önüne geçebilmek, laik düşünüşün sınıf ve emekçi kitleler içinde kökleşmiş olmasıyla mümkündür. Bunu sağlamak başka şeylerin yanı sıra, bu doğrultuda yürütülecek sürekli ve etkili propagandaya da bağlıdır.

Şu ana kadar genel çerçevesini çizdiğimiz ilkesel-politik yaklaşımın doğal bir uzantısı olarak, komünist hareket “ateizme” programında yer vermez, ateizmi bir üyelik kriteri olarak görmez. Partinin kapısı, salt eski dinsel önyargılarından kurtulamamış olduğu için mücadeleciler işçilere kapalı tutulmaz. Komünistler, parti örgütlenmesi içinde mücadeleciler ileri işçilerin bu tür önyargılardan daha kolay kurtulacağını düşünürler. Bu nedenle bu tür işçilerin partiye üye olmasına prensip olarak olumlu yaklaşırlar. Ne var ki bu yaklaşım, partinin kendi içinde dinsel propaganda yürütme özgürlüğünü tanıdığı anlamına gelmez. Komünistler parti örgütü sözkonusu olduğunda dinsel inancı “kişisel, özel bir sorun” olarak görmezler. Komünist örgüt kendi içinde bu tür eğilimler oluşmasına hiç bir biçimde hoşgörülü yaklaşmaz.

(*Din, Dinsel Akımlar, Laiklik ve Alevilik Sorunu, EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, 1995, s. 78-85*)

"İşçi sınıfı yurtseverliği" adı altında küçük-burjuva milliyetçiliğine yol düzlemek...

Köksüz bir yazarın kök arayışı - 1

K. Toprak

Devrimci dönemler aynı zamanda siyasal çalkantılar, altüst oluş dönemleridir. Böylesi dönemlerde kitlelerin bağrında yıllar, hatta bazen onyıllar boyunca biriken hoşnutsuzluklar hiç beklenmedik anlarda ve biçimlerde kabarıp dışa vurur. Biriken öfke ve hoşnutsuzluğun her dışa vurma anı ise aynı zamanda devrime önderlik etme iddiasında olan siyasal akımlar için bir sınav zamanıdır.

Eğer devrimci sınıfı temsil etme iddianızda samimi iseniz yapmanız gereken açıktır. Kitlelerde kabaran öfkeyi yoğurur, onu eksiklik ve zaaflarından arındırmaya çalışır, doğru politik hedefe yöneltebilmek için tüm enerjiniz ile seferber olursunuz. Eğer böyle bir seferberlik içine girdiyseniz, tarihin o anında bu hedefi başarıyla sonuçlandırıp sonuçlandıramamanız çok da önemli olmayabilir. Zira toplumsal devrimler bir anda başlayıp bitmezler. Onlar birbiri ardına gelen bir dizi öncü sarsıntının, yani toplumsal çalkantının ürünü olarak sonuca ulaşırken, siz de tarihin size verdiği rolü en güçlü bir şekilde oynamaya çalışırsınız.

Yok, eğer devrimci sınıfı temsil etme iddianız kuru bir laf kalabalığı ise, böylesi dönemler kitlelerin kendiliğinden bilincinin bile gerisine düştüğünüz, meydanları da onlardan önce terk ettiğiniz dönemlerdir. Dahası hareketin eksiklik ve zaafı sizin için aşılması gereken engeller değil, teorize edilmesi gereken gerçeklikler haline gelir. Kitlelerin eylemi bilinçlerini fersah fersah aşmışken, siz o geri bilinçte o güne kadar utangaçça dile getirdiğiniz söylemleri gördükçe mutlu olur, gerçekte ait olduğunuz sınıfsal konumu teorize edebilmek için daha büyük bir iştahla işe koyulursunuz.

Burada atılan devrim ve sosyalizm nutukları da altı boş söz kalıpları olmaktan öteye gitmez. Zira kitlelerin başka bir dünyaya duyduğu özlemi en yalın biçimde dile getirdiği böylesi dönemler, zaten öncü olma iddiasındaki her siyasal akımın devrim ve sosyalizm adına konuştuğu dönemlerdir. Örneğin dünya devrim tarihine kara bir leke olarak geçen II. Enternasyonal oportünistlerinin kendilerine sorsanız, yaptıkları her şeyi işçi sınıfının çıkarı için ve devrimcilik adına yapmışlardır. Ya da 1917'de Rusya'da toplumsal devrimin önüne geçmek için her yolu deneyen, burjuvazi ile birlikte yürüyecekleri bir orta yol bulabilmek için türlü taklalar atan Menşeviklerin de tek derdi işçi sınıfını taşıdığı kölelik prangalarından kurtarabilmektir. Ne var ki gerçekler devrimcidir. Ve o devrimci gerçekler tarihsel deneyimlerin ışığında dünden bugüne, bugünden ise geleceğe taşınır.

Türkiye sol hareketinin Haziran sınavı

Dünyanın yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler döneminin içinde olduğu, Türkiye'nin kendisini saran coğrafyalarda yaşanan süreçlerden etkilenmesinin kaçınılmazlığı ve daha da önemlisi Türkiye'nin dünyanın kaynayan kazanının tam ortasında olduğu, yani burada yaşanan toplumsal gelişmelerin tüm dünyada derin bir yankı uyandıracığı gerçeği, Haziran

Kemal Okuyan, Haziran Direnişi'nin ateşi ile olsa gerek, daha 2011 yılında "bir türlü tamamlayamadım" dediği yurtseverlikle ilgili kitabını nihayet tamamlayabildi. İyi ki de tamamladı! Böylece bizler de yıllardır dillerine pelesenk ettikleri "yurtseverlik" kavramını nasıl gerekçelendirdiklerini, daha doğrusu tarihi ve sınıfın devrimci ideolojisinin yaratıcılarını nasıl çarpıttıklarını bir kez daha görme şansına erişmiş olduk.

günleri ile birlikte bir kez daha açığa çıktı. Haziran günleri ile kendisini bir kez daha kanıtlayan bir başka gerçek ise işçi sınıfının toplumsal devrimlerde taşıdığı özel roldü. Kendisini üretim sürecinin içinde örgütleyen ve sınıfsal karşıtlıklar üzerinden ifade eden modern sanayi proletaryası mücadele sahnesine çıkmadan yaşanan her toplumsal hareketliliğin, şu veya bu şekilde önemli bir miras da bırakarak, ama kurulu düzenin yapısına dokunmadan geriye çekilmeye mahkûm olduğu bir kez daha görülmüş oldu.

Ancak unutmamak gerekir ki, bu henüz sadece bir ilk öncü sarsıntı idi. Toplumsal devrim daha nice benzer öncü sarsıntılar yaşayarak ilerleyecek. Bu öncü sarsıntılar içinde büyüyüp olgunlaşacak, kendi yönünü ve doğrultusunu bu olgunlaşma süreci içerisinde daha net bir şekilde ortaya çıkartacak. Bu olgunlaşma süreçlerinin her biri ise toplumsal devrime önderlik etme iddiasında olan siyasal akımların tümü için bir sınav dönemi olacak. Aynı Haziran günlerinde olduğu gibi.

İşçi sınıfının devrimci öncülüğü misyonunu taşıyan komünistler için bu ara sınavların her birinin başarısı esas olarak işçi sınıfını örgütlü bir güç olarak ne kadar bu mücadelelerin içine çekebildiği, onu mücadelenin ön saflarına ne kadar taşıyabildiği ile ölçülecek. Zira onlar, söz konusu olan bir toplumsal devrim ise, bunun ancak sınıf karşıtlıkları üzerinden ilerleyebileceği, eksiklik ve zaaflarından da ancak bu şekilde

arınabileceği yönünde duru bir bilince sahipler.

Sözde devrim ve sosyalizm adına konuşan ara sınıfların temsilcileri ise bu ara sınavlarda aynı Haziran günlerinde olduğu gibi yalpalamaya, ona kendi gömleklerini giydirebilmek için çabalamaya devam edecekler. Kimileri Haziran günlerinde olduğu gibi heterojen bir halk hareketini olgunlaşmış bir sınıf hareketi olarak değerlendirip kendi tasfiyecilik eğilimlerine dolgu malzemesi yapmaya çalışacak, kimileri demokratikleştirme diye tutturup parlamenter heveslerini daha da depreştirecek, kimileri ise kapitalizmin gelişme dinamiklerini çarpıtarak sözde emperyalizme karşıtlık adına burjuvazinin geçmiş değer ve gelenekleri ile uzlaşmanın yollarını arayacak.

Burada asıl konumuz ve tartışmamız bu son eğilim olacak. Zira hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu ilk öncü sarsıntıda en pespaye sınavı SİP geleneği verdi. Bir yavuz hırsız olarak bugün artık TKP adı ile bilinen bu çevre, bu süreci, kitlelerin geri bilincine de yaslanarak, kendi ideolojik ve sınıfsal kimliğine yakışır bir şekilde, burjuvazinin artık geride kalmış değerlerine tutunmanın bir manivelasına dönüştürdü.

Pratikte attıkları adımlar bir tarafa, bu çevrenin ideologlarından Kemal Okuyan, Haziran Direnişi'nin ateşi ile olsa gerek, daha 2011 yılında "bir türlü tamamlayamadım" dediği yurtseverlikle ilgili kitabını nihayet tamamlayabildi. İyi ki de tamamladı! Böylece bizler de yıllardır dillerine pelesenk ettikleri "yurtseverlik" kavramını nasıl gerekçelendirdiklerini,

daha doğrusu “kendi komünistliklerine toz kondurmamak için” tarihi ve işçi sınıfının devrimci ideolojisinin yaratıcılarını nasıl çarpıttıklarını bir kez daha görme şansına erişmiş olduk.

Köksüz yazarın kök arayışı

“Yurtseverlik, bir ideoloji olarak, toplumsal hareketlerin kendilerini anlamlandırabilmesine, zamansal ve mekânsal açıdan tarihsel süreçlere yerleştirebilmesine yardımcı olur”¹ diyor kitabının giriş bölümünde yazarımız ve hemen ardından ekliyor: “İnsanoğlu köksüzlükten pek hazzetmez, toplumsal mücadelelerdeyse bu büsbütün açıkta kalmak anlamına gelir.”²

İşte yazarımızın ruhuna sinen de bu “açıkta kalma” korkusudur. Kendisine sınıfsal bir kimlik ve aidiyet yaratmayı başaramayan her ideolog gibi o da kendisi için bir kök tanımlama telaşındadır. Kendisinin ve savunduğu geleneğin “yurtseverlik” sevdası tam da burada anlamını bulmaktadır. Yoksa yurtseverlik tek başına, sıklıkla eleştirildiği ve kendisinin de usta bir demagog olarak yanıt üretmeye çalıştığı gibi, “toplumdaki milliyetçi eğilimlerden nemalanmak, hiç değilse onlarla gerilim yaşamamak için uydurulmuş” değildir. Kuşkusuz söz konusu olan SİP geleneği olduğunda, tutumların ve söylemlerin altında böyle bir kaygının da belirli bir rolü vardır. Ancak meseleyi bu sınırlarda ele almak hem çok basitleştirmek olur, hem de yazarımız için yeni bir demagoji malzemesi yaratmaktan öteye gitmez.

Asıl sorun çok daha derinlerde, üzerine giydiği gömleği taşıyıp taşıyamama konusunda yaşanmaktadır. Sonuçta, komünistim demekle nasıl komünist olunmuyorsa, devrimci hareketin toplam mirası olan imzaları birer oldu bitti haline getirip kullanmakla da o mirasın taşıyıcısı olunamıyor. Devrimci mirası taşıyabilmek, her şeyden önce o imzalara ruhunu veren devrimci değerleri özümseyebilmek, geleceğe taşıyabilmek ile mümkün oluyor. Sahip olduğunuz kök her defasında esas olarak taşıdığınız sınıfsal aidiyet üzerinden şekilleniyor.

Kavramları algılayış ile bu kavramlar karşısındaki siyasal konumlanışı da bu sınıfsal aidiyet şekillendiriyor. Bunu tam da bu noktada özel olarak belirtmekte fayda var. Zira SİP geleneğinin yıllardır tüm siyasal konumlanışı emperyalizm gerçekliği üzerinden şekilleniyor. Bunun kendi içinde haklı ve anlaşılır nedenleri bulunuyor. Her şeyden önce bugünün dünyasında, hele hele emperyalist-kapitalist sisteme göbek bağı ile bağlı bulunan Türkiye’de, hiçbir gelişmeyi bu gerçeklikten kopartıp değerlendirebilmek mümkün değil. Kaldı ki Türkiye’de toplumsal mücadele uzunca bir dönem kendisini esas olarak bu zemin üzerinden ifade etti. ‘60’lı yılların sonu ve bütün bir ‘70’li yıllar Türkiye’de anti-emperyalist mücadelenin topluma damgasını vurduğu bir dönemdi. Dönemin küçük-burjuva devrimci hareketleri kendilerini hep bu zemin üzerinden ifade edip gerekçelendirme yolunu tuttular. Tarihsel yanlışları, anti-emperyalist mücadeleyi demokratikleşme ve bağımsız gelişim ekseninde ele almaları idi. Bu yanlış ise sonuçta bu

hareketlerin sınıfsal konumlarının ve ideolojik kimliklerinin bir yansımasıydı. Zira onlar işçi sınıfının değil, asıl olarak tekellerin yıkıma uğrattığı küçük burjuvazi ve köylülüğün temsilcileriydiler.

SİP geleneği ise, aradan neredeyse 50 yıl geçtikten sonra, yaşanan gelişme süreçlerine gözünü kapatarak, imzasına kondukları tarihsel mirasın (bu çevre şu günlerde yavuz hırsızlığın yeni bir örneğini sergileyerek üniversitelerde FKF adı altında çalışma yürütüyor) çok daha gerisinde bir noktaya doğru savruluyor. Bu durumda, yazdıklarınızı savunacak devrimci bir ideoloji ve iradeye sahip değilseniz, program adına yazdıklarınızın boş birer söz kalıbı olmaktan öteye

gidemiyor. Zira TKP programı, doğru bir tutumla emperyalizme karşı çözüm yolu olarak işçi sınıfı iktidarını gösteriyor. “Okuyan” yazarımız da kitabı boyunca, meselelere sınıfsal bakmak gerektiğinden, işçi sınıfı iktidarını kurmak gerektiğinden dem vuruyor. Yurtseverliği milliyetçilikten ayırmaya çalışırken, “Bizim ora’nın zorbasına, zalimine, sömürücüsüne, kötücül güçlerine tahammül etmemek, onları başka diyarlardaki zorbalardan, zalimlerden, sömürücülerden, kötücül güçlerden ayırmamak, onlara hayırhah bakmamaktır yurtseverlik”³ diyor.

Gelin görün ki bu gelenek, tüm bu söylemleri ile birlikte Türkiye’de kapitalist

gelişmenin ulaştığı aşamayı, emperyalist sistemin ona yeniden şekil verme arayışlarını da bütünlüğü içinde kavramaktan özel olarak kaçınıyor. Sanki ortaya çıkan tablo -AKP’nin iktidarlaşma süreci- burjuvazinin toplam gelişim süreçlerinden bağımsızmış, 90 yıllık burjuva cumhuriyetinin bir ürünü değilmiş gibi onu önceki döneminden mekanik bir şekilde ayırıyor; “İkinci Cumhuriyet” tanımlaması ile yaftalayıyor. Böylece sinsî bir şekilde “Birinci Cumhuriyet”in

eteğine yapışmanın yolunu da döşemiş oluyor.

Bu konuda yazarımız “cumhuriyetçi açılımların tarihsel meşruiyetini sorgulatmamak” gerekir diyor. Kuşkusuz bu açıdan haklı bir zeminde de bulunuyor. Ancak bir marksist için tarihsel bir evrede yaşanan gelişimi doğru bir politik zemine oturtabilmek ne kadar önemli ise, artık aşılış bulunan bir gelişim evresinin eteğine yapışmamak da en az onun kadar önem taşıyor. Aslına bakarsanız, yazarımız bu gerçeği en az bizim kadar iyi biliyor. Bu basit ve yalın gerçek işine gelmediği için, çarpıtmanın ve demagojinin yollarını döşüyor.

Marx emperyalizmi tahlil etseydi!

Söz konusu olan “yurtseverlik” olunca, yazarımızın yardımına sığınacağı en son kişi doğal olarak Marx’ın kendisi olsa gerek. Zira 1800’li yılların ortaları, dünyada uluslaşma süreçlerinin henüz şekillendiği, burjuvazinin halen bir dizi ülkede feodalizme karşı iktidarını sağlamlaştırabilmek için proletaryanın devrimci enerjisini yedeklemeye çalıştığı bir dönem. Tersinden ise bu aynı dönem burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığı nedeniyle burjuvazinin nasıl hızla gericileştiğini, kendisini proletaryanın hışmından kurtarabilmek için feodalizmin eteğine nasıl yapıştığını gösteren sayısız örnek ile dolu.

Bu dönemin en temel olgusu ise kapitalizmin muazzam devindirici gücüdür. Bütün bir 19. yüzyıl boyunca kapitalizm muazzam bir hızla gelişip yayılırken, o güne kadar var olan tüm alışkanlıkları da yerle bir etti. İlk başta güneşin batmadığı imparatorluk olan İngiltere’de, ardından Fransız Devrimi’nin itici etkisi ile Kıta Avrupa’sında. Bu kapitalistleşme süreci kendi gelişim yasalarına uygun bir şekilde uluslaşma süreçleri ile iç içe yürüdü. Bu olgunun en çıplak biçimde yaşandığı yer ise Almanya oldu. Kapitalistleşme sürecine görece geç giriş yapan, hammadde kaynağı ve pazar alanı sömürgelerden yoksun olan Alman İmparatorluğu, bu yarışta rakiplerine yetişebilmek için, çeşitli imparatorluklara, krallıklara ve prensliklere bölünmüş bir şekilde yaşayan “Alman ulusu”nu bir çatı altında toplama çabasına

girdi.

Marx, işte kapitalizmin bu muazzam devindirici atmosferinde bu gelişimin yasalarını ortaya koydu. Onun eserlerinin her biri, köhnemiş olana sonu gelmez bir hırs ile saldıran burjuvazinin, nasıl daha büyük bir hızla gericileştiğini ve bunun kaçınılmaz sonuçlarını anlatır. Marx'ı büyük bir devrimci yapan ise, bu devindirici atmosferin içinde, işi ne eskiyi büyük bir hızla yıkan burjuvaziye karşı hayranlığa, ne de insanlık için eskisinden daha büyük bir barbarlığa kapı aralayan kapitalizme duyduğu öfke ile geri olana biat etmeye vardırmasıdır. O, bu tarihsel dönüşüm sürecinde burjuvazinin gericileşmesinin kaynağının üretim araçlarının özel mülkiyeti olduğunu kavrarırken, aynı süreçte "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan" yeni bir sınıfın şekillenmekte olduğunu bilincindedir. Onu eşsiz bir devrimci yapan, işçi sınıfının devrimci ideolojisini inşa etme yoluna iten de, üretim araçlarından yoksun olan sınıfın taşıdığı muazzam devrimci enerji, sınıfsız-sömürsüz bir toplumun kurulması için sahip olduğu potansiyel güç ile kurduğu zihinsel bağıdır.

Yazarımız Marx'ın "acilci" olduğunu söyler. Onun yurtseverlik gibi konularla ilgilenmeye ihtiyacı yoktu derken, bizim de Marx'ın döneminde yaşanan gelişmelere az önce ifade ettiğimiz pencereden baktığını iddia etmemizde sanırız bir sakınca yoktur. Zira 1848 Devrimleri gibi gelişmeler onun ve yoldaşı Engels'in kapitalizmin hızla aşılabileceği yönünde devrimci bir iyimserlik taşımalarına vesile olsa da, "emperyalizm" tanımına ihtiyaç duymamalarının nedeni hiç de bu değildir. Zira onlar, var olanı tanımlamak ve o var olanın içinde devrimci özünü taşıyana yoğunlaşmak gibi temel bir devrimci misyonun taşıyıcısı idiler.

Burada özel olarak durmakta fayda var. Zira yazarımıza göre emperyalizmi tanımlayabilmek için hiç de Lenin'in *Emperyalizm*'ini beklemek gerekmiyormuş. Marx ve Engels'in kapitalizme biçtikleri kısa ömür onları "emperyalizm olgusunu önemsememeye, daha hemen başlangıçta oldukça karmaşık teorik ve siyasal gündemlerle baş başa kalacak alandan uzak durmaya"⁴ itmişmiş!!!

Oysa gerçek bambaşka. Daha doğrusu yazarımız bilinçli bir tutumla sömürgecilik ve emperyalizm kavramlarını karıştırıyor. Eğer emperyalizm kavramından yazarımızın belirttiği gibi "başka ülkelerin siyasal, ekonomik, ideolojik yapılarına müdahale etme yeteneği"ni anlayacaksak, bu durum kuşkusuz 19. yüzyıl dünyasının da bir gerçekliği. O dönemde de, yani kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde de bir dizi ülke sömürgeleştirdikleri ülkelerin zengin hammadde kaynaklarına elkoyarken, hem kendi coğrafyalarındaki fazla nüfusu buralara yerleştirdi, hem de bu alanları pazar olarak değerlendirme yoluna gitti. Bu ülkeler bunu yaparken, tam da yazarımızın belirttiği gibi, sömürgeleştirdikleri ülkelerin siyasal, ekonomik ve ideolojik yapılarına en kaba müdahaleleri gerçekleştirdiler. Bu durumu güçlü bir sermaye birikimi yaratmak için değerlendirdiler. Oysa emperyalizm bu müdahale yeteneğinin

“O, devrimci teoriden işine geleni çekip almada, işine gelmeyi ise halının altına süpürmede büyük bir ustalığa sahiptir. Tam da bu yeteneği sayesinde, 29 Ekim'de soL'da yazdığı yazıda, 1864'te Marx'ın Abraham Lincoln'e yazdığı mektubu kendisine kalkan yaparak Marx'ı da Cumhuriyetçi ilan ediverdi. Hem de daha Marx kitabını piyasaya süreli iki ay bile olmamışken.

bambaşka yollarla ve çoğu zaman da dolaylı biçimlerde kendisini gösterdiği bir olgu olarak şekillendi. Her şeyden önemlisi emperyalizm, kapitalizmin teknelci aşamasının ifadesi oldu. Bu aşama ise kendisini dolaysız olarak sanayi sermayesi ile banka sermayesinin içiçe geçtiği bir süreç üzerinden ifade edebilirdi. Bu yüzden kapitalizmin emperyalist evresinin başlangıcı olarak 1870'lerin gösterilmesini doğru bulmayan Lenin, emperyalizm olgusunun ortaya çıktığı tarih, "Avrupa için, yeni kapitalizmin, eskisinin yerini kesinlikle aldığı tarih, oldukça belirgin bir biçimde gösterilebilir: 20. yüzyılın başıdır..."⁵ demektedir.

1800'lü yılların ortalarında Avrupa'da durum bambaşka idi. Bırakalım banka sermaye ile sanayi sermayesinin içiçe geçtiği bir tekelleşme sürecini, örneğin Fransa'da, burjuvazinin bu iki kesimi siyasal iktidarı ellerine alabilmek için kendi aralarında kıyasıya rekabet ediyorlardı. Bu rekabetin nihayete erememesinin Fransa için sonucu Napolyon Bonapart iktidarı, dünya siyasal tarihine mirası ise Bonapartizm tanımı oldu.

Aslında tüm bunları "Okuyan" yazarımız da en az bizim kadar iyi bilir. Ama o, devrimci teoriden işine geleni çekip almada, işine gelmeyi ise halının altına süpürmede büyük bir ustalığa sahiptir. Tam da bu yeteneği sayesinde, 29 Ekim'de soL'da yazdığı yazıda, 1864'te Marx'ın Abraham Lincoln'e yazdığı mektubu kendisine kalkan yaparak Marx'ı da Cumhuriyetçi ilan ediverdi. Hem de daha Marx'ı emperyalizm olgusunu önemsememekle itham ettiği kitabını piyasaya süreli iki ay bile olmamışken. Kuşkusuz Marx, bugün de olsa Abraham Lincoln'ü ve Amerikan burjuvazisinin köleliği karşı verdiği mücadeleyi küçümsemez, onları toplumsal ilerleme açısından yerli yerine oturturdu. Ancak emperyalizm olgusunu yerli yerine oturtan bir Marx'ın, Lincoln'e kalkıp da "işçi sınıfının evladı"

sıfatını layık göreceğini iddia etmek, dahası "Avrupalı emekçi kitlelerin yıldızlı bayrakta kendi kaderlerini gördüğü"nü söyleyebileceğini düşünmek, en hafif deyimiyle safdillik olurdu. Gelin görün ki, yazarımız bir olguyu tarihsel gerçekliğinden kopartmakta en ufak bir sakınca görmüyor. Peki, ne uğruna? Acaba yazarımız ay yıldızlı bayrakta kendi kaderini gördüğünü mü söylemeye hazırlanıyor?

Alman Sosyal Demokrasisi ve papağan gevezeliği

Yazarımız, söz konusu olan kendisini haklı çıkarmak çabası olunca, devrimci teoriyi çarpıtma, dahası Marx'ı ve Engels'i suçlu ilan etmede en küçük bir sakınca görmüyor. Engels'in '90'lı yıllara ait bazı sözlerini kendince yorumlayarak, "Marksist hareketin kapitalist gelişmenin devrimi yakınlaştırıcı etkisini vurgulamaktan, onun çürümeye başladığı gerçeğine işaret etmeye geçerken gereksiz yere oyalandığı"⁶ sonucuna varıyor. Hatta yazarımıza göre, aynı zaaf Alman işçi hareketinin eksikliklerine yeterince eğilinmemesine neden olurken, bu durum II. Enternasyonal oportünistlerinin ihanetlerine yol açan temel bir yan taşıyor. Anlaşılan o ki yazarımız, Marx ve Engels'in daha 1848 yılında *Komünist Manifesto*'da proletaryayı tarih sahnesine çağırırken, burjuvazinin iktidarını kurmaya başladığı andan itibaren çürümeye yüz tuttuğu gerçeğinden hareket ettiklerini hatırlamadığı gibi, Alman Sosyal Demokrasisi içinde yürüttükleri tartışmaları da görmezden geliyor.

Yine de yazarımız Alman Sosyal Demokrasisinin dünya komünist hareketi için taşıdığı uğursuz rolü vurgulamakta haksız değil. Zira Alman Sosyal Demokrasisi dünya komünist hareketi içinde sosyal şovenizmin bayraktarlığını yapan en temel akım. İlk başlarda üstü örtük bir şekilde, emperyalist paylaşım savaşının yakıcı etkisini hissettirmesi ile birlikte ise alenen. Bu açıdan yazarımız, Almanya'da sosyal demokrasisinin, Alman emperyalizminin çıkarlarından kendi işçi sınıfının nemalanmasını arzuladığını vurgular, bu ihanetin ise tek başına savaş öncesinde onaylanan savaş bütçesine daraltılmaması gerektiğini söylerken, bugün artık tartışma götürmez bir gerçeğe işaret ediyor.

Yazarımız bu noktada, Alman Sosyal Demokrasinin zaafının emperyalizm gerçeğini yerli yerine oturtmamaktan ileri geldiği düşüncesinden hareket ediyor. Ona göre, “emperyalizm tek başına tekellerin hakimiyeti olarak görülemez, bazı devletlerin uluslararası alanda tekeli bir karakterle hareket edişinden de söz etmek gerekir. Bir başka deyişle, **devlet teorisi olmadan emperyalizm anlaşılabilir.**”⁷(vurgular yazara ait). Böylece yazarımız ulaşmak istediği noktaya, yani emperyalizmin siyasal içeriğine, emperyalist devletlerin nasıl da bağımlı ülkelerin her türlü işleyişine karışma yeteneğine sahip olduğu sonucuna ulaşmış oluyor.

İyi de, bu gerçeği ifade etmek için lafı bu kadar dolandırmaya gerek var mı? Alman Sosyal Demokrasinin bu gerçeği ne kadar algıladığından bağımsız olarak, Marksizm, tarihin hiçbir döneminde, yaptığı ekonomik tahlilleri onun siyasal içeriğinden ve dolayısıyla devlet teorisinden bağımsız olarak ele almadı ki! Kuşkusuz, devlet teorisi esas olarak Lenin’in *Devlet ve Devrim*’i ile birlikte gerçek kapsamına ulaşmış oldu, ancak daha 1871’de Paris Komün’ünün ardından Marx ve Engels, proletaryaya *burjuvazinin devlet aygıtını paramparça etme, yeni tipte bir devlet aygıtı yaratma* çağrısı yaparken ve proletarya diktatörlüğünü özel bir devlet biçimi olarak öne çıkartırken, ekonomik tahlillerini siyasal içerik ve uzantılarından bağımsız bir şekilde mi ele alıyorlardı?

Ya da yazarımız, Lenin’in *Emperyalizm* broşüründe, “sorunun ekonomik olmayan yönleri üzerinde, incelenmeye değer olduğu halde duramama”sının bir nedenini, bu broşürün Çarlık despotizmi altında halkın geniş kitlelerine ulaştırılması hedeflenen yasal bir broşür olması ile açıkladığını unutmamalıdır. Herhalde Lenin aynı eserinin önsözünde, “İnanıyorum ki, bu broşür, en önemli ekonomik sorunun, emperyalizmin ekonomik özünün kavranmasına yardım edecektir, bu incelenmedikçe, modern savaş ve modern siyaseti anlamak ve değerlendirmek olanaksızdır.” derken ve “emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin kurulduğu; sermaye ihracının belirgin biçimde önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında bölüşülmesinin başladığı ve **yeryüzündeki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış olduğu bir gelişme aşamasındaki kapitalizmdir.**”⁸ tanımlamasını yaparken, siyasal içeriğinden ve devlet teorisinden bağımsız bir emperyalizm tartışması yürütmüyordu. Lenin’den devam edelim. Lenin, *Marksizmin bir*

Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm isimli çalışmasında, Kievski’yi, emperyalizmin ekonomik özünü, onun siyasal eğilimleri ile karıştırmakla eleştiriyor. Emperyalizmin bir dış siyaset sistemi olarak tanımlamasının Kautsky’nin yanlış fikirlerinin bir yinelenmesi olduğunu belirttiikten sonra şöyle devam ediyor:

“Kautsky hatalıdır. Kuşkusuz, sözcükler üzerinde tartışmak yersizdir. Emperyalizm ‘sözcüğünün’ bu anlamda ya da başka bir anlamda kullanılmasını yasaklayamazsınız. Ama bir tartışma yürütmek istiyorsanız, terimlerinizi doğruca tanımlamalısınız.

“Ekonomik açıdan emperyalizm (ya da mali-sermaye çağı) kapitalizmin gelişmesindeki en yüksek aşamadır, üretimin çok büyük ve engin boyutlara ulaşmasıyla **serbest rekabetin yerini tekele bıraktığı** aşamadır. Emperyalizmin **ekonomik özü budur. Tekel kendini, tröstlerde, birliklerde, vb. dev bankaların mutlak kudretinde, hammadde kaynaklarının kapatılmasında, vb. banka sermayesinin birikiminde, vb. ortaya koyar. Her şey ekonomik temele dayanır.**

Bu yeni ekonominin, tekeli kapitalizmin (emperyalizm tekeli kapitalizmdir) siyasal üstyapısı, demokrasiden siyasal gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasal gerici tekele tekabül eder. Rudolf Hilferding, Finans Capital’inde gayet haklı olarak ‘mali-sermaye, özgürlük için değil, egemenlik için çabalar’ der.”⁹

Ne diyelim! Lenin’i emperyalizmin siyasal tanımını eksik bırakmakla eleştiren ve “*Emperyalizm tanımına siyaset nasıl gelecek?*” diye soran yazarımız da Lenin’in Kautsky ve ardıllarına yönelttiği eleştiri kırbacını en az onlar kadar hak ediyor.

Tekrar Alman Sosyal Demokrasisine dönecek olursak, Lenin’in “yurtsever” sözcüğünü duyduğunda çıldırmasının tek nedeni savaş dönemi ile birlikte ortaya çıkan ölçsüz ihanet değildi. Lenin tarafından da geç fark edilmekle birlikte, Engels’in de yakın dostu olan ve “Marksizmin Papası” olarak adlandırılan Kautsky’nin ve dolaysız olarak Alman Sosyal Demokrasinin çözülmesi aslında çok daha önceleri ve tam da “**yurtseverlik**” konusu üzerinden başlamıştı. Kautsky, emperyalist paylaşım savaşından çok önce,

daha 1907 yılında “**proleter yurtseverlik**” kavramını kullanıyor, bu yurtseverlik ile burjuva yurtseverlik arasında farklar olduğunu iddia ediyordu. Ona göre, “**proleter yurtseverlik**”, diğer ülkelerin işçilerini kardeş olarak görmekle kalmaz, kurtuluşları için tüm ülkelerin işçilerinin işbirliğine ihtiyacı vurgulardı; oysa burjuva yurtseverliği diğer ulusları rakip ve düşman olarak değerlendiriyordu. Kautsky buradan, “ulusun özgürlüğünü savunmak için burjuva ve proleter yurtseverliğinin birleşebilecekleri bir savaş hiçbir yerde beklenmemelidir”¹ sonucuna çıkıyordu. O gün için, yazarımız gibi sınıfların işbirliği düşüncesini reddederek marksist bir tutum alan Kautsky, savaş rüzgârlarının güçlenmesi ile birlikte bu sefer “*yabancı bir ulusun hâkimiyetini önlemede gerek burjuvazinin gerekse proletaryanın ortak çıkarı vardır*” deme noktasına geliyordu.

Yine aynı dönemde Fransız sosyalist hareketinin etkin isimlerinden olan ve 1899 yılında burjuva hükümetine ticaret bakanı olarak dâhil olan Millerand, 1896 yılında, “*Bir an bile enternasyonalist olduğumuz kadar Fransız ve yurtsever olduğumuzu unutmayacağız. Yurtseverlik ve enternasyonalistlik, bunlar Fransız Devrimini yapan*

atalarımızın soylu biçimde bağdaştırmayı bildikleri iki niteliklidir.”² diyordu. Aynı Millerand, paylaşım savaşının ardından politik kariyerine emperyalist Fransa’nın önce başbakanı, ardından ise cumhurbaşkanı olarak devam ediyordu.

İşin özü, Almanya’da ve Fransa’da sosyal demokrat hareket işçi sınıfının devrimci ideolojisinden değil, küçük-burjuva milliyetçiliğinden besleniyordu. İş öyle bir noktaya gelmişti ki, artık **kendi varlıklarını bile burjuva düzenin mevcut halinin bir ürünü olarak görüyorlardı.** Tam da bu nedenle mevcut durumdaki her gerileme, burjuva demokrasisindeki her daralma, onlar için kendi varlıklarına yönelik bir tehdit anlamına geliyordu.

Lenin, *Emperyalizm* broşüründe çarlık sansüründen kurtulabilmek için ezop dilini kullanmak zorunda kalıyor, sonrasında ise dikkatli okurun Japonya’nın yerine Rusya’yı, Kore’nin yerine Büyük-Rus olmayanların oturduğu başka bölgeleri koymakta güçlük çekmeyeceğini söylüyordu. Şimdi biz de, aynı kaygıdan yola çıkarak değil ama tam da bir tarihsel karşılaştırma yapabilmek adına, paylaşım savaşının öngünlerinin Avrupa’sının yerine bugünün Türkiye’sini, Kautsky ve Millerand gibilerinin yerine yazarımızı koyalım. Acaba buradan yazarımızın muhtemelen çok da uzak olmayan bir gelecekte varacağı politik sonuçları kestirebilmek için bir veri çikmaz mı?

(Devam edecek...)

1 Türkiye Solunun Yurtseverlik Sınava, Kemal Okuyan, s.9

2 age, s.9

3 age, s.9

4 age, s.13

5 Lenin, *Emperyalizm*, Sol Yayınları, s. 27

6 age, s.43

7 age, s.50

8 Lenin, *Emperyalizm*, Sol Yay. , s.84

9 Lenin, *Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist*

Ekonomizm, Sol Yay. s. 47

10 *Sosyalizm Ansiklopedisi*, C.2, Ekler, s.97

11 James Joll, *II. Enternasyonal*, Belge Yay. s.78

Ukrayna ve Alman burjuvazisinin kirli emelleri

29 Kasım 2013 tarihinde AB ile Ukrayna, Moldova ve Gürcistan arasında Asosyasyon ve Serbestpazar Anlaşmaları imzalanması bekleniyordu. Yaklaşık yedi yılı bulan bir ön çalışmanın ürünü olarak hazırlanan ve 1200 sayfadan oluşan bu anlaşma metni son anda Ukrayna hükümeti tarafından imzalanmayarak belirsiz bir tarihe ertelendi. Moldova ve Gürcistan hükümetleri ise kayıtsız-şartsız bir teslimiyet anlamına gelen bu anlaşmaya imza koydular.

Ukrayna hükümetinin bu beklenmeyen tutumu, başta emperyalist Alman burjuvazisi olmak üzere, bütün bir Avrupa Birliği'ni çileden çıkardı. Önce, kirli medyaları aracılığıyla yalan-yanlış bilgilerden oluşan bir kara propaganda saldırısı başlattılar. Bunu başka saldırılar izledi.

Bu gerici güruhun Ukrayna ile yaklaşık yüz yılı bulan ilişkileri vardı. Sefil çıkarları tehlikeye girdiğinde devreye sokulmak üzere çeşitli önlemler almışlardı. Yani hazırlıklıydılar. Bu kez de önden kurulmuş partiler, "sivil toplum örgütleri" ve paramiliter kuvvetleri devreye soktular.

Avrupa ve Alman burjuvazisi anında dışa vurduğu saldırgan tutumunu, özellikle Alman kamuoyuna "demokrasi ve özgürlükler" adına yapılmış bir girişim olarak sundu. Bunun böyle olduğunu anlatması için bir kez daha, hain sosyal-demokratları görevlendirdiler. Bu hainlerin yanında ise her zamanki gibi küçük biraderleri Yeşiller Partisi var. Bir taraftan Alman burjuvazisinin "sol" temsilcisi SPD, öte yanda onun küçük biraderi Yeşiller Partisi, günlerdir bu yönlü gerçekten utanç verici açıklamalar yapıyorlar.

Nazi propaganda bakanı Goebells'i aratmayacak açıklamalarda bulunan Avrupa Parlamentosu Yeşiller Partisi fraksiyon şefi Rebecca Harms "Avrupa Birliği'nin Rusya'ya bu olay şahsında haddini bildirerek Doğu Avrupa'da etkisini daha kapsamlı bir şekilde hissettirmesi zamanının geldiğini ve bunun kaçınılmaz olduğunu" söyleyebilecek kadar alçalmıştır. Tüm bu açıklamalar, hiç kuşkusuz kitlelerin bilincini karartmaya dönük kara ve kirli bir propagandadan ibarettir ve bu iki partinin gerçek kimliğini bir kez daha ortaya sermiştir.

AB-Asosyasyon anlaşması iktisadi yıkım ve kölelik anlaşmasıdır

Bu anlaşma Ukrayna ekonomisi için gerçek anlamda bir iktisadi yıkım anlaşmasıdır. Ne var ki, bu anlaşmanın doğuracağı sonuçlar sadece iktisadi yıkımla sınırlı kalmayacaktır. Bu anlaşma, Bulgaristan, Romanya ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, 45 milyonluk Ukrayna pazarını sermaye gerçiciliğinin her türden iktisadi ve sosyal saldırılarının hedefi haline getirecektir. Öte yandan siyasal bakımdan da ülkenin parçalanması tehlikesini de içinde barındıran son derece vahim sonuçlara yol açacaktır. Yugoslavya bunun en güzel örneklerinden biridir.

Asosyasyon anlaşmasını imzalamayan Ukrayna hükümeti adına açıklama yapan ekonomi bakanı, "bu

anlaşmaya imza konulması durumunda gelecek on yıl içerisinde ülke ekonomisine maliyetinin 600 milyar doları" bulacağını söylemiştir. AB ekonomileriyle yarışma kapasitesi bulunmayan ve girdilerin çıktılara oranının neredeyse beş katına çıkacağı bilinen, haliyle sürekli bütçe açığı verecek olan Ukrayna ekonomisi, bu durumda çok kısa bir sürede yönetilemez hale gelecektir. Bu da AB Fonları'na, AB Merkez Bankası uygulamalarına sonuna kadar bağımlı hale gelerek her türlü egemenlik hakkından vazgeçmek ve ülkenin klasik bir AB sömürgesi haline gelmesi anlamı taşımaktadır.

Ukrayna: Gerici partiler ve karakteristik özellikleri

Avrupa Birliği Fonları, karanlık ilişkiler ve Almanya merkezli muhafazakar partilerin desteğiyle ayakta kalan burjuva gerici üç parti, Ukrayna'yı büyük bir kaosa sürüklemeye çalışmaktadır. Bu partiler, büyük çapta kamu malını zimmetlerine geçirmekten hüküm giymiş eski Ukrayna Başbakanı Timoschenko'nun Batkiwschtschina (Anavatan) Partisi, dünyaca ünlü boksör Vitali Klitschko'nun (ki kendileri Almanya adına uluslararası müsabakalarda ringe çıkıp adam dövmetedirler) da içinde bulunduğu UDAR ve milliyetçi faşist parti Swoboda'dır. Bu üç partinin en belirgin ortak özellikleri başta CDU/CSU olmak üzere, ırkçı-faşist NPD ile çok yakın dirsek temasında bulunuyor olmalarıdır.

Örneğin, Timoschenko'nun Anavatan Partisi, 2008 yılında, CDU ve CSU'nun büyük katkılarıyla Avrupa Muhafazakar Partileri Çatı Örgütü'ne gözlemci statüsüyle dahil edilmiştir. İlişkiler 2012 yılında Avrupa Futbol Şampiyonası'nın Polonya ve Ukrayna'da yapılması ile yeni boyutlar kazanarak derinleşmiştir. Timoschenko'nun kızı Jewgenija'nın CDU şefleriyle

olan görüşme trafiği ve Alman hükümetine dönük daha fazla sorumluluk alma çağrıları, gelinen yerde gizlenemeyen kirli ilişkileri göstermesi açısından çarpıcıdır. Bu parti hali hazırda Ukrayna'da ana muhalefet partisidir ve bir dönem önce iktidar olmasının sunduğu imkanlarla belirli bir toplumsal tabana sahiptir.

Dünyaca ünlü boksör Klitschko'nun partisi UDAR (Reformlar için Ukrayna Birlik Partisi) ise gerici Alman sermayesiyle daha sıkı ve net ilişkilere sahiptir. 2006 yılında başkent Kiev'de Belediye Başkanlığı seçimlerinde %26 oy alarak, CDU'ya ait Friedrich-Ebert Vakfı' nezdinde rüşünü ispat etmiş, bu sayede her türden yardımı almaya mazhar olmuştur. O günden bu yana, bu vakıfla oldukça iç içe ilişkilere girilerek Ukrayna'da mühendislik projeleri yapılmaktadır. Bugün, özellikle bu partiden çok şey beklenmektedir.

Swoboda (Özgürlük) Partisi'nin sadece Almanya ırkçı faşist partisi NPD ile değil, Fransız ırkçı-faşist parti 'Front National' ile de derin ilişkileri mevcuttur. Gerici Alman medyası tarafından 'sağ popülist' bir parti olarak tanıtılan Swoboda Partisi, Ukrayna'yı 'Ruslar'dan ve Yahudiler'den temizlemeyi' kendisine temel şiar etmiş ırkçı-faşist bir partidir. Ne var ki, söz konusu olan sermayenin gerici emelleriyse eğer, onun hizmetinde kapıkulluğu yapan satılık kaleşörlerden ve borazanlığını yapan iletişim kanallarından doğru bilgiyi edinmek tabiki abesle iştigal olur. Ancak hiçbir çaba gerçekleri gizlemeye muktedir değildir. Bu, ırkçı-faşist parti için de geçerlidir. Bu parti, 2013'ün Mayıs ayında NPD ile görüşmek üzere, büyük bir heyetle Almanya'ya çıkarma yapmıştır. Swoboda Partisi son yıllarda ülkenin içinden geçtiği ekonomik ve siyasal zorlukların yarattığı politik ortamdan da faydalanarak etki alanını her geçen gün daha da artırmaktadır. 2012 yılında yapılan seçimlerde %10,45 oranında oy alarak ilk kez meclise girmeyi başarmıştır.

Avrupa burjuvazisinin, Avrupa Birliği öncülüğünde ve yukarıda portrelerini çizmeye çalıştığımız işbirlikçileri eliyle Ukrayna'ya demokrasi, özgürlük ve refah getireceği yalanı pek de karşılık bulmamıştır. Sokaklara çıkan kitlelerin sayısı bu konuda açık bir fikir vermektedir. Buna rağmen, bu hareketin büyümesi ve mümkünse sivil bir darbeye dönüşerek AB yanlısı kukla bir iktidarın oluşması için başta Alman burjuvazisi olmak üzere Brüksel merkezli sermaye gericiliği elinden geleni yapacaktır.

Kirli ilişkiler, kirli çıkarlar...

Tarihsel bir arka planı da olan Almanya-Ukrayna ilişkileri, 19. yüzyıla uzanmakla beraber, gerçek anlamda Birinci Paylaşım Savaşı'nın ön günlerinde kristalize olur. Almanya'yı doğuya doğru genişletmek, bu esnada da Baltık Denizi ve Karadeniz'le bağlantısını keserek Rusya'yı kuşatmak için Ukrayna'ya ilişkin çok çarpıcı stratejiler geliştirilir. Öyle ki, adı 'Ukrayna Mucidi' olarak bilinen Paul Rohrbach, Ukrayna diye bir ülke yaratmak için on yıllarca Matthias Erzberger ile beraber planlamalar yapar, organizasyonlar düzenler. Böylece, Ukrayna milliyetçiliğinin siyasal temellerini oluşturur. 1914'ten 1939 yılına kadar Alman devleti Ukrayna'yı doğuda var olmanın olmazsa olmazı bir sıçrama tahtası olarak görmüş ve onun bir gereği olarak da bu ülkede derin ve kalıcı ilişkiler örgütlemiştir.

Alman devletinin Ukrayna'ya dönük ilgisi İkinci Paylaşım Savaşı'nın ardından kısa bir kesintiye uğrasa da tekrar başlar ve günümüze kadar kesintisiz sürer. Tarihsel olarak, en başta Alman devleti olmak üzere, Avrupa gericiliği, bu ülkenin bulunduğu jeopolitik konumdan faydalanmak ve bunu kendi çıkarlarının sıçrama noktasına dönüştürmek için ülke halklarına az acı da yaşatmamıştır. Bugün de bu ülke aynı gericilik tarafından ameliyat masasına yatırılmıştır ve üzerinde yeni operasyonlar yapılmaktadır. Gericici sermaye tekellerinin iştahını kabartan bir başka şey ise henüz işletilmemiş zengin maden yataklarının varlığıdır. 19. ve 20. yy'da Avrupa'nın buğday ambarı olarak görülen Ukrayna, Rohrbach'ın "Ukrayna'yı alan Rusya'yı alır ve Türkistan'a ulaştır" stratejisiyle, bu gericici sermaye güruhunun tekrardan hedef tahtası haline getirilmiştir. Bir taraftan Rusya'yı kuşatma hevesleri, diğer taraftan da enerji koridorlarının güvenliği (ki Avrupa'ya gelen enerji hatlarının %80'i Ukrayna topraklarından geçmektedir) nedeniyle Avrupalı emperyalist kuvvetlerin hismine uğrayan Ukrayna, çok kritik bir eşikten geçmektedir. Mevcut iktidarın krizi yönetememe durumu da göz önüne alındığında, gelişmelerin birçok şeye gebe olduğu söylenebilir.

Sonuç olarak...

Avrupa ve Alman burjuvazisinin Ukrayna'ya dönük hegemonya savaşı (ülkenin demografik yapısı da göz önüne alındığında) korkunç bir iç savaş potansiyeline sahiptir. Olası bir iç savaşın bu ülke halklarına korkunç acılara mal olacağı kesindir. Kesin olan bir diğer gerçek ise, bunun Ukrayna ile sınırlı kalmayacağı ve daha büyük yıkımlara yol açacak olan bir savaşa büyüyeceğidir.

İki kez savaş suçu işlemiş olan Alman burjuvazisi, üstelik de Hitler'in güzergahından yürüyerek, bu suçu üçüncü kez işlemeye pek heveslidir. Ama boşuna! Hitler'le başaramamıştı, yine başaramayacaktır.

İspanya'da eylemlere para cezası

Ekonomik kriz içerisindeki İspanya, sokağın öfkesini dizginleyebilmek için eylem yapanlara para cezası verecek.

Kölelik yasalarını rahatça hayata geçirmek isteyen sermaye önce sokağı teslim almak istiyor. Planlanan yasa ile ezilen ulusların söz söyleme ve eylem hakkına kısıtlamalar getirilecek.

Franco faşizmine geri dönüş

Krizin faturasını emekçilerin sırtına yüklemeye çalışan sermaye devletinin yeni planını, insan hakları savunucuları ve sol örgütler, Franco dönemiyle kıyaslıyor. Kriz içerisinde debelenen İspanya sermayesi emekçilerin protestolarına karşı astronomik para cezaları vermeyi planlıyor. Hükümet iki haftadır gündemde olan yasaya karşı gelişen tepkileri dizginlemek için tasarı üzerinde küçük oynamalara imza atsa da para cezasını hayata geçirmeye kararlı.

Tasarı ile emekçilerin seslerini duyurmalarını engellemeye çalışan hükümet, gelişebilecek tepkilere karşı şimdiden önlemlerini almaya başladı. Halk Partisi'nin Madrid'deki merkez binasını korumaya alan polis çevredeki herkesi kimlik kontrolünden geçiriyor.

21. yüzyıl Avrupası'nda kralı protesto yasak

Bakanlar Kurulu'nun onayladığı "Yurttaş Güvenliği Yasası" meclise gönderildi. Yasa tasarısı 'izinsiz' eylemleri cezalandıracağını, yani pek bir eylem izin de verilmeyeceğinin işaretini veriyor. Emekçileri Franco zihniyetiyle susturmaya çalışan yasaya göre meclis, senato veya özerk yönetim parlamentoları yapılacak eylemlere 30 bin Euro'ya varan cezalar verebilecek. Güvenlik görevlilerine karşı 'hakaret' ve 'tehdit' gibi muğlak ifadelerin geçtiği madde için ise bin Euro'ya varan cezalar uygulanacak.

Bazı maddeler ise özellikle Bask ve Katalan halkı

için düşünülmüş. Bu maddelere göre İspanya Kralı'nın resmi ve İspanya bayrağı yakılmayacak; ulusal marş ıslıklanamayacak. Protesto ve ifade özgürlüğü hakkının devlet sembolleri ile dile getirilmesi, ETA bayrağı ve üye resimlerinin taşınması yasaklanacak.

Olağan eyleme olağanüstü ceza

Eylemlerin kamusal hayatı engellemesi durumunda ise cezaların arttırılacağı dile getiriliyor. Ucu açık bir söylem ile maddeleşen bu hükmün cezası ise 600 bin Euro'ya varıyor. Nükleer santral ve havaalanı çevresinde gösteri yapmanın cezası da 600 bin Euro olacak.

Hükümet, IMF ve Dünya Bankası'nın eylemlerine sınırsız izin için şimdiden düzenlenebilecek büyük protestoların önüne geçmeye çalışıyor ve buna "Yurttaş Güvenliği" ismini veriyor.

Sermayeye güvenlik

Ülkedeki gençlik nüfusunun önemli bir kısmı işsiz. Emekçilerin kazanılmış hakları tırpanlanırken gündeme gelen "Yurttaş Güvenliği Yasası" elbette bir avuç asalağın güvenliği için küçük bir adım olabilir. Ancak köleleştirilmeye çalışılan emekçilerin, geleceksizliğe mahkum edilen gençlerin öfkesi astronomik para cezalarıyla dinmeyecektir. Yasa güvenlik demagojisine başvurursa da güvenliği sağlanmaya çalışılan tek taraf sermayedir.

Nitekim daha şimdiden yasaya karşı tepkiler oluşmaya başladı. "Öfkeli" adlı girişim yasaya karşı halkı 14 Aralık'ta meclisi kuşatmaya çağırdı.

Geçtiğimiz yıl İspanya'da 42 binden fazla eylem yapıldığı söyleniyor.

Cenevre 2'ye giderken...

Tarafların şu anki şartlarıyla diplomatik çözüm epey zor gibi duruyor. Ama müzakere masasında bazı değişiklikler olabilir.

Suriye'de kanlı iç savaş devam ediyor. İlimli ve radikal kanatlarıyla sayısız cihatçı örgüt ve Suriye ordusu arasındaki savaşta son açıklanan rakamlara göre ölü sayısı 125 bini aşmış durumda. Yaralılar ve mültecilerin sayısı ise milyonlara ulaştı. İki seneyi aşkındır süren savaşın insani boyutu kabaca bu. Bahsi geçen örgütlere verilen destek kesilmediği müddetçe insani bilançodaki kara tablo artışını sürdürecektir.

Politik ve askeri arenada ise Esad rejimi gün geçtikçe ağırlığını daha da arttırıyor. Kimyasal silah provokasyonu sonrasında Batılı emperyalist ülkelerin askeri müdahaleden vazgeçmesi, aynı anda Suriye devletinin Rusya şemsiyesi altındaki diplomatik manevraları sonucunda rejim savaşta daha güçlü bir konuma sahip. Bu duruma savaşta açıkça taraf olan bazı ülkelerin, şu sıralar kendi köşelerine çekilmiş olmalarını da eklemek gerekiyor. Beşar Esad'ın da söylediği gibi savaş geline aşamada Ortadoğu'da gericiliğin baş finansörü Suudi Arabistan ile sürdürülüyor.

Türk sermaye devleti efendilerinden gelen uyarılar üzerine şimdilik çetelerle fazla haşır neşir bir ilişki içinde görünmek istemiyor. ABD'nin uyarıları sonucu savaş hevesini sineye çeken Türk sermaye devleti eski efelenmelerinden uzak bir görüntü çiziyor. Türk polisi birkaç gün önce Suriye'de savaşan onlarca örgütü takibe aldıklarını duyurdu. Birkaç ay öncesine kadar açıkça destek verdikleri el Kaide vb. cihatçı çetelere verilen açık desteğin ortaya çıkardığı tepki bu şekilde dindirilmeye çalışılıyor. Muhtemelen Türk sermaye devleti bundan sonra 'ılımlı' örgütler ile Suriye arenasında söz söylemeye, kan dökmeye devam edecek. Uygun koşullar oluştuğu takdirde ise gerek Rojava gerek Suriye'nin diğer bölgelerinde 'çetecilik' tekrar hız kazanabilir.

Katar'dan Hamas'a kadar Suriye devletine yüz çevirmiş bazı örgüt ve ülkeler ise şimdi Esad ile nasıl barışabiliriz diye hesap yapıyorlar. Zira önemli bir değişiklik olmadığı takdirde Esad'ın savaşı kazanması büyük ihtimal. Türk sermaye devletinin çenesini kapatmasının asli sebeplerinden biri de bu olsa gerek. En büyük etken ise ABD'nin Ankara'daki uşaklarına uyarıları oldu. Geline yerde Suudi Arabistan Suriye'de savaşın en ön cepesinde yer alıyor.

Suriye ordusu zaman geçtikçe çeşitli cephelerdeki ilerleyişini sürdürüyor. Ordu özellikle silahlı gruplara desteğin geldiği bölgeleri ele geçirmeye çalışıyor. Beşar Esad geçtiğimiz günlerde bu durumu "artık zafer aşamasındayız" sözleriyle tanımladı. Ara sıra muhaliflerin bazı bölgeleri ele geçirdiği haberleri ise abartılarak veriliyor. Savaşı yakından takip eden bazı analizciler muhaliflerin önemsiz bazı kasaba ve alanları aldığını, bunun karşısında ordunun ise stratejik öneme sahip yerleri kazandığını söylüyorlar. Rojava'dan büyük ölçüde kovulan cihatçı çeteler önümüzdeki günlerde kuşatma altına girerek büyük darbeler yiyebilirler.

Ancak savaşın hemen sona erebileceğini düşünmek hayal olacaktır. Emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin Suriye halkının başına ördüğü bu sorun şimdilik

ağırlığını yitirse de senelerce etkisini sürdürecektir, El Kaide vb. eliyle kan akıtmaya devam edecek. Ancak bu meselenin başka bir yüzü. Önümüzdeki aylara bakmamız gerekirse hala on binlerce silahlı militanın varlığını gözardı etmemek gerekiyor, ÖSO'nun yerine Suudi Arabistan destekli İslami yapılar etkisini gösteriyor. Halkın büyük bir kesimi ise bu örgütleri istemiyor. Hatta El Nusra ve IŞİD tehdidine karşı en önde gelen muhalifler bile Baas rejimiyle anlaşmayı tercih ediyor.

Baas rejiminin en büyük avantajı halkın dinci çetelere destek vermemesidir. Bunun haricinde ise uluslararası konjonktürde rejimin lehine gelişmeler yaşanmaktadır. Cenevre görüşmeleri için ise bir tahminde bulunmak zor görünüyor. Muhtemelen Cenevre 2 savaşı durduramayacak. ÖSO kesinlikle Cenevre görüşmelerine katılmayacağını açıkladı. Suriye Ulusal Koordinasyonu ise Esad'sız geçiş şartı ile katılacak. Tabii ki bu şartın kabul görmesi imkansız. Suriye hükümeti askeri ve politik olarak karşısındakine oranla epeyce üstün durumda. Böyle bir şart -eğer sürdürülürse- müzakerelerin önünü tıkamaktan başka bir anlama gelmez. Zaten SUK adına müzakereyi ABD yürütecek ve Obama yönetimi de şu an için diplomatik çözümden yana. Esad ise Cenevre 2'de bir çözümün olmayacağını belirtiyor.

Tarafların şu anki şartlarıyla diplomatik çözüm epey zor gibi duruyor. Ama müzakere masasında bazı değişiklikler olabilir. Bu değişiklikler ise -orta formül gibi- savaşın durmasına pek de fayda etmeyecektir. Çünkü savaş sürdüren taraflardan biri radikal İslamcılar ve onların da müzakere gibi bir derdi bulunmuyor.

Daha uzun yıllara yayılma ve çevre ülkelere sıçrama ihtimali olan bu savaşın nihai çözümümse emekçilerin kendi kaderlerini kendi ellerine almalarından geçiyor. Sadece Suriye değil Irak'tan Mısır'a, Lübnan'dan Libya'ya kadar etnik, politik ve mezhepsel çatışmaların yoğunlaştığı ülkelerin makus talihi ancak devrim ile değişebilir.

Mısır'da grevler ve gösteriler

Başkent Kahire'nin güneyindeki Helvan'da devlete ait Hadisob Demir-Çelik Fabrikası'nda çalışan 12 bin işçi, 3 Aralık günü oturma eylemi düzenledi. Çelik işçileri ikramiyelerinin ödenmesini talep etti. İşçiler ayrıca fabrika yöneticilerinin işlerine son verilmesini ve fabrikanın tamiri için daha fazla yatırım yapılmasını talep ediyorlar.

11 bini part-time, toplam 18 bin işçinin çalıştığı Kahire'nin kuzeyinde bulunan Crystal Asfour Cam Fabrikası işçilerinin grevi ise 2. haftasında. Patronun ücretlerin yükseltilmesi için verdiği teklif işçiler tarafından oybirliğiyle reddedildi. İşçiler daha fazla ücret, herkese normal iş sözleşmesi ve işten atılan arkadaşlarının yeniden işe alınmasını talep ediyorlar.

Bu arada Mısır halkı yeni "gösteri yasası"na karşı sokaklarda mücadeleyi sürdürüyor. 1 Aralık günü tüm ülke çapında gösteriler vardı.

Yeni anayasada yapılacak değişiklikler komite tarafından görüşülürken, devrik cumhurbaşkanı Mursi destekçileri de Tahrir Meydanı'nda protesto gösterisi düzenledi. Yasaya karşı 200 bin öğrencisi ile Afrika'nın en büyük üniversitesi olan Kahire'deki üniversitede solcu ve liberal öğrencilerin gösterileri de sürüyor. Polis tazyikli su ve gaz bombaları ile göstericilere saldırırken çok sayıda göstericinin tutuklandığı bildirildi.

Şili'de kamu çalışanlarından grev

Şili'de kamu çalışanları, özellikle sağlık emekçileri, bu hafta ücret artışı talebiyle greve gitti. Sendikalar, 2014'te geçerli olacak yüzde 7 ile yüzde 9 arasında zam talep ediyorlar. Hükümetin önerdiği ücret atışı ise % 4,4.

Paraguay'da öğrenci protestoları

Paraguay'da binlerce lise öğrencisi hükümetin eğitim politikasını protesto etti. Ortaöğretim öğrencileri, Horacio Cartes hükümetinin ilk 100 günü vesilesiyle ülke genelinde birçok ilde sokaklara çıktılar.

Eğitim bütçesinde yapılmak istenen kesintileri protesto eden öğrenciler, eğitimin özelleştirilmesinden duydukları kaygıları ifade ettiler. Öğrenci örgütleri, bütçeden eğitime ayrılan oranın %3'ten %7'ye çıkarılmasını talep ediyorlar.

Arjantin'de tohum fabrikası eylemi

Dünyanın en büyük tohum tekeli olan Monsanto şirketinin, Arjantin'in Cordoba kentine bağlı Malvinas'ta yeni bir fabrika inşasına karşı başlayan protesto ve blokaj eylemleri devam ediyor.

Eylemcilerin, inşaat araçlarının şantiyeye girmesini engellenmeleri üzerine harekete geçen Arjantin hükümeti, bölgeye askeri birlikleri sevk etti.

Monsanto şirketi tarafından üretilen ve tarımsal alanlarda kullanılan pestisit maddesinin insan sağlığına büyük zararlar vermesi nedeniyle gerçekleştirilen protesto eylemine kadın ve çocukların yoğun olarak katıldığı bildiriliyor.

İsrail'de kağıt işçileri grevi

Hayfa kenti yakınlarındaki Hadera'da, kâğıt fabrikasında çalışan 375 işçi greve gitti. Grev, patronun pirim ödemelerini kesmek istemesine karşı başladı. Patronun 250-800 arası işçiyi işten atacağını açıklaması üzerine, 30 Kasım günü yüzlerce işçi fabrika kapısı önünde barikat kurdu ve girişleri engelledi. Fabrika yöneticisi, ancak polis koruması altında fabrikadan çıkabildi.

Bir sene devrilirken...

T. Kor

Fotoğraflar söylüyor yılın isyanlara evrildiğini. Brezilya'da, Mısır'da ve de Türkiye'de! Haziran Direnişi gururla yansıyor fotoğraflara...

Fotoğraflarla insanlık geçidi başladı. Yılı devirmeye sayılı günler kala ajanslar sunuyor seçilmiş kareleri. Dünyanın dört bir yanından dört köşeli çerçevede seçiyorlar ticari getirisi en yüksek olanları. Ne ölümün acısını görüyorlar ne öfkenin kızgınlığını.

Ama biz seçiyoruz. Zira hissediyoruz. Aynı ölüm reva görülürken savaş alanlarında ve saçlarımızdan çekip bedenimizi malları saydıklarında aynıyız. Aynıyız sömürüye, baskıya karşı caddede barikat kurarken. Aynı biber gazıyla boğuluyoruz. Aynı dilde olmasa da sözcüklerimiz, şiarlarımız aynı. Bunun için o fotoğraf kareleri bize çok şey anlatıyor.

Bir seneyi deviriyoruz. Kapitalizmin tüm dünyada sömürsünü egemen kıldığı bir yılı daha bitiriyoruz. Ve fotoğraflar sözümüzü taşıyor. Gerçeğin ışığını, duyguların anlamını. Dünyanın diğer ucundan bize seslenen, bizden bir parça olanların her bir karedeki imzasıyla yeni fotoğraf kareleri için kendi hayatlarımızı seçiyoruz.

Karelerdeyse görülen savaş, bunalım ve devrimin silueti oluyor.

Savaş... Yıkım... Ölüm...

Üçleme, efendilerin buyruğuyla gelirken Akdeniz sahillerine, bitmiyor savaş. 5 kıtada, insanın var olduğu her toprak parçasında savaş sürüyor, adı, şekli değişiyor ama sürüyor. Kurtuluş için olmayan her savaşta olduğu gibi kısır döngüsüyle yok oluyoruz. Kenya'dan, Libya'dan, Mali'den, Suriye'den savaşın yıkımı yılın karelerine giriyor. Birinde alışveriş yapan

insanları sırf dini başka diye katledenler, diğerinde dini başka olanlardan aldıkları paralarla savaşa girenler. Batıdaki efendi, doğudaki uşakla Ortadoğu'nun her bir karışına gericiliği vahşetle ekenler, ezilen halkları canıyla, buğdayıyla tehdit edenler.

Hepsi tek karede. Efendiler çatışırken fotoğraflarda ölenler halklar oluyor. Fotoğrafta görüyoruz aynı acının ABD'ye de uzak olmadığını. Boston'da bir Pazar maratonunun sonunda, hayata sağlık katma avuntusuyla koşanları yakaladı patlama. Ve yere yığılmış bir insanın kaldırılma anı yansıdı kareye -sonrasında *Time*'de yılın fotoğrafı seçilecek olan-. Yarattığı canavar yüzlerce kilometre öteye de geldi işte. Ve bu fotoğraf sadece patlamayı hatırlatmadı. O kare, kapitalist devlet aygıtının Boston'da toplu taşımayı durdurup, işyerlerini, okulları ve üniversiteleri de dahil olmak üzere şehri kapattığını hatırlatıyor. Yılın karesi unutturmuyor, vahşeti yaratan eller vahşetle ölümü tadıyor.

Ama ölüm burada her gün bir ülke adı seçip iniyor yeryüzüne. Eşitlik, özgürlük isteyen halkların sesini boğan gericilerle diktatörlerin savaşında ölüm çocuklarımızı buluyor. Bunun için hangi ajanstan alırsanız alın yılın fotoğrafını hanemizde ölüm elbet oluyor.

Bunalım... Yozlaşma... Çürüme...

Tek başına yapıların yıkımı değil, bizzat insanlığın yıkımını görüyoruz deklanşöre basılan anda. Sistem ayakta durdukça eriyor değerler. Genel ahlak diye

yasaklarını dayatanlar ahlaktan öte ne varsa savunuyorlar. Yıkım bize Hindistan'da çocuklara tecavüze karşı savunma teknikleri eğitiminde görülüyor. Toplu tecavüz 'vakalarının' artmasına 'çözüm', 8 yaşındaki çocuklara karate öğretmekse eğer insanlığın bir yanı çürümüş demektir. Ve fotoğraflara yansımaya da biliyoruz, insanlığı kirletenlerin Afrika'da, Uzakdoğu'da çocuklardan fuhuş merkezleri kurduğunu. Diğer bir karede görüyoruz alev topunu, 50 ton uyuşturucunun yakılma töreninde. Göğe yükselen alev dalgaları bize yozlaşan insanın ruhunun yakılmasını gösteriyor. Yakılan, yok edilen, ele geçirilen uyuşturucu dünya üzerindeki üretimin yanında bir hiçken, yılın fotoğrafı bize uyuşturucuyla savaş yalanını empoze etmekten öteye gidemiyor.

Zimbawe'den bir fotoğraf... Elleri kelepçeli götürülenler sadece dört duvara değil açlığa da mahkum. 2013'te Zimbawe'de 100 mahkum açlıktan öldü. Fotoğraf anlatıyor mu ölümü? Yok ama söylüyor kapitalizmin insanlığı neye mahkum ettiğini. Hem de dünyanın tüm zenginlikleri gözümüzün önünde dururken...

Fotoğraflar bütünü göstermez. Anı aktarır. Bir saniye öncesi ve sonrası yoktur. Ama o milisaniyelik anlar ki tarih kitaplarına bedel olur. Ve gün gelir o fotoğraflar umut olur. Bakıp hikaye yapmak isteyene fotoğraf da anı da çoktur. Ama biz biliriz hikayeyi bitirmek, ders çıkarmak için fotoğraflara bakmayı.

Göz kırpan halkın isyanı artık hissiyle yürektedir

Fotoğraflar söylüyor yılın isyanlara evrildiğini. Brezilya'da, Mısır'da ve de Türkiye'de! Haziran Direnişi gururla yansıyor fotoğraflara... Gaz bulutu arasında meydan, barikatın içinde bir militan. Bir ruh olarak direniş 2013'ün fotoğraflarında. Çok değil sayılı geceler öncesinde bükülmez denilen kolları kıra kıra meydanları zaptetti bu ruh. Artık fotoğraflara sığmayan isyan yürekten çıkıp, kanın en sıcak ve en hızlı damlası olarak tüm vücutta hissedilir.

Fotoğraf gösteremez bunu, zira ışığın yansımaya sığmaz bir halkın kavgası. Bunun için bilinçle çıkarıp Haziran 2013'ü yürüyoruz yeni yıla. Yürüyoruz, Brezilya'da, Taksim çatışmalarını görüp aşkı bir kenara bırakan fotoğraflara bakarak. Ya da Mısır'da üçüncü kez diktatöre kafa tutan işçi ve emekçilerden öğrenerek.

O afiş olacak fotoğrafları da kazıyoruz hafızalarımıza, yılı bırakırken ardımızda. Önümüzdeki yıl bu fotoğrafların yazdığı tarihi ileri sarmak için yürüyeceğimiz yollarda. Bir Haziran Direnişi pozu vereceğiz belki Mart'ta belki sonbaharda. Zaman yitip gidecek ve geriye kavganın yeni bir pozu gelecek, film yakan bir kızıl şafağın tokluğunda. Bu sefer kızıl bayrak gölgesini büyütürük, çekiçli ellerin şalterleri indirdiği karelerle... Gerçek, zamanı aşılıyor işte!

Dünya iklim krizinde

IPCC raporunun da ortaya koyduğu gibi açık bir iklim krizi yaşanmaktadır ve önlem alınmadığı takdirde bu kriz artarak devam edecektir.

Bilim insanlarının gerçekleştirdiği bir araştırma Sanayi Devrimi'nden sonra ortalama yüzey sıcaklığının 2°C arttığını ortaya koymakta. Küresel ısınma sorunu ise aralarında Gizem Akhan'ın da bulunduğu 28 Greenpeace eylemcisinin Gazprom'un Rus Buzul Denizi'ndeki petrol platformunu protesto etmeleriyle bir süredir gündeme taşınmış oldu. Küresel ısınmayı protesto edenler arasında Gizem Akhan'ın da bulunması burjuva medyanın ilgisini çekerken Greenpeace üyeleri gerçekleştirdikleri eylem sırasında Rusya Sahil Güvenliği tarafından gözaltına alındıktan sonra bir süre tutuklu yargılandılar ve çıkartıldıkları mahkemede Rusya'dan çıkış yasağı getirilerek kefaletle serbest bırakıldılar. Bu vesileyle burjuva medyada yer alan haberlerde satır aralarında küresel ısınmaya da değinildi.

Dünyamıza neler oluyor?

800'den fazla bilim insanının katkıda bulunarak hazırladığı ve 27 Eylül 2013'te açıklanan Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC) raporunda atmosfer ve okyanusların ısındığı, kar ve buz miktarlarının azaldığı, ortalama deniz düzeyinin yükseldiği ve sera gazlarının atmosferdeki birikimlerinin arttığı ortaya konuyor. 1951 – 2010 döneminde küresel sıcaklıklardaki artışın ise kesin olarak insan etkinliklerinden kaynaklandığı belirtiliyor.

Küresel iklim değişikliklerinin ana sorumlusunun enerji sektörü olduğu biliniyor. Enerjinin verimli kullanımını sağlayacak yöntemler ve yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı sürdürülebilir enerji kullanmak yerine fosil yakıtlara dayalı enerji projeleri ve yatırımlarında ısrar gösterilmesinin nedeninin ise kapitalist tekellerin kar hırsı olduğu ortada.

IPCC raporundan yansıyanlar:

* Geçen 30 yıl, küresel ölçekte 1850'den beri

kaydedilen en sıcak ardışık 30 yıl, 21'nci yüzyılın ilk 10 yılıysa en sıcak 10 yıl.

* Karbondioksit (CO₂), metan (CH₄) ve diazotmonoksit (N₂O) gazlarının atmosferik birikimleri (konsantrasyonları) bugün itibarıyla en azından son 800 bin yıllık dönemde hiç olmadığı kadar yüksek bir düzeye yükseldi.

* CO₂ birikimleri, temel olarak fosil yakıt yanması ve ikincil olarak net arazi kullanımı değişikliğinden kaynaklanan salımlar nedeniyle, sanayi öncesi döneme göre %40 oranında arttı.

* Grönland ve Antarktik buz kalkanları geçen 20 yıllık dönemde kütle kaybediyor, buzullar (dağ vadi ve takke buzulları vb.) neredeyse küresel ölçekte küçülmeyi sürdürüyor ve Kuzey Kutup deniz buzu ve kuzey yarımküre ilkbahar kar örtüsü alansal olarak küçülmesini sürdürüyor.

* Okyanuslar atmosfere salınan insan kaynaklı karbonun yaklaşık %30'unu emdi ve bu da okyanusların asitlenmesine yol açtı.

* Küresel okyanuslardaki ısınma iklim sisteminde biriken enerjideki artışı denetliyor. Bu kapsamda, 1971-2010 döneminde okyanuslarda biriken enerjinin %90'dan fazlası küresel okyanus ısınmayla bağlantılı. Üst okyanus (0-700 m) 1971-2010 döneminde kesin olarak ısındı ve 1870'ler ve 1971 arasındaysa olasılıkla ısındı.

* 19. yüzyıl ortasından beri gözlenmiş olan deniz düzeyi yükselmesi oranı (hızı), önceki iki bin yıllık dönemdeki ortalama yükselme oranından daha büyük. Küresel ortalama deniz düzeyi 1901-2010 döneminde 19 cm yükseldi. Olasılıkla küresel ortalama deniz düzeyi yükselmesini sürdürecektir.

* Küresel yüzey sıcaklığı değişikliği, 21. yüzyılın sonuna kadar, biri dışında tüm yeni IPCC senaryolarına dayanarak olasılıkla sanayi öncesi döneme göre 1.5°C'yi ve iki yeni senaryoya göreyse 2°C'yi aşacak.

* Küresel ısınma, bir senaryo dışında tüm yeni IPCC senaryolarına dayanarak 2100 yılı sonrasında da sürecek. Isınma, yıllar arası değişkenlikten on yıllık

değişkenliklere kadar çeşitli değişkenlikler sergilemeyi sürdürecektir ve bölgesel olarak türdeş olmayacak.

İnsan kaynaklı küresel ısınmanın üçte ikisinden 90 kapitalist tekel sorumlu

IPCC raporunun da ortaya koyduğu gibi açık bir iklim krizi yaşanmaktadır ve önlem alınmadığı takdirde bu kriz artarak devam edecektir.

ABD'de gerçekleştirilen yeni bir araştırma ise insan kaynaklı küresel ısınmanın üçte ikisinden 90 kapitalist şirketin sorumlu olduğunu göstermekte. Petrol, gaz ve kömür üretiminde bulunan Chevron, Exxon ve BP gibi şirketler liste başında yer alıyor.

İşte araştırmanın ortaya koydukları:

* 90 şirket arasında 1751-2010 yılları arasında toplam endüstriyel karbondioksit ve metan salınımlarının % 63'ünü yani 914 milyar ton karbondioksit salınımı gerçekleştiren şirketler var.

* Toplam emisyonların yaklaşık %30'u sadece ilk 20 şirket tarafından üretiliyor. Bu şirketlerin yedisi çimento diğerleri petrol, gaz ve kömür şirketi. Karbondioksit Bilgi ve Analiz Merkezi bu kayıtları 1751 yılından beri yani 1,450 milyar ton seviyelerinden beri tutuyor.

* 90 şirketin 50'si özel şirket. Chevron, Exxon, BP, Royal Dutch Shell gibi petrol üreten şirketler ve British Coal Corp, Peabody Energy ve BHP Billiton gibi kömür üretici şirketler. 31 şirket, içinde Suudi Arabistan'da Saudi Aramco, Rusya'da Gazprom, Norveç'te Statoil gibi şirketlerin bulunduğu devlet şirketi. 9 şirket ise Çin, Kuzey Kore ve Polonya gibi endüstrinin hükümetin elinde olduğu ağırlıklı olarak kömür üreticileri.

Kapitalist barbarlık doğa ve çevreyi yok ediyor

Küresel ısınmanın sorumlularının bir avuç burjuva olduğunu Colorado İklim Sorumluluk Enstitüsü'nden iklim araştırmacısı Richard Heede'in şu açıklaması tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır:

"Binlerce petrol, gaz ve kömür üreticisi var. Ancak bu sayıyı karar vericiler ya da kömür ve petrol başkanlarına kadar daraltırsanız bir ya da iki otobüsü ancak dolduracak sayıya iner. Şirketlerin, şirket merkezi ile beraber 43 ülkede faaliyetleri var. Bu kuruluşlar dünyanın her yerinde petrol, doğal gaz ve kömür kaynaklarını çıkarıp ve bu kayıtları işleyerek her millettten tüketicilere pazarlanabilir ürünler haline getiriyor."

İşçi ve emekçileri sömüren, kendi çıkarları uğruna emperyalist savaşlara kurban eden kapitalist barbarlık bilimsel araştırmaların da ortaya koyduğu gibi bir yandan da bitmek tükenmek bilmeyen kâr hırsıyla doğa ve çevreyi büyük bir yıkıma uğratmaktadır.

Dershaneler de özel okullar da kapatılsın!

Her düzeyde eşit, parasız eğitim!

Dershaneler, enkaza dönmüş eğitim sisteminde tutunmaya çalıştığımız bir daldır. Ama bizim ihtiyacımız olan bu enkazda güvenli bir yer aramak değil, enkazı temizleyip güvenli bir gelecek inşa etmektir.

Cemaat ile AKP arasında dershanelerin kapatılması üzerinden kopan fırtına eğitim sistemi üzerine bir tartışmayı da beraberinde getirdi. Günlerdir gazeteler, televizyon programları, diziler aracılığı ile izlediğimiz bilek güreşi, bu pastadan çeşitli biçimlerde rantlar yiyen egemenlerin kendi aralarındaki bir iç hesaplaşmadır.

Her iki kesimin derdi de eğitim sisteminin iyileştirilmesi değil. Mesele ne eğitimde yaratılan fırsat eşitsizliği ne de dershanelerin bir kene gibi halkın kanını emmesi. Mesele kendi iktidar alanlarını korumak ve geliştirmektir. Önümüze paralı eğitimin en somut yansımaları olan dershaneleri ve özel okulları seçenek olarak sunmaları bunun göstergesidir.

“Dershaneler kapansın” diyen AKP’ye göre, dershane fiyatları çok yüksek olduğu için yoksul ailelerin çocukları dershanelere gidemiyor. Ama AKP’nin bu uygulaması ile tüm dershaneler özel okula dönüşecek ve böylelikle eğitim sistemi tamamen özelleştirilecek.

“Kapanmasın” diyen cemaate göre ise gençler dershaneler aracılığıyla iyi üniversiteleri kazanma şansına sahip oluyor. Aslında dershaneleri para ve kadro kaynağı olarak gören cemaat mevcut yapıdaki eşitsizliklerin üzerini örterek

“dershaneler eşitlik sağlıyor” yalanını sürdürüyor.

Yani iki taraf da yalan söylüyor. Eşitsizlikle derdi olan ikisini de kapatır.

Kavganın merkezinde dershaneler olduğu için eğitim tartışılıyor gibi görünse de; aslında tartışılan yeni devletin sahibinin kim olacağıdır.

Aslında tartışılması gereken tek başına dershaneler değil; eğitim sistemindeki günden güne artan eşitsizlik, öğretmen açığı, atanmayan öğretmenler, kalabalık sınıflar, dinci-gerici eğitim, yoksul çocuklarının yüzüne kapatılan üniversiteler...

Ama devletin elinde, derslik ve okul yapacak kaynaklar varken bunları özel okullara destek amacıyla kullanmak istemesi, eğitimin özelleştirilmesinin teşvik edilmesidir.

Söz bizde!

Eğitim sisteminin çarpıklıklarını en ağır biçimde yaşayan bizleriz. Ev-okul-dershane üçgeninde gençliğimizi tüketen, sınavlardan başını kaldıramayan, ailelerimizin arttırdığı üç kuruşu da dershanelere yatıran, gelecek kaygısıyla ders kitaplarından başını kaldıramayan bizleriz. Bunun için bizim de söyleyecek sözümüz var.

Bizleri dershanelere mahkum eden neden, devlet okullarında eğitimin kalitesinin oldukça yetersiz olması ve en fazla soruyu en kısa zamanda çözmeyi dayatan sınav sistemidir. Fakat eğitime yeterli bütçe ayrılrsa,

okul sayıları arttırılrsa, okullarımızın fiziki koşulları düzeltilse, sınıf mevcutları azaltılrsa, eğitimin niteliğinin yükseltilmesine yönelik adımlar atılrsa, objektif ve güvenilir bir ölçme değerlendirme sistemi oluşturulsa dershanelere ihtiyaç kalmaz.

Bütün arkadaşlarımız eşit ve nitelikli eğitime **parasız** ulaştığı zaman ancak

sağlıklı bir ölçme ve yerleştirme zemini oluşur. Böylelikle eğitim hayatımız boyunca gösterdiğimiz performans, ilgi alanlarımız ve yeteneklerimiz ölçü alınarak sınavsız olarak üniversite okuyabiliriz.

Bu taleplerimiz hayata geçerse ne dershanelere gerek kalır ne de eşit koşullarda hazırlanmadığımız bir sınav sistemine mahkum oluruz.

Bunun için biz liseliler tüm düzeylerde eşit, parasız, bilimsel, anadilde, nitelikli eğitim istiyoruz. Özel okulların ve dershanelerin kapatılmasını istiyoruz. Sınavsız üniversite istiyoruz!

(Liselilerin Sesi'nin Aralık 2013 tarihli 55. sayısından alınmıştır...)

Pendik'te yazılamalar

Pendik'te duvarları süsleyen genç devrimciler liseli gençliği mücadeleye çağırdılar.

Pendik Endüstri ve Meslek Lisesi, Güllübağlar İMKB Meslek Lisesi, Gedik Endüstri ve Meslek Lisesi ve Melek Aknıl Kız Ticaret ve Meslek Lisesi çevresine ve duvarlarına “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Paralı eğitime karşı gençlik direnişe!”, “Parasız eğitim, sınavsız üniversite!”, “PEML faşizme mezar olacak!”, “Staj sömürsüne karşı Devrimci Liseliler Birliği saflarına!” yazılamaları yapıldı. Ayrıca DLB pullamaları da kullanıldı.

Ankara'da anma hazırlıkları

Ankara Devrimci Liseliler Birliği, 7 Aralık günü gerçekleştirilecek Erdal Eren anma etkinliğinin hazırlıklarına yoğun bir şekilde devam ediyor.

Liselilerin yoğun olarak kullandığı Yüksel Caddesi'nde stand açan DLB, etkinliğe çağrı amaçlı bildiri, davetiye ve afiş kullandı. Liselilerin Sesi, Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak'ın da kullanıldığı standda ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi.

Kızılay'da etkinlik afişleri yapıldı. Afişler Sakarya Caddesi'nden Kurtuluş Parkı'na, Yüksel Caddesi'nden Libya Caddesi'ne kadar birçok yerde kullanıldı.

Dershane öğrencilerinin yoğun olduğu Mithatpaşa Köprüsü'nün altında etkinlik bildirileri kullanıldı. Bildiri dağıtımı sırasında Erdal Eren ve dershanelerin kapatılması üzerine sohbetler edilirken birçok liseliden de irtibat numarası alındı.

Liselilerin yoğun olarak kullandığı bazı kafelerin girişlerine de afişler yapıldı.

Afişler Dikmen Caddesi, Sokullu ve ara sokaklarda yaygın bir şekilde kullanıldı. Sokullu Mehmet Paşa Anadolu Lisesi çevresinde de kullanılan afişler emekçiler ve gençler tarafından ilgiyle karşılandı.

Esenyurt'ta polis saldırısı

Devrimci Liseliler Birliği'nin faaliyetinin büyümesi ve gelişmesinden korkan polis 3 Aralık'ta afiş faaliyetine saldırdı.

14 Aralık'ta “Direnişe, özgürlüğe!” şiarıyla yapılacak etkinliğin afişlerini Esenyurt Köyiçi ve civarına yapan sınıf devrimcileri, Nakipoğlu Anadolu Lisesi önünde afişleri yaptıkları sırada sivil polisler tarafından engellenmek istendiler. Sınıf devrimcilerinin yanına gelerek kimlik kontrolü yapmaya başlayan polisler iki sınıf devrimcisini gözaltına almaya yeltendiler. Sınıf devrimcileri polisin gözaltı saldırısına karşı direndi. Kendilerini polis aracına bindirmeye çalışan polislere karşı “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Katil polis hesap verecek!”, “Katillerden hesabı emekçiler soracak!” sloganlarını attılar. Sınıf devrimcilerinin sergilediği direniş ve çevredeki emekçilere teşhir konuşmalarıyla seslenilmesi üzerine polisler kaçmak zorunda kaldılar. Polisler sınıf devrimcilerinin kimliklerini gasp ederek hızla uzaklaştılar.

Çağrı amacıyla yürütülen çalışmalar Avcılar ve Esenyurt'taki bildiri dağıtımlarıyla devam etti. DLB'liler, Liselilerin Sesi dergisi ile etkinlik davetiyelerini liselilere ulaştırdılar. DLB'liler ayrıca Fatih Sultan Mehmet Sağlık Meslek Lisesi ve Balık yolu civarını da etkinlik afişleriyle donattılar.

Liselilerin Sesi / Pendik-Ankara-Esenyurt

**Okulların 12 senede
öğretemediğini
dershaneler 1 senede
öğretiyorsa bence
okullar kapatılsın!!!**

Burcu Koçlu ile Haziran Direnişi ve hapisanelerdeki devlet terörü üzerine konuştuk...

“Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!”

“Zindanda bizleri ayakta tutan öncelikle devrim davasının haklılığı idi. Devrimci bilincimiz ve sınıf disiplinimiz hapisanelerin çürütücü yönünü yenmemizi sağlayan en önemli silahtı elimizdeki...”

- 31 Mayıs'ta başlayan Haziran Direnişi'nin ardından sürdürülen “cadı avı” kapsamında tutuklandınız. Direnişi nasıl değerlendiriyorsunuz? Ayrıca Türkiye’de milyonlarca insan bu direnişe ses katarken sadece 51 kişinin tutuklanmasıyla amaçlanan ne?

- 31 Mayıs'ta İstanbul Taksim Gezi Parkı'nda “3 ağaç” üzerinden başlayan eylemler bu çerçeveyi aşip temel hak ve özgürlükler için bir direnişe evrildi. Toplumun çeşitli kesimlerinden insanlar tek bir şeyin etrafında kenetlendiler. Kapitalist sistemin insanlığa reva gördüğü sömürü koşullarına iktidar dönemi boyunca yalnızca kendi dinci-gerici sosunu katarak bir fark yaratan ve bu farkla kapitalist sömürüyü derinleştiren AKP iktidarının talanına “artık yeter” dediler.

Herkes kendi cephesinden direnişe omuz verdi. Geniş gençlik kesimleri gelecek isterken, kadınlar genel olarak cinsel kimliklerine dönük politikalarla karşı alanlara çıktılar. Ötekileştirilen, yok sayılan milyonlar alanlara çıktılar. Geniş bir yelpaze misali yan yana gelen bu insanlar hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını haykırdılar. Bu haklı ve meşru direnişe karşı uygulanan polis terörü ise toplumda bir öfke patlamasını da fitilledi. Kitleler şehitler vererek meydanları zapt ettiler. İşte bu geniş kesimlerin biraraya gelişi nasıl ki bu kitlelerin bir yandan gücünü, zenginliğini oluşturuyorsa bir diğer yandan da zayıf noktasını oluşturdu. Zayıf noktası tam da bu kendiliğinden şahlanan geniş yelpazenin parçaları olan kitlenin öncüsüz oluşu, yani demek oluyor ki, direnişin hedef ve amaçlardan yoksun oluşudur. Burjuvazinin iktidar

sahnesindeki portreleri bu zayıf noktayı zamanında görebildiler. Görebildikleri bir diğer nokta ise sosyalistlerin, devrimcilerin barikatlarda genel kitleyle kaynaşma potansiyeliydi. Barikatlarda başlayan ve forumlarda devam eden bu kaynaşmanın önü, bir reformizmin uğursuz rolüyle, ikincisi ise “cadı avı” dediğimiz tutuklamalarla alınmaya çalışıldı.

Bu çerçevede milyonların katıldığı Haziran Direnişi'nde bilinçli olarak ilk elden sosyalistler, devrimciler hedef tahtasına çakıldı. Başlatılan bu tutuklamalarla kitlelere iki mesaj verilmek isteniyordu. Birincisi; sosyalistler, devrimciler üzerinden Haziran Direnişi'ni yargılamak, ikincisi ise direniş üzerinden sosyalistleri ve devrimcileri, devrim davasını yargılamak.

- Bu noktayı biraz açarsak, savunmanızda da Gezi iddianamelerinin genel olarak Gezi davasını ve aynı zamanda örgütlü mücadeleyi yargılamak amacıyla hazırlandığını ifade ettiniz. “Suç” olarak iddianamede neler yer alıyor? Neden yargılanıyorsunuz?

- Öncelikle ifade edeyim ki, Gezi iddianamelerinde sadece örgüt isimleri ve yargılananların isimleri farklılık gösteriyor. İzmir’de 7 ayrı örgüt üzerinden 7 ayrı iddianame var ancak genel anlamıyla birebir aynı

metinler bunlar. BDSP üzerinden hazırlanan metinde BDSP'nin örgütlediği eylem ve etkinliklere yer veriliyor ve bunlar da yasadışı “suç” olarak önümüze konuluyor. Çiğli’de birebir tanıdığımız bir kadının, Gamze Nur Özcan’ın cinayetine ilişkin bir basın açıklaması iddianameye “suç” olarak girebiliyor ya da işçi ve emekçileri resmi tatil olan 1 Mayıs’a çağırarak “yasadışı” ilan edilebiliyor. Ayrıca Şubat ayında yürüttüğümüz “Emperyalist savaş ve kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği beyannamesi” çalışması özel bir yer tutmuş iddianamede. Bu çalışma kapsamında sınıf devrimcileri binlerce kapı çalmış, işçi ve emekçileri sisteme karşı taraf olmaya çağırıyordu. Belli ki, sınıf devrimcilerinin devrimci çalışmaları birilerini rahatsız etmiştir. Tüm bunlar göstermektedir örgütlü mücadele ve devrimci çalışma içerisinde yer almak bu çalışmaları sürdürmek üzerinden yargılanmaya çalışılıyor. Tabii dosyayı 1-2 Haziran günü İzmir’de gerçekleşen eylemlerden yüzü peçeli, eli kızıl bayraklı mobese kayıtlarından karelerle süslemeyi de ihmal etmemişler. Yani hepsi bu. Zaten “örgüt üyesi olmamakla beraber örgüt adına eylemler yapmak” ibaresi de yasal fiillere yasadışı fiil muamelesi anlamına geliyor hukuksal olarak.... Her şeye bir kılıf bulunuyor kısacası sözde “hukuk devletimizde!”

- Yaklaşık 5 aydır Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi’nde tutuklu kaldınız. Şakran taciz ve tecavüzlerle anılan bir hapishane... Şakran’ın koşullarını bizlerle paylaşır mısınız?

- BDSP olarak 1 Haziran günü başta Şakran olmak üzere hapishanelerde yaşanan özellikle çocuklara dönük tecavüz vakalarını gündemleştirmiştik.

Şakran’daki uygulamalara bu anlamıyla yabancı değildim. Yalnız, yaklaşık 5 ay boyunca baskı ve sindirme politikalarına yakinen tanık oldum. Hapishanelerde genel anlamıyla tutsaklara dönük yıldırma politikaları hayata geçiriliyor. Kırıklar’da kamera saldırısı buna bir örnek. Bu yıldırma politikaları söz konusu kadın tutsaklar olunca ek olarak cinsel kimlikleri üzerinden derinleşiyor. Cinsel tacizden çıplak aramaya dek kadın tutsaklar çeşitli saldırılarla karşı karşıya kalıyorlar. Gezi direnişçilerinden olan aynı zamanda koğu arkadaşım Elif

Kaya’nın yaşadıkları en son örnek. İlk değildi elbette. Sürgünle Şakran’a getirilen Kürt hareketinden arkadaşlar da bu işkenceye maruz kalmışlar. Yapılan suç duyuruları ise sessizlik içinde boğulmuş. Bunun dışında Şakran’da yürürlükteki tek yasa keyfiyet! Sohbet hakkının gaspından dışarıyla bağlantının önüne geçmek için özellikle telefon görüşmelerine ve mektuplara getirilen keyfi engellemelere kadar birçok

“**Bu tutuklamalarla kitlelere iki mesaj verilmek isteniyordu. Birincisi; sosyalistler, devrimciler üzerinden Haziran Direnişi’ni yargılamak, ikincisi ise direniş üzerinden sosyalistleri ve devrimcileri, devrim davasını yargılamak.**

konuda Şakran'daki tutsaklar bu yoğun saldırıyı yaşıyorlar. En küçük hak arama mücadelesi ya da gayet insani bir itiraz dahi soruşturma ve cezalarla karşılık buluyor. Görüş yasağı ya da hücre cezası almak işten bile değil Şakran'da. 5 ay içerisinde benim 3 soruşturmam vardı örneğin... En son kasılma krizi geçirdiğim anda hapishaneyi isyana teşvik ettiğim komik ithamıyla hakkımda soruşturma açıldı.

- Siz aynı zamanda %52 engelli raporlu Myestania Gravis hastasıınız. Hapishane koşulları genel olarak sağlığını nasıl etkiledi.

- Öncelikle şunu ifade edeyim ki, hasta tutsakların ölümüne terk edilmesi bilinçli bir politika. Elinde gazıyla, tankıyla, tüfeğiyle girip katletmiyor belki ama, tedavi hakkını gasp ederek, hapishane koşullarına mahkum ederek yavaş yavaş öldürüyor. Esasen yöntemin dışında değişen bir şey yok hapishanelerde. Yöntem de biraz dışardaki mücadelenin seyrine göre belirleniyor. 90'larda "içeriye teslim alamadan dışarıya teslim alamayız!" diyerek açıkça katledenler şimdi ise kitle hareketin durağanlığından faydalanarak devrimci tutsakları sessizlik içinde boğmaya çalışıyorlar. Gezi tutsaklarının yaşadıkları hak gasplarının bu denli, gündeme taşınabilmesi de ve benim hastalığımın kaynaklı şartlı tahliye olmam yine Gezi Direnişi'nin sağladığı uyanış sayesinde. Ancak hapishanelerde hala ağır tutsak hastalar yaşam mücadelesi veriyorlar.

Hastalığım üzerinden de şunu belirteyim ki 5 yıldır ben, ailem ve yoldaşlarım belki de daha yeni yeni çözüyoruz bu rahatsızlığı. Son derece karmaşık bir hastalık. En basit bir hastalığın dahi anlaşılması hapishane ortamında benim yaşayabileceğim sorunlar öngörülüyordu zaten. 11 Kasım gecesi yaşadığım kasılma krizlerinde bu tarz sorunları yaşamış olduk. Ambulansla bir hastaneye gidebilmek için iki defa gardiyanların ortasında yerde kasılma krizleri geçirmem, gece sabaha dek 5 saat boyunca yerlerde sürüklenerek darp edilmem gerekti. Sonunda uygulanan sözde tedavide patlayan damarlarımın üstünde uçuşan sinekler eşliğinde google'dan yapılan bir taramayla bilgi edinen yine sözde doktorun insafında "zamanla geçer" reçetesiyle karşılaştım. Bu örnek ağır hasta tutsakların yaşadıklarının yanında son derece basit bir örnek. Ancak bu basit örnekler üzerinden dahi durumun vahameti ortadadır. Bu arada mektuplaştığım ve tutuklu bulunduğum süre zarfında benden manevi desteklerini esirgemeyen hasta tutsaklara başta Mehmet Yamaç ve Erol Zavar'a da buradan teşekkür etmek istiyorum.

-Son olarak neler söylemek istersin?

- Zindanda bizleri ayakta tutan öncelikle devrim davasının haklılığı idi. Devrimci bilincimiz ve sınıf disiplini hapishanelerin çürütücü yönünü yenmemizi sağlayan en önemli silahtı elimizdeki... Bir diğeri ise başta tutsak aileleri olmak üzere desteğini esirgemeyen kitleler elbette ki. Bu vesileyle Gezi tutsaklarını yalnız bırakmayan herkese teşekkürlerimi sunmak isterim. Mücadele doludizgin devam ediyor, ben de bu süregiden mücadelenin bir parçası olmaya devam edeceğim ve devrimci iradenin teslim alınamayacağını haykırmanın kızıl bayrağı taşımanın verdiği onuru taşıyacağım. Ben burada sözlerime son veriyorum zira söz sokakların.

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Kızıl Bayrak / İzmir

17 direnişçiye tahliye!

İzmir'de Haziran Direnişi'nin ardından yapılan operasyonların 1. dalgasında tutuklanarak Şakran ve Kırıklar hapishanelerinde tutulan direnişçilerin duruşması 3 Aralık günü görüldü.

17 kişiye tahliye

Aynı gün içerisinde DHF'li tutsakların da duruşması vardı. Bu duruşmadan da tahliye kararı çıktı ve 5 DHF'li tahliye edildi. Yargılanan ilk iki grubun tahliyesinin ardından adliyede "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganları yankılandı.

Akşam saatlerine doğru 3. grubun dosyası görülmeye başlandı. Bu dosyada yargılanan Gezi tutsaklarının da tutuksuz yargılanmalarına karar verildi ve gün içerisinde 17 tutsak özgürlüğüne kavuştu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mahkeme öncesinde eylem

Mahkeme öncesinde Gezi Tutsak Aileleri ve İzmir Dayanışması adliye önünde toplanarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada tutsak direnişçilerin serbest bırakılması talep edildi. Basın açıklamasının ardından aileler ve destekçilerin bir kısmı duruşma salonuna girdiler.

"Ortaoyununa son verin!"

Gezi Tutsak Aileleri yakınlarının bırakılması talebiyle yaptıkları eylemlere devam ettiler.

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde Gezi tutsağı Hasan Tunç'un babası Haydar Tunç ve annesi Leyla Tunç'un yanı sıra Mehmet Ayvalıtaş'ın abisi Muharrem Ayvalıtaş da bir konuşma gerçekleştirdi.

Gezi Direnişi Tutuklu Aileleri Platformu adına basın açıklamasını Meryem Bars okudu. Açıklamada eylemin 24 haftadır devam ettiği ve tutsaklar bırakılana kadar da devam edeceği ifade edildi. İktidarın gözaltılar yapmaya devam etmesi eleştirildi. RedHack davası ve direnişte katledilenlerin davası üzerinden yaşanan saldırılar ve hukuksuzluklar teşhir edilerek adaletsizliğin peşinin bırakılmayacağı ifade edildi.

İzmir'de Konak YKM önünde biraraya gelen kitle, "Gezi Parkı tutsakları serbest bırakılın / Gezi Tutsak Aileleri" pankartı arkasında tutsakların resimleriyle yürüdü. Ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla İş Bankası önüne gelindi.

Burada yapılan oturma eyleminde tutsak aileleri ve yakınları konuşmalar gerçekleştirdiler. 26 Kasım'daki mahkemede serbest bırakılan Burcu Koçlu da eylemde konuşma yaptı. Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'nden selam getirdiğini söyleyen Koçlu, direniş sürecine değinerek devletin direnişe ve tutsaklara yönelik politikalarına değindi.

15 yılın coşkusuyla kitlesele, devrimci final!

Sınıf devrimcileri, “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarıyla örgütledikleri etkinliklerin sonuncusunu 30 Kasım’da Esenyurt’ta gerçekleştirdi.

Derya Düğün Salonu’nda yapılan etkinlikte sınıf devrimcileri salonu adeta kızıla boyadı. Marx, Engels, Lenin’in yanısıra parti ve devrim şehitlerinin resimlerinin asıldığı salonda “Özgürlük, devrim, sosyalizm!”, “Yeni Ekimler’in Partisi 15 yaşında!”, “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!”, “Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, şiddete ve gericiliğe karşı eşitlik, özgürlük, sosyalizm!” yazılı pankartlar yer aldı. Haziran şehitlerine ithafen Hasan Hüseyin Korkmazgil’in dizelerinin ve şehitlerin resimlerinin bulunduğu bir pankart da salonun girişine asılarak Haziran Direnişi’nin ruhu hissettirildi.

“Sınıf, kızılığıyla biraradaydı”

“Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” diyenler hoşgeldiniz!” sözleriyle etkinliğe katılan emekçileri selamlayan sınıf devrimcileri, şiirlerle süsledikleri coşkulu açılış konuşmasında kapitalist barbarlık rejimine karşı işçilerin sınıf kinini, ırkçılığa ve sovenizme karşı halkların kardeşliğini vurguladılar.

“İşçi sınıfının sesi, soluğu olan ‘Yeni Ekimler’in Partisi’ 15 yıldır bu topraklarda yürüyüşünü sürdürüyor” denilen açılış konuşmasının devamında komünistlerin devrim yürüyüşündeki adımlarının sağlamlığının Marksizm’in bilimselliğinden geldiği ifade edildi. Ardından komünistlerin devrim yürüyüşünde gücünü ve direncini devrim ve parti

şehitlerinden aldığı dikkat çekilerek işkence tezgahlarının, katliamların bu yürüyüşü engelleyemediği eklendi.

Açılış konuşmasından sonra parti ve devrim davasında ölümsüzleşenler, Haziran Direnişi’nde düşen altı can şahsında saygı duruşunda bulunuldu ve “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı haykırıldı. Ardından ise H. Tolga İlhan Enternasyonal Marşı’nı seslendirdi. Marş tüm salon tarafından coşkuyla ve yumruklar sıkılı bir şekilde söylendi.

Saygı duruşundan sonra direnişteki Punto Deri işçileri salona “Birlik, mücadele, zafer!” yazılı pankartları ve sloganları ile girdiler. Direnişteki işçiler ve tüm salon hep birlikte “Yaşasın Punto direnişimiz!”, “Yaşasın Hey Tekstil direnişimiz!” ve “Zafer direnen işçilerin olacak!” sloganını attı. Punto Deri işçilerinin, salona yürüyüşle girişi etkinlikte ilk coşkunun arttığı anı yaşatırken, işçi sınıfının direnişçi ruhunu da estirdi. Punto işçileri getirdikleri pankartı salona astıktan sonra katılımcıların arasına geçtiler. Punto işçileriyle birlikte etkinliğe katılım sağlayan Greif, Korozo ve Hey Tekstil işçileri selamlandı. Ardından yapılan konuşmada “Devrime hazırlanıyoruz!” şiarına atıfta bulunuldu ve bu sözün sağlamasının Haziran Direnişi’yle yapıldığı vurgulandı ve Yeni Ekimler’in Partisi’nin kurulurken belirttiği şu sözler hatırlatıldı: “Tarih devrime ilişkin sözümüzü tuttuğumuzun da tanığı olacaktır.”

Sermaye hükümeti AKP’nin baskıcı, gerici dayatmalarından bahsedilen konuşmadan sonra sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon, devrim tarihinin yıldönümü vesilesiyle sistemin krizi, emperyalist savaş ve tüm toplumsal bunalımlardan çıkış yolu olarak işçi sınıfının ihtilalci partisine dikkat çekti, partinin olmazsa olmazlığını vurguladı. Etkinliğin anlam ve önemine değinildikten sonra sahneye konuşmasını yapması için BDSP temsilcisi çağırıldı.

BDSP: Yeni Ekimler için ileri!

BDSP adına yapılan konuşmada bir avuç asalağın dünya zenginliğini yağma ettiğine dikkat çekilerek bu sömürü ve kâr hırsı ile dünyanın yaşanılabilir olmaktan çıktığı ifade edildi. Gezegene ömür biçildiği söylenerek emperyalist-kapitalist sistemin gün geçtikçe tüm sorunları ağırlaştırdığı vurgulandı. Mısır, Türkiye ve diğer ülkelerdeki toplumsal kalkışmalara işaret eden BDSP temsilcisi, bunların ‘daha başlangıç’ olduğunu, ilk sarsıntılardan sonra gelecek daha büyük kalkışmalara hazırlandığını söyledi. Yeni Ekimler’in Partisi’nin devrime hazırlık çağrısının ete-kemiğe büründürülmesi çağrısında bulunulan konuşma “Ateşin keşfinden güneşin zaptına, Yeni Ekimler için ileri” sözleri ile sona erdi. BDSP konuşması alkışlar ve sloganlarla karşılandı.

Etkinlik programı Abdal/H. Tolga İlhan dinletisi ile

sürdü. Grup adına yapılan konuşmada etkinlik selamlandı ve sistemin yozlaştırma, asimilasyon kültürüne karşı halkların kültürünün sahiplenildiği dile getirildi. H. Tolga İlhan'ın seslendirdiği ezgiler salon tarafından coşku ile karşılandı. İlerleyen dakikalarda ise türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Müziğe verilen arada hapishanelerdeki devrimci tutsaklara, yoğun bakımda bulunan Berkin'e selamlar gönderildi ve tutsakların etkinliğe yazdığı mesajlar okundu. Tutsakların mücadele çağrısı "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" sloganıyla karşılandı. Ardından ise Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu devrimci şiirlerini seslendirdiler.

İşçi ve emekçilerden devrim sözü

Şiir dinletisinden sonra ise söz direnenlere bırakıldı. İlk sözü direnişçi Punto işçisi aldı. BDSP'nin "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarlı etkinliğini selamladıkları mesajı okuyan Punto işçisi daha sonra kısaca Punto'dan ve yaşadıkları direniş sürecinden söz etti. Punto işçisi, çalıştıkları firmanın deri sektöründe önemli bir yeri olduğuna, yurtdışına ihracat gerçekleştirdiğine dikkat çekti ve ancak mesele iş güvenliğine geldiğinde ise işçilerin insanlık dışı, sağlıksız koşullarda çalıştırıldığını belirtti. Sendikalaşmak istedikleri zaman büyük baskılarla karşılaştıklarını dile getiren Punto işçisi patronun tüm baskılarına karşı geri adım atmadıklarını, bunun sonucunda işten atıldıklarını söyledi. Şu anda 28 kişi ile sürdürdükleri direnişte de baskının sona ermediğine dikkat çeken Punto işçisi patronun işçileri etnik, mezhepsel farklılıklar ile bölmeye çalıştığını, sendikalaşan işçiler için "PKK'li, marjinal" tanımlamalarıyla karalama kampanyası yaptığını sözlerine ekledi. Punto işçisi, patronun ayrıştırma politikasına prim vermediklerini, omuz omuza mücadeleyi sürdürdüklerini vurgulayarak, konuşmasını "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sözleri ile sona erdirdi.

Daha sonra direnişlerini zaferle sonuçlandıran Greif işçileri adına konuşma yapıldı. Greif işçisi, sendikal örgütlenmelerine karşı patronun işten atma saldırısına karşı sınıf bilinciyle hareket ettiklerini, gerçekleştirdikleri işgal eylemiyle arkadaşlarını işe geri kazandıklarını söyledi. Sınıf kinleri ile hareket ettiklerini vurgulayan Greif işçisi, Haziran Direnişi'nin sınıfa taşınması gerektiğini ifade ederek, işçi sınıfının kolektif rolüne ve yıkıcı gücüne dikkat çekti. Punto'daki direnişinin zaferle sonuçlanacağına inandığını söyleyen Greif işçisi de Punto'daki sınıf kardeşi gibi sözlerini "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" diyerek sonlandırdı.

İşçilerin yaptığı konuşmaların ardından etkinlik Ali Ekber Eren'in ezgileriyle devam etti. Eren dinletisini Aşık Mahsuni Şerif'in bir türküsü ile bitirdi. Ardından "devrime hazırlanmanın" ne anlama geldiğine dair konuşmalar yapıldı ve BDSP ile örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yükseltildi.

Sahneye çıkan son sanatçı Aliye Fişenk türkülerini seslendirdi. BDSP'nin düzenlediği etkinliğe katılmaktan onur duyduğunu söyleyen Fişenk'in ezgileriyle işçi ve emekçiler bir kez daha halaya durdular.

Halayların ardından ise hep birlikte Avusturya İşçi Marşı okundu. Sıkılı yumruklar ile hep birlikte söylenen marşın ardından coşkulu sloganlarla Yeni Ekimler'in Partisi selamlandı. Etkinlik 15. yılında olan partinin adı haykırılarak sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Baskı ve gözaltılara rağmen faaliyet sürüyor!

Beytepe'de Ekim Gençliği faaliyeti

Ekim Gençliği okurları, 3 Aralık günü Beytepe'de açtıkları standla *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak*'ı gençliğe ulaştırdılar.

Stand faaliyeti üç buçuk saat sürerken, özel güvenliklerin tacizi de oldu. Standı kapattırmaya çalışan ve tutanak tutmakla tehdit eden güvenliklere karşı tok bir tutum alınarak standın açık kalacağı belirtildi ve devrimci faaliyet sürdürüldü.

Beytepe Ekim Gençliği faaliyetlerini her türlü engellemeye karşın sürdürmeye devam edecek.

İÜ'de Ekim Gençliği okuruna gözaltı

Geçen hafta Hasan Ferit Gedik'in dedesinin katıldığı forumda okulda terör estiren ÖGB ve polisler Ekim Gençliği okurlarını sözlü ve fiziki müdahale ile tehdit etmiş, gençliğin mücadele ile önüne set çekmek istemişti.

İÜ'deki saldırılar 4 Aralık'ta da devam etti. Sabah saat 09.00 sularında Edebiyat Fakültesine giren Ekim Gençliği okuru, yaklaşık 15 sivil polis tarafından gözaltına alınıp Beyazıt Karakolu'na götürüldü. İÜ'de foruma Hasan Ferit Gedik'in dedesi Mustafa Meray'ın katılmasının engellenmek istemesi üzerine çıkan arbede ve Eskişehir'de farklı bir soruşturma nedeniyle hakkında yakalama kararı olması gerekçeleri ile gözaltına alınan Ekim Gençliği okuru, saat 16.00'da, işlemlerin tamamlanmasının ardından serbest bırakıldı.

Ekim Gençliği / Beytepe-İstanbul Üniversitesi

Son dönemde fazlasıyla artan baskı, tehdit ve gözaltı terörüne rağmen Ekim Gençliği okurları mücadeleyi büyütme için devrimci faaliyetlerini sürdürüyorlar.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/47 * 6 Aralık 2013
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İŞl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

“Sana zafer sözümüz olsun!”

Sana gelecekte yazılan bir mektuptur bu sevgili Erdal. Yanlış duymadın, gelecekte; senin geleceğinden. Hani seni asarak koparmaya çalışmışlardı ya, işte o gelecekte. Onlar adına bir yenilgi daha bak! Geleceğin sensiz olmasını istemişlerdi ama başaramadılar işte. Yine yaşamdasın, yine kavgadasın.

Yaşadıklarını hatırlar mısın Erdal? 30 Ocak 1980 gecesi yazılama yaparken polisler tarafından vurulan ve yaralı halde dolaştırılıp ancak öldükten sonra hastane kapısına atılan ODTÜ’lü genç devrimci Sinan Suner’i. 2 Şubat günü sen ve arkadaşlarının yaptığı eylemi, öfke ve kinle yükselttiğiniz “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganını, jandarmanın eyleme saldırısını, gözaltıları... Senin için “bir eri öldürdü” demişlerdi. Tarih en hızlı yargılamalardan birine tanıklık etmişti. 19 Mart 1980’de idam kararı verilmişti senin için. 13 Aralık 1980’de sen de katılmıştın ölümsüzler kervanına.

İdam kararıyla sonuçlanan yargılamanın hukuksuzluğu her şeyiyle açığa çıktı biliyor musun? Erin ölümüne neden olan şeyin arkasından sıkılmış bir tüfek mermisi olduğu, ancak senin üzerinden yalnızca tabanca çıktığı, dahası, hiçbir eylemde tüfek olmadığı, hatta tüm eylemcilerin erin arkasında değil karşısında olduğu biliniyor artık mesela. Ya da senin 17 yaşında olmana rağmen, yaşının bir gecede 18’e çıkarıldığı, hatta bunun için hazırlanan raporun altında imzası bulunan doktorun gerçekte var olmadığı çıktı ortaya.

Tüm bunların ne önemi var değil mi? Senin için verilen idam kararına imza atan cellatlar için asıl suç erin öldürmesi de değildi ki zaten. Onlar için senin devrimci olman yeterliydi. Zira büyüyen devrim mücadelesi karşısında verdikleri “imha savaşı” ile düzenlerini korumak istiyorlardı akılları sıra.

“Bir gün, mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir!”

Sen de biliyordun zaten tüm bunları. İdamdan önceki son mektubun kanıtıdır. Her şeye rağmen dimdik yürüdü dar ağacına. Başka türlü de beklenemezdi zaten senden. Sen değil miydin yaşamını işçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluşu mücadelesine adayan? Sen değil miydin daha nice devrimcinin katledileceğini ama yok olmayacağını söyleyen son mektubunda? “Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek, ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar!” Bu bilince sahip bir devrimci, 17 yaşında da olsa, diz çöker mi ki celladın karşısında?

Seni bugünlere taşıyan da bu zaten. Herhangi bir lise öğrencisi olan Erdal değil bugüne kalan, ilmiği boynuna geçirirken bile faşizme meydan okuyan, son nefesine kadar devrime bağlılığına sadık kalan Erdal bugün ellerde bayrak olan. Hani şaire göre bugünlerden geriye bir yarına gidenler bir de yarınlar için direnen kalıyor ya, olan tam da bu aslında.

“Yapılması gereken tek ve doğru şey, acımızı öfkeye dönüştürerek onların bıraktığı yerden yürümektir!”

“Daha 17 yaşında...” ile başlayan cümleler kuramıyoruz artık seni anlatırken biliyor musun? Çünkü sermaye devleti savaşı tüm kirliliği ile yürütüyor. Katliamlarına yaş sınırı koymuyor. 12 yaşında bir çocuğa “terörist” diyerek 13 kurşun ile “cezalandırabiliyor”. Havanı topu bile düşürebiliyor üzerine çocuk yaşına bakmadan artık. “Taş attın” bahanesiyle cezaevine atıyor daha 17’sine bile varmamış çocukları. Polis kurşunu olup yağıyor yine üzerlerine. Tıpkı Şerzan gibi, tıpkı Aydın gibi... Daha büyükleri de buluyor elbette o kurşunlar; tıpkı Alaattin gibi...

Ne de güzel söylemiştin sen yapılması gerekeni! Öyle de yapıyoruz. Sen ve diğer tüm şehitlerimiz bayrak oldunuz artık ellerimizde. Sizinle yürüyoruz geleceğe hala. Sizinle yürümeye de devam edeceğiz. Ne geçmiş silinecek belleğimizden ne geleceğin ışığı gidecek göz bebeklerimizden. Unutma; sen yaşamaya devam ediyorsun, genç komünistler de savaşmaya! Sana bir kez daha zafer sözümüz olsun Erdal! Adınız artık devrim andımız, savaş zılgıtımız.

Bekle Erdal! Şafakta bekle bizi. Buluşacağız elbet yine. Seninle ve diğer tüm şehitlerimizle... Zafer halayında omuz omuza olacağız. Orak-çekiçli kızıl bayrağımızın altında, birlikte seyredeceğiz gökyüzünü.

(Ekim Gençliği’nin Aralık 2010 tarihli 128. sayısından alınmıştır...)

